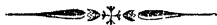

மநோபோதை.

[மூலமும் - பழைய உரையும்]

இஃது,

சதுரை,

அ. சிவரிதம்பரப் பிள்ளை யவர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு,

முதல்

பதிப்பு.

சென்னை-சூரூர்,

ஜார். பாலைய நாயுடு

அவர்களது

பாலவிர்த்தி போதினி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்ட

1906.

Registered Copy Right

இதன் விலை]

[ரூபா 1

பதிப்பு

இந் நூல் பிரதி யொன்றி யிரு கிடையாமையினுனும், தற்போதே ந யாகி வருமது, இன்னுள் சிலநாட் படுமாகலானும், இவ்வா ளொன்றி சிட்டு, அலைகளில் சூழ்ந்த நிலவுநடு கடம் கரதலா மசைமா விநகரால் விடு மாகலானும், பின்னர் வேறு விடினும், உன்னப புலவர்க ளொரு வரவாராகலானும், அவ்வாறு ணை ணடி போலாகு மாகலானும், அ ஈடேறிவிடுகின்ற தாகலானும், கருத்துடன் பதிப்பலாயினன்.

இந் நூலில் மேற்கோளா

1. சிவஞான சித்தியார்
2. தத்துவப் பிரகாச விருத்தம்
3. தனிப்பாடற்றிரட்டு
4. திருமந்திரம்
5. திருவருட் பயன்
 3ருவந்தியார்
 மட்டினத்தார் பாடல்

வரி	பிழை.	திருத்தம்.
10	உருத்திரனும	உருத்திரனும உருத்திரியும்
12	மஹேரணும்	மஹேரணும்மஹேரையும
14	ரதாசிவமும	ரதாசிவமுமரதாசினையும
2	சுதமுதி	சமுத்தி
18	அந்தக்கரணங்கன்	அந்தக்கரணங்கன் சம்
5	கருவி	கருவி
11	பாடி	பாடி
23	சில்லாணையவன்	சில்லாணையவன்
29	இல்லாணை	இல்லாணை
2	யொருவன்	யென்னு
19	மலத்தாறையுயரா	மலத்தாறையுயர்
22	நன்மை	நன்மை
15	கண்டிருப்பவாக்கு	கண்டிருப்பவாக்கு
20	ஆன்ம	ஆன்ம
21	நாண்டு	நாண்டு
24	நடிகு	நடிகு
30	நத்தாமல்	நத்தாமல்
25	திரண்டி 26 27-ம் இடமே	திரண்டி 26 27-ம் இடமே
31	ச - ல	ச - ல
21	புகுவோம்	புகுவோம்
35	17 ஆகும்	ஆகும்
44	20 லொன்றி	லொன்றி
49	4 கல்பினியே	கல்பினியே
50	7 லாபகி	லாபகி
55	9 யெல்ல	யெல்ல
56	29 பேரை	பேரை
67	7 பஞ்	பஞ்
68	5 மீண்டும்	மீண்டும்
69	4 லெழுபத்தி	லெழுபத்தி
"	6 புகங்கடான்	புகங்கடானே
"	" தேகமோ	நடன்
"	8 "	நா
"	10 கரணங்களும உயிரோ	கரணங்களுமோ
"	31 கான்	கன்
71	12 இல்லாது இவ்வுடல்	இல்லா உடல்
77	22 தத்துவங்களு	தத்துவம்,
78	6 நடிகு	
"	29 கிரியையாய்ப்	ரயர்
"	28 மூலகை	
80	2 சபாபவமாகு	

பிழை திருத்தம்.

—(*)—

க ட	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	1	யொ ர றி தகா	யொன று, றலால
	2	லெ ி ன றி	ஃ ன றி
,	3	லிருசசா	லிருசா
	3	பனடா	பனடா
	4	லொ நகா டும	டழகா டும
	4	லொ ஃ றின	ஃ றி ற
	5	லெ ள் ளே!	ஃ றே! மனமே! 14
	6	பினளே பு	பினளே பு
	7	லன று	லன று இல
	10	காலெ ன றும	காலெ ன று 1
	7	அ ி யும	அ ி யும
	10	அ ள் ளு	அ ள் ளு
	92	க ள் ளு க ள் ளு	க ள் ளு க ள் ளு
	2	க ள் ளு க ள் ளு	க ள் ளு க ள் ளு
	3	ப ள் ளு க ள் ளு க ள் ளு	ப ள் ளு க ள் ளு க ள் ளு
	13	லொ ன றி ன	லொ ன றி
7			
	17	லொ ன றி ன	லொ ன றி ன
8	5	ப ள் ளு க ள் ளு	ப ள் ளு க ள் ளு
	21	பெ ன று	பெ ன று
	23	ச ள் ளு	ச ள் ளு
11	16	அ ி யும	அ ி யும
12	25	ப ள் ளு க ள் ளு	ப ள் ளு க ள் ளு
13	28	வா ள் ளு க ள் ளு	வா ள் ளு க ள் ளு
14	16	கா ன	கா ன
	18	மனமே	மனமே!
	20	தீ, க ள் ளு	தீ, க ள் ளு
	18	அ ி யு	அ ி யு
15	8	க ள் ளு	க ள் ளு
16	10	க ள் ளு க ள் ளு க ள் ளு	க ள் ளு க ள் ளு க ள் ளு
	15	க ள் ளு க ள் ளு	க ள் ளு க ள் ளு
	20	ப ள் ளு க ள் ளு	ப ள் ளு க ள் ளு
17	11	இ ள் ளு க ள் ளு க ள் ளு	இ ள் ளு க ள் ளு க ள் ளு
	12	பே ள் ளு	பே ள் ளு
	26	ய ள் ளு	ய ள் ளு

பக் கம்	வரி	பிழை.
------------	-----	-------

”	30	இருக்கவுண்டு	
”	31	உண்டாம்	
18	2	என்றபடியும்	
”	3	இருபததைதருதிரு	உ
”	4	சந்திரன்	வ
”	24	{ மேலாஸவத்தை	யு
”	25	{ சீழாஸவத்தை	
”	26	தனிமுல்லித்தை	கடு
”	28	லொன்றின்னடி-	கெ
”	”	னென் றிரையே	கெ
19	3	உனியன்	இ
”	4	என்னுமபடி	எ
”	14	மாயவதிகள்	ம
”	15	இறிபத்தி	இ
”	”	லொதாத்தி கடவுள்	கே
”	16	லொடொத்திதரார்	கெ
”	17	முத்துவாகே	ததி
”	29	மேழமுற	மே
”	30	தேட ககாண	தத
20	5	தேடங்	த
”	6	உயிரா	உ
”	22	ஆடும்	அ
”	”	தர்ப்பாடு	த
21	1	தத்கும	கு
”	”	லொய்த்துத்	கெ
”	2	முனெ என்ப	மு
”	”	தாவமெய்ப்பி	தா
”	22	முடிவ மிடுகா	கெ
”	29	ஆண்	ஆ
22	1	பாழ்	ய
”	9	குடவளவும	கு
”	19	ததறகை	கே
”	23	ஆடும்	ஆ
”	25	யாடும்	ய
23	26	படர்ப்பகை	ப
”	9	முன்னாண்டுதரன்	மு
”	15	நயன-ஸ	தக
”	20	ஒதில் இரண்டிம	இ
”	28	”	”

பாயவே யென்றபடியும் அமைந்த இலக்கங்கள் எவ்வாறு பொருளால் வேறுபட்டு நடந்ததோ அவ்வாறே, இலக்கப் பாக்களால் வேறுபட்டு, உண்மைப் பொருளை யோதுகின்றதே ஒருவிசேடம்.

இலக்கண விஸ்கியத்தில் சுற்போர் முதல் கற்றுணர்ந்தோர் ஈறாக உள்ள எல்லா தபக்கும், மியாயக கத்திக்கு உயிர் வருக்கையாகவும், உயிர் மெய் வருக்கையாகவும், சூணித வருக்கையாகவும், அந்தாதி யாகவும் பொருந் திகொள்வதுபோல் இந்நூலின் இலக்கத்தில் இலக்கமு றையாக முதன்முதல் முடி வீறாகக் கூறப்பட்டிருப்பதும் பிறிதோர் விரேடம்.

எண்ணி ள்கணத்தாலும் யாப்பிசைச்சுணத்தாலும் சிலபல விடங்களில் ஐரியொத்து வாவில் அவ்வாறேல் நூலாசிரியர் குற்றமாவென்ன: அற்றன்று. நற்றியாதோ வெனின்: பிற்காலத்து அலப்பிசதியைப் பொத்தொழியார் யாதோ சீர்திருத்தி யொழுதாது வழக்கச்சொல்லாத எழுதிவிட்டனரபோலும். இல்லையேல் அறிகப்பட்டுவந்த இயல்மெல்லார் சாரியையாகக் கொள்ளல் நலம். உதாரணம் இருபத்து + இ + ஒன்று = இருபத்தி யொன்று.

இந்நூலில் எற்புடை கடவுளையாவது வழிபடு கடவுளையா ழுறு முதலில் கூறாதது யாது காரணமோ? முதலில் என்னு அம் முதற்பா கிடைத்தினை போலும்.

இவ வற்புடமான நூலை தற்காலத்தார் கண்டி ரார். என்பது நிண்ணம்.

இந்நூல், முனைவன் கண்ட முதலுற்றும், முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொந்து, வேண்டும் விகற்பங் கூறியழியா மரபினது வழிநூற்கும் ஒப்ப முடிந்த சார்பு நூலாகும். எனினும் ஒரு வாரற்றன் வழி நூலென்றுத் துணியப்படுகிறது. அஃதெவ்வாற்று னோவெனின்: மனோபோத என வடமொழிபின்கண் ஒரு நூ லுளது. அந்நூற்பெயரையே யிந்நூற்கு மமைத்து, அதிலுள்ள விடயமே யிதினுங் கூறப்பட்டிருந்தால் அதற்குது வழியே. ஒரு காலத்தில் வேறு விடயங் கூறப்பட்டிருந்தால் சார்பெனத் தடையிலலை.

பழைய வுரை யென்று குறிப்பிட்ட யிவ்வுரை யாதோ வோர் வேதியரா லெழுதப்பட்டிருக்குமென்பது துணிபு. ஏனெனின்: பிராம்மண வாக்காகவே சில பலவிடத்தில் வடசொற் கல

நது வருகின்றது. அல்லாமலும் முத்தர் சில விடங்களில் அனேக மாய்ப் பதவுரையாகவும், இடைச் சில விடங்களில் அனேகமாய்ப் பொழிப்புடன் விருத்தியாகவும், கடைச் சில விடங்களில் பொழிப்பு மேற்கோள்களுடன் விருத்தியாகவும், இருக்கின்றது.

இந்நூற்கு வேறுரை கிடையாமையானும், மூலம் கிடைப் பது அரிதாக விருக்கையானும், இனி யோர் உரைச் செவ்விதாக எழுதினார் புது உரையா மாகலானும், அவ்வா றெழுதினும் இவ் வுரையைக் கொண்டே யெழுதவேண்டு பாகலானும் பழைய யுரை யென்று பெரிலாததற்குப் பேரிட்டேன்.

இந்நூலை யென்னொனமட்டும் ஒருவாறு திருத்தினேன் பூரணமாகவுந் திருத்த எண்ணன்கொண்டும் மேற்கறிப் போந்த கருவிக வில்லாமையானும், அச்சிடுங் காலத்து எனக்கு நேர்ந்த ஆபத்துகள் ஒவ்வொன்றும் சொல்லி முடியாதாகலானும், அவ் வாறு சொல்லச் சுருக்கமாகப் பிரவேசிப்பினும் கேட்டா ரெவ ரும் ஆச்சரியத்துடன் துக்க சாகஸ்துள் அழந்துவாரசலானும் ஊழிற் பெருவளியாவுன? என்றபடி நிச்சயித்தவதனை தற்போது கூறவொண்ணதாகலாலும், அங்ஙனம் ஒருகாற் கூறினும், முத்து மாணிக்கம் என யானெழுதப்போகும் நூலில் கண்கூடாக் காணக்கூடுமாகலானும் இவண் கூறாமலே கூறினேன். இப்பால் இன்னொரு பதிப்பாகிடுங்கால் இந்நூலுக்கு பெரிதாய் விருத்தி யுரை யென்னாலேயே யெழுதப்படுமாகலான், இதற்குள்ளாகவே என தன்பிற்கினிய நண்பர்கள் பிரதிகள் கிடைத்தாலும், விசேட சங்கதி யிதைப்பற்றித் தெரிந்தாலும் எனக்கனுப்பி யுதவி புரிதல் செய்நன்றியே. அந்நன்றியை யென்றும் மறவாதவனாய் அவ் வவர் திருநாமங்கள் நூலுள் காட்டிப் பிரகாசப்படுத்திப் பூரிப் பேணுள்ளம். விலாசம்:—ஜீ. ஆர். பாலைய நாயுடு கம்பெனி, சூளை போஸ்டு, மதுரை.

எதுரை-அ. சிவசிதம்பரம்.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மநோபோதை.

[மூலமும் - பழைய உரையும்]

ஒன்றென் றிருதெய்வ முன்னுமன் மற்றென்றை யொன்றுதலா
லொன்றி லிருக்கா லொழிந்தனமே லிச்சை யொழிதினமும்
ஒன்றி லொருகா லொருகாலும்பு சித்துன் னரீனை யன்பா
யொன்றின்முக காற்றா னெழிவைப் பணிமுத்தி யுண்ணெருசே!

(எ-து) நெஞ்சே! ஒன்று என்று இருதெய்வம் உன்னால்
மற்று ஒன்றை-தெய்வம் ஒருவனே யென்றிந், பின்னையு மொரு
தெய்வ முண்டென்று நீனையாதே; ஒன்றுதலால் ஒன்று இருகால்
ஒழிந்தன மேல் இச்சை ஒழிதினமும்-ஒன்றிலே இருகால் நீங்கின்
நின்ற தரையாம். ஸ்ரீகருடைய அரையென்னும் யோனியின்
மீதிலே யிருக்கின்ற விச்சையை யொழித்து விடுதினமும்; ஒன்று
இல் ஒருகால் ஒழிகால் உம் பூசித்து உன் அரீனை-ஒன்றிலே கால்
நீங்கின் முக்கால். திரிகாலமும் பூசை செய்து நியானம் பண்ணும்
பரமேஸ்வரனை யன்பாய்; ஒன்றின் முக்கால்தான் ஒழிவை பணி
முத்தி உண்டு மனமே!-ஒன்றிலே முக்கால் நீங்கின், கால். சிவ
னடியார்களுடைய காலென்றும், பாதங்களைப் பணிந்தால்மோட்
சமுண்டாகும் என்றவாறு.

(1)

இரண்டு மிரண்டு மிரண்டோடிரண்டுகெண் ணேனரியும்
இரண்டு தொழிற்செய் திரண்டுரு வாகியுமி ரண்டுமெட்டான்
இரண்டடி தன்னையுமி ரண்டொரு காலமு நேர்த்தர்ச்சியும்
இரண்டறக் கூடிட லாமன மேலினையி ரண்டுமற்றே.

(எ-து) மனமே-மனதே! இரண்டும் இரண்டும்-நாலும்,
இரண்டோடு இரண்டு-நாலு, கண்ணேன்-ஆக எட்டுக் கண்களை
யுடைய பிரம்மதேவனும், அரியும்-விண்டுவும், இரண்டு தொழில்
செய்து-இரு வேலைகளைச் செய்து, இரண்டு உரு ஆகியும்-நாருரு
வாகியும், இரண்டும் எட்டான்-இரண்டுக்கும் எட்டாதவன்றன்,
இரண்டு அடி தன்னையும்-நிருவாகிகளின்மையையும், இரண்டுஒன்று
காலமும்-மூன்று வேளையும், நேரநது அர்ச்சியும்-(உள்ளன்பு
டனே) வேண்டிப் பூசைசெய்யும், (அப்படிச் செய்தால்) வினை
இரண்டும் அற்று-இரு வினையினின்றும் நீங்கி, நாம் இரண்டுஅற-
இரண்டல்லாமல், கூடிடலாம்-ஒன்றாக வயிக்கியமாகலாம் எ-து.

(வி ரை) நான்முகனாகலால் எட்டுக்கண்களை யுடையவனென
வந்தது. இரண்டு தொழிலாவன:-பறந்து தேடுந் தொழி
லொன்று, ஆழ்ந்து தேடுந் தொழிலொன்று ஆகவிரண்டு. இரண்
டுருவாவன:-அவ்வ வருவொன்று, பன்றியருவொன்று ஆக
விரண்டு. இரண்டு மெட்டானெனில் அடிமுடி யிரண்டுக்கு மெட்
டாதவனைப் பொருள்கொள்ளா. ஆண்டானென்றும், அடிமை
யென்று மில்லாமலிருக்கும் அத்துவித யின்பததையே யிரண்டா
கக்கூடிடலாமென்றபடி. வினையிரண்டாவன:-நல்வினை, தீவினை,
விசேட யிலக்கணம்.-மனமே!-மரியாதைக்கழைத்த பெயர் எத
னாலறியலாமெனின் அர்ச்சியும் என்ற வினைக்குறிப்பான். (2)

மூன்று முயன்று நமைப்பிற வாழியின் முழ்த்திடநாம்
முன்றை முயன்றன் முறைமையன் நேமுத்தி யுண்டுகண்டான்
மூன்று முடையா னடியை முயன்றி*-த- மகிதம்பெற்றான்
மூன்று முயலா மனமே! பிறவாழி முழக்குமின்றே.

(எ-து) மனமே-மனதே! மூன்றும் முயன்று-மும்மலங்க
ளும் முயற்சிகொண்டு, நமை-நம்மை, பிறவாழியில்-பிறவிக்கட
லில், முழ்த்திட-முழுமும்பாடிச் செய்ய, நாம்-நாம், மூன்றை-மூவா

சையை, முயன்றல்-பிரயத்தனப்படல், முறைமையன்று ஏ-முறை மையல்லவே, சண்டால்-யோசித்துப் பார்த்தால், முத்தியுண்டு-மோகூதம் (எவ்வாற்றினும்) உண்டு. ஆகலான். மூன்றும் உடையான் அடிபை-மூன்று கண்களையுடையான் திருவடிகளை, முயன்று பற்றிக்கொண்டு இதம் மகிதம் பெற்றால்-உள்ளக் களிப்பு கொண்டால், மூன்றும் முயலா-மும்மலங்களும் பற்றா, பிறவாழி மூழ்க்கும் இன்றே-பிறவிக்கடலிலே மூழ்குவதும் இல்லை. (எ-று)

(வி-ரை) மூன்றும் என்பது:—ஆனவம், மாயை, காமிய மாம். முயன்று என்பதற்குப் பற்றியெனப்பொருள்கோடலீண்டு பிறவாழியை. 'பிறவிப் பெருங்கட'லென்றார் நாயனார், மூன்றையென்பது மண், பெண், பொன் ஆசைகளாம். இனி மூன்றும் என்பது சோம சூரியாக்கினியாய முக்கண்களாம்.

(இ-ம்) நமை-நம்மையென்பதன் இடைசூறை.

(பி-ம்) இதமகித மற்றுலென்றுங் காணப்படுகிறது. மூன்றாமடியில் தகரத்தாக் கோரை யின்மையெனக் கொண்டு கூலித்துறையை நடைபெற்றுவரப் பொருத்திக்கொள்க. (3)

நாலா வித்திவ்வு மாராயி லின்பநன் முத்திநெஞ்சே!
நாலாய யோனி தலிலே பிறந்திறந் தேகநன்றே
நாலாவு நலேழி னுலுமா லாவுநன் நான்முகத்தோ
நாலேயுங் காணுத நாதனை நாடி(நன்) நெறியினில்லே.

(எ-று) நெஞ்சே-நெஞ்சமே! நாலானிதத்திலும்-நால்வகையாலும், ஆராயில்-ஆய்ந்து பார்க்கையில், நன்முத்தி-நல்லமோகூதமே, இன்பம்-சுகம் (அப்படியிருக்க) நால் ஆய-நால்வகையாய யோனிதனிலே-யோனிகளினெ, பிறந்து இறந்து-பிறநதுபிறந்தும், ஏக-போக, நன்றே-நல்லதோ? நாலாலும்-நாலு வேறுகளாலும் நால் ஏழினிலும்-இருபத்தெட்டா கமங்களாலும், மால்ஆலும்-விண்ணிவாலும், நன்னால் முகத்தேகான் ஆல்வம்-நாலுதிக்கு முகங்களை யுடைய பிரம்ம தேவனாலும், (மற்றியாவா லும்) காணுத-காணமுடியாத, நாதனை-பரமசிவனை, நாடி-நாடி, நல்நெறியில் நல் ஏ-நல்வழியிலே நிற்பாய் (எ-று.)

(வி-ரை) நாலுபோ பேச்சேகேள், நாலுதுட்டு சம்பாதி. என்ற பழமொழிப்படியே யீண்டும் நாலாவிதமென்றார். இது வழக்கச்சொல், நாலாய யோனியாவன:—அண்டசம், சுவேதசம் உற்பீசம், சராயுசம், இவற்றை முறையே-முட்டையிற் பிறப்பன, வேர்வையிற் பிறப்பன, விதையிற் பிறப்பன, பைபிற் பிறப்பன, எனக் கொள்க. * நாலு வேதங்களாவன:—இருக்கு, தைத்திரியம், சாமம், அதர்வணம்,

ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டாவன:—1. காமிகம், 2. யோகஜம், முதலிய.

* நாலாய யோனிதனிலே பிறந்திறந்தேக நன்றோ, வென்ற மையான், சுரராய், நரராய், விலங்காய், பசுதியாய், தாபரமாய், ஊர்வனவாய், நீர் வாழ்வனவாய் எழுவகைத் தோற்றமாய் எண்பத்து நான்கிலடா யோனி பேதங்களாகப் பிறந்திறந துழலலே னென வித்தரித்துப் பொருள்கோடலுமுண்டு.

(இ-ம்) நாலாலும், நாலேழினாலும் என்பவாவற்றிற்கு முறையே, வேதங்களும், ஆகமங்களும் வருவித்துரைக்கப்பட்டன. மால்-பண்பால் வந்த பெயர். காள்முதத்தோன்-எண்ணல் வந்த பெயர். நாலாவதடி யில் ஓசைமேல் நாலென சின்றதனறி, பொருள்பேல் ஆலெனத்தா னின்றது. (4)

அஞ்சினு மாகிய மெய்விட வாதைசெய் யந்தகர்க்கங்
கஞ்சிட வேதுக்கு நாமன மே!யருள் வீறேலாம்
அஞ்சக ரத்தாக்கு மாறு முகத்தர்க்கு மப்பனான
அஞ்ச முகத்தனை யசையாம வுன்னற மாய்ந்துசெய்யே.

(எ-து) மனமே-மனதே! அஞ்சினும ஆகிய-ஐம்பூதங்களா லாகிய மெய்விட-சரீரத்தை விட்டவுடனே, வாதை செய்-(சீவாத் துமாக்களை) நரகவாதனை செய்யப்படாநின்ற, அந்தகர்க்கு - எம தாநமர்க்கு, அஞ்சிட ஏதுக்கு நாம்-நாம் ஏன் பயப்படல், அருள் வீடு உறலாம். ஞானவீட்டைப் பெற்றிருக்கலாம். (அதெப்படியென்னில்) அஞ்ச கரத்தார்க்கும் ஐங்கரக் கணபதிக்கும். ஆறு முகத்தார்க்கும் ஆறுமுக முருகருக்கும், அப்பன் ஆன-தந்தை

யான, அஞ்சு முகத்தனை-ஐம்முகமுடைய பரமசிவனை, அசையாமல்-மறவாமல், உன் அறம்-நினைக்கும்படியான தருமத்து, ஆய்ந்து-ஆராய்ந்து, செய் ஏ-செய் (எ-து)

(வி-ரை) ஐம்முகங்களாவன:—1. பிருதுவி, 2. அப்பு, 3. தேபு, 4. வாயு, 5. ஆகாசம் ஆக 5 நரக வாதைகளாவன:—1. தமப்பிரபை, 2. இமப்பிரபை, 3. தூமப்பிரபை, 4. வாலுபை, 5. சாகரப்பிரபை, 6. இரத்தப்பிரபை, 7. அழற்பிரபை ஆக 7. அவையாவன:—இருள், குளிர், புகை, மணல், துபிலாமை, இரத்தம், தீ.

ஈசக்கரன் ஐம்முகமாவன:—1. ஈசானம், 2. தற்புருடம், 3. அகோரம், 4. வாமம், 5 சத்தியோசாதம். இவற்றுள் ஈசானம்-அனைத்துமாகுதல், தற்புருடம்-காத்தல், அகோரம், அழித்தல், வாமம்-விளக்கல், சத்தியோசாதம்-தோற்றுவித்தல்.

உன் அறம் என்றால், சிவதருமோத்திரம் முதலாய நூல்களிலே சொல்லப்பட்ட முப்பா னிரண்டறங்களுமாம். ஆய்ந்து என்றமையால் பொருளுள்ள பகல் வேட்காரிகளுக்கு கொடுக்கற்க யென்றபடியாம். (5)

ஆறினிற் பாதி மலத்தாற் பிறப்புற் றழிந்திடவேன்
ஆறினி லொன்றேகி நின்றக் கரத்தோ னடிக்கன்புசெய்
ஆறினை நீங்கினில் லஞ்சினை நீக்குதிரி யாயசையறாஉ
ஆறும் பிறவிப் பிணிமன மேயென்சொ லையமின்றே.

(எ-து) மனமே-மனதே! ஆறினில் பாதி மலத்தால்-(ஆறினிற்பாதி மூன்று) மும்மலந்தால், பிறப்பு உற்று அழிந்திடல் ஏன்-பிறந்து பிறந்தழிந்து போதலேதுக்கு? ஆறில் ஒன்று ஏக நின்ற அக்கரத்தோன்-(ஆறில் ஒன்று ஏக, நின்ற ஐந்து) பஞ்சாக் கரமே திருமேனியானவருடைய, அடிக்கு-திருவடிகட்கு, அன்பு செய்-பத்தி பண்ணிக்கொண்டு வா, ஆறினை நீங்கி நில்-ஆறு வித விகாரங்களையும் நீங்கி ஐயுறு நீனை நீக்கு-பஞ்சேந்திரி யங்களையும் (அடக்கு) போக்குவம்-திருஜீசை அறு-மூவாசையும் ஒழி. (இப்படித் திடப்பட்டால், ஆறும் பிறவிப்பிணி-பிறவி

நோயாறிவிடும், என்சொல்-என்னுடைய வார்த்தைக்கு, ஐயம் இன்று-சந்தேகமில்லை (எ-று.)

(வி-ரை) பஞ்சாக்கரத்துடன் ஆல பஞ்சாக்கரம், சூக்குட பஞ்சாக்கரம், காண பஞ்சாக்கரம் மகாகாறண பஞ்சாக்கரம் முதலிய பலவிதமுள். இவை குரு முகத்தானறிக.

ஆறு விகாரமாகவன:—1. காமம், 2. குரோதம், 3. லோபம் 4. மோகம், 5. மதம், 6. மாச்சர்யம் ஆட 6

பஞ்சேந்திரியங்களாவன:—1. சோத்திரம், 2. தொக்கு, 3 சட்டா, 4. சிங்குவை. 5. ஆக்கிராணம் ஆட 5.

(இ-ம்) ஆறும் எதிர்கால வினைமுற்று. (6)

எழினி ஸேயொன்ற தேகேக வேதமெய் யிளமைசெல்வம்
எழினிலொன் றேகிட வினிதென்ப ரேழைய ரினிமுத்திதான்
எழினி லொன்றின் னடியா ரிறைமரு கன்றுதையை
எழினி லொன்றினைச் சூடியை யேற்றிடு யேன்றநெஞ்சே.

(எ-து) எந்தன் நெஞ்சே-என்னுடைய மனமே, ஏழு இன் இல்-ஏழு வாரங்களுள், ஒன்று அது-ஒன்றாகிய ஞாயிறானது, ஏக ஏக-போகப்போக, மெய்-தேதமும், இளமை-வாணிபமும், செல்வம்-சம்பத்தும், ஏகும்-போகும். ஏழையா-அறிவிலார், ஏழு இல் ஒன்றுவகிட-ஏழு வாரங்களுள் ஒன்றாகிய (ஞாயிறு) பொழுது போக, இனிது என்பர்-நல்லதென்பார்கள். இனி முத்திதான்-இப்பால் வீடு எவ்வாறென்றால், ஏழு இன் இல் ஒன்று இன்-ஏழு வாரங்களுனொன் றாகிய வியாபுமென்னும் பிரகஸ்பதியின், அடியா-சீடர்களான தேவரத்தொக்கு, இறை-அரசனாகிய தேவேந்திரன், மருகன்-மருமகனான கப்பிரமண்யருடைய தாதைஐ-தந்தையான பரமசிவனை, ஏழு இனிலில்-ஏழு வாரங்களுள், ஒன்று இன் ஐ-ஒன்றாகிய திங்களை, சூடியை-அணிந்தவனை, எற்றிடு-போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடு. (எ-று)

நாழிகை கூடி-செய்யுள், நான் கூடி-செல்ல ஒருமாதமும், மாதம் கூடி-செல்ல ஒரு வருஷமும், ஆக நிகழ்தற்கு நானோ காரணமாகலான், அந்நான் செல்லச் செல்ல அபுநும் கழியு

மென்பதாம். அங்ஙனம் கழியவே தேகம் ஆற்றற்கரையண்டையின் மரத்தைப்போல் விழுந்துகிடும். ஆற்று நீராலே மிகு கசையாகக் கரைந்து கரைந்து போவதுபோல நாட் ரெல்லச்செல்ல வார்த்திபம் வருகையினாலே வாஸிபம் போய்விடும். மத்தியானை காலத்தில் வெய்யற் காங்கிற தீட்டான்யந்தானே கானலெனக் காட்டாது, நீரெனக்காட்டி, பொழுது சாயந்ததும் மேற்படிசானற் காணுமற் போவதுபோல, பண்ணின புண்ணியம் வந்து நேர்ப்பட்ட காலத்திலே உலகுக்கெல்லாம் எண்ணிக்கைப் பெறுவதா கச்செல்வம் பெற்றிருந்து புண்ணியம் பண்ணுநாள் வந்தவுடனே, தானே கானலைக் காணுது போனதுபோல, செல்வமும் போய்விடும். இவ்வாறு இம்முன்றும் போது போகப்போக அசத்தாகப் போதலினால் வீணே பொழுதுபோக்கல் பொல்லாங்கென்பது இரண்டாமடியினதாரம். வறுமையாற் பீடிக்கப் பட்டவர்கள். இற்றைப்பொழுது போகட்டும் நாளை பார்த்துக்கொள்ளலாமென்பதனால் இனிதென்பரென்றார். (7)

எட்டினி லொன்றென வாழ்ந்தாறு மென்னலிவ் வாழ்நிலையோ எட்டினி லொன்றெனு சாலங்கண் டாயுட லிதைநம்புமோ எட்டினி லொன்றின் மகனிறைக் கேட்டா விறையை யுன்னி எட்டினி லொன்றென் வயறென்ற பேருக் கிடின்முத்தியே.

(எ-து) எட்டு இன் இல்-அட்ட திக்கில், ஒன்று என-ஒரு பாலகனை இந்திரனென்ன, வாழ்ந்தால் உம்-(போகமாக) வாழினும், என்ன-என்ன பிரயோசனம்? வாழ் (வு) நிலையோ-இந்த வாழ்வு (ஒருவரிடத்திலேயே) நிற்குமோ? நிலலாது. 'அதெதன லென்றால்' எட்டினில் ஒன்று எனும்-அட்டதிக்குப் பாலகரில் ஒருவனான, சாலம்-இந்திரசாலத்தைப்போல, உடல் கண்டாய்-தேக (வறித்திய)த்தைக் கண்டாய். இதை நம்புமோ-இவ்விஷயத்தை உலகம் நம்புமோ? (நம்பாததால்) எட்டினில்-அட்ட திக்குப் பாலகருள், ஒன்றின்-ஒருவனான வாயுவின், மகன்-புத்திரனாகிய ஆஞ்சனையனுடைய, இறைக்கு-இராம மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவுக்கு, எட்டாத பிறைஐ-அளவிட்டுக் காண்கரிய பரமசிவனை உன்னி-நினைத்து, என்வயிறு-என்னுடைய வயிறு, எட்டினில் ஒன்று-அட்டதிக்குள் - கருள் ஒருவனான (அக்ரி) என்ற நிலை.

பேருக்கு (நெருப்பு சிகராம்) பசியென்றவாகருக்கு, இட-அன்ன
மிட, முத்தி-வீடுதும் (எ-று) (ஏ-அசை)

தேகம் நிலையாதாகவே செல்வமும் நிலையாதென்பது தேற்
றம். (8)

ஒன்பதி லேழற நின்றதி வுற்பவ மாகியென்றும்
ஒன்பது பிறவுள துண்டமுஞ் சுற்றி யுழன்றிடவேன்
ஒன்பதி லேழற நின்ற தொழிக்க வுணாவறிந்தால்
ஒன்பது மோரங்க மாளுனோ டொன்ற வுணர்வுமுண்டே

(எ-று) ஒன்பது இல்-ஒன்மொழி பத்தில், எழு அற-ஏழு
நீங்க, நின்றதில்-நின்ற இரண்டாகிற நலவினை தீவினைகளில், உற்
ரவம் ஆகி-பிறந்து, ஒன்பது பிறல்உள-நவத்துவாரங்களை யுடைய,
துண்டமும் சுற்றி-தேகத்தைக் கட்டி க்கொண்டு, உழன்று இடல்
ஏன்-உழல்வதேதுக்கு, ஒன்பதில் ஏழு அற-ஒன்பதில் ஏழு நீங்க,
நின்றது-நின்ற இரு வினையையும், ஒழிக்க-நீக்கிக்கொள்ள, உணர்
வறிந்தால்-அறிவறிந்தால், ஒன்பதும் ஓர் அங்கம் ஆனான் ஒடு-நவந்
தரு பேதத் திருமேனியுடைய பாம்பொருளோடு, ஒன்ற-ஏகமா
கப் பொருந்தத்தக்க, உணர்வும்-அறிவும், உண்டே-உண்டாம்.

(எ-று)

உருவம்.—4. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்நிரன், மகேஸ்வரன்.

அருவருவம் 1. சாசுவன்.

அருவம்.—சுவம், சத்தி, நாதம், விசுது. ‘உருவமொரு
நாலாகி’ (சித்தியார்) (9)

பத்து மிருந்து பிறந்தாலு யென்னவிப் பார்தனிலே
பத்துந்தொண் ணூற்றினிற் சாவதென் னோவெம் பாலிநெஞ்சே
பத்தும்பத் தும்பத்தும் பதிவாக வாழ்சடைப் பரமன்றனைப்
பத்துக்கு ளேழற்ற கண்ணனை யுன்முத்தி பாலிக்குமே.

(எ-று) வெம் பாலி நெஞ்சே-மிக்கவாய பாலத்தைச் செய்த
மனமே, இபார்தன் இல் ஏ-இந்த யுலகின்கண்ணே, பத்தும் இரு
ந்து-பத்துமாதமுந் தாய்வயிற்றிலிருந்து, பிறந்தாலும் என்ன-பிற
ந்தாற்றுவென்ன? பத்தும் தொண்ணூற்றினில்-தூறில், சாவது

என்றே-இறப்பது ஏதுக்கு, (ஆகையினால்) பத்தும் பத்தும பத
தும-முப்பது, நான்கொண்டது ஒருமாதம் மாதமாவது தங்கள்
ஆகவே சந்திரன், பதிவாகவாழ்-பதிநதுவாழும், சடைபரமன்
தன்னை, சடாபாரத்தைபுடைய பரமசிவனை, பத்துக்கு உள் ஏழு
அற்ற கண்ணனை-(பதில் ஏழுபோக நின்றமூன்று) ஆகவே, முக்
கண்ணனை, உன்-தியானி, முத்தி-வீதி, பாலிக்கும்-கிடைக்கும்
(திருவருள்) கூட்டும (எ-று)

பட்டினத்தடிகளா, 'பத்தும் புதுது பிறகுது' 'ஐபிரண்டு தங்
களாய் யங்கமெலாம் நெருது' என்பதைக்காண்ப. (10)

பதினென்றி லெட்டற்ற வாசையி னாற்பய னில்லைநெஞ்சே!
பதினென்றி லஞ்சிலாச் சூடிதன் பாதத்திற் பத்தியுண்டாய்
பதினென்றி லஞ்சற் றெழுத்தைப் பகலிர வாய்ச்செயித்தார்
பதினென்றி லாற்றற் பாதகம் போய்முத்தி பாலிக்குமே

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே ! பதின் ஒன்றும எட்டு அற்ற
ஆசை இன்ஆல-(பதினென்றி லெட்டுபோக)மூன்று ஆசையினால்,
பயன்இல்லை- உபேபாகமில்லை. ஆகையினால், பதின்ஒன்று இல
அஞ்ச இலா-(பதினென்றிலஞ் சில்லாதது) ஆறு. ஆகவே நதியை
சூடி தன்-தரித்தவனுடைய, பாதத்தில் திருவடியில் பத்தி உன்
டாய் அன்புண்டாய், பதின் ஒன்றில்*அஞ்ச அற்று-பதினென்
றில் ஐந்து நீங்கினது ஆறு, எழுத்து-எழுத்துகளை, பகல் இரவு
ஆய்-பகலு மிரவுமாய், செபித்தால்-உச்சரித்தால், பதின்ஒன்று
இல் ஆறு அற-கக-லே கூ போனால் நகரு டுது, பாதகம் உம-
பாதகங்களும், போய்-நீங்கி, முத்தி-வீதி, பாலிக்கும்-உண்டாகும்
(எ-று)

சாண்டு ஆறெழுத்தென்றது பிரணவமாகிற ஒங்கரா முதலிய
னவாம். ஜெபித்த லெவ்வாறெனின், மூலாதாரத்தில் நகராழமும்,
சுவாதிஷ்டானத்தில் மகராழமும், மணிபூரகத்தில் சிகராழமும், விசு
த்தியில் வகராழமும், அனுகதத்தில் யகராழமும், ஆக்கினையில் பிர
ணவமும் இருபபதாகத் தியானித்தலாம். இனி பிரணவாகூடாம
சிவமுன் வராது ஆனால் நமமுன் வரும. உதாரணம், ஆந்திய
பாஷாவாரம்ப மந்தரமாய் (ஓம்நமசிவாய) (ஓநமசிவாய) என
பதே.

பஞ்சமா பாதகங்களாவன:—மாதாவதை, பிதாவதை, குருவதை, சிசுவதை, பசுவதையினை. (11)

பனிரண்டி லொன்றின்மேற் பற்றிய காதலைப் பாவிநெஞ்சே!
பனிரண்டி லொன்றேறிப் பாதத்தில் வைத்திடப் பாரமன்றே
பனிரண்டி லொன்றும் பணிவாழ் நரகுறப் பற்றிலேமன்
பனிரண்டி லொன்று பறிவீழ்தல் போலப் பதைத்தனன்றோ

(எ-து) பாவிநெஞ்சே-பாவங்களைச் செய்த நெஞ்சமே, பனிரண்டில்-பனிரண்டி ராசிகளுள், ஒன்று இன்மேல்-ஒன்றாகிய கன்னிமேல், பற்றி இய காதல் ஐ-வைத்த ஆசையை, பனிரண்டில்-பனிரண்டு ராசியில், ஒன்று-ஒன்றாகிய யிடபத்தின்மீது, ஏறி-ஏறுகின்ற பரமசிவனுடைய, பாதத்தில்-திருவடிகளில், வைத்திட-மனம் வைத்திட, பாரம அல்ல ஏ-சமையல்லவே. பனிரண்டுஇல் ஒன்றும்-பனிரண்டி ராசிகளு ளொன்றாகிய (விருச்சிகம்) தேளும், பணி-பாம்பும், வாழ்-வாழ்கின்ற, நரகுற-நரகமடைய, எமன்-நமன், பற்றில்-(நம்மைப்) பிடிக்கவந்தால், பனிரண்டுஇல் ஒன்று-பனிரண்டி ராசிகளுள் ஒன்றாகிய மீன், பறிவீழ்தல்போல்-பறியில் வீழ்ந்தாற்போல, பதைத்தல்-துடிதுடித்தல், நன்றோ-நல்லதோ? (எ-று)

(தனிப்பாடற்றிரட்டு) மங்கையர்கள் யோனிமிசை வைத்திருக்கு மசைதனைப் பங்குசெய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்துக் கொங்கைமதி-வேணியரன் பாதாரவிந்தத்தில் வைத்தக்கால்என்ற சிலைடைப் பாவாற் கண்ணெர்க. (12)

பதிமூன்று மென்று பகருமறை யென்பர் பார்க்கினெஞ்சே!
பதிமூன்று மூன்றுடன் மூன்றும் பனைத்தங்க மாய்ப்பலவாய்ப்
பதிமூன்றை யும்விட்ட பசவுக் கதுவது வாயிருக்கும்
பதிமூன்றின் மீதான பதமீவ தாமென்று பாவியுமே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனதே! பதி-கடவுள், மூன்றும் என்று-மூன்றென்று, மறை பகரும் என்பர்-வேதங்குறு மென்பார்கள். பார்க்கின்-நாம் ஆய்ந்து பார்க்கின், பதி-கடவுள், மூன்று மூன்றுடன் மூன்றும்-(மும்மூன்று) ஒன்பதுருவும், பனைத்து அங்க

மாய்-ஏகாங்கமாயும், பலஆய்-(இன்னும்) பலவுருவமாயும், பதி-பதிந்த, ஐ உ மூன்றும்-மும்மலங்களையும், விட்ட-விட்டு நீங்கி நின்ற, பசவுக்கு-ஆன்மாக்களுக்கு, அது அது ஆய் இருக்கும் பதி-அது வேதானாகவுமிருக்கு முதல்வன், மூன்றின்-முப்பதவிகட்கும், மீதுஆன-மேலான, பதம்-சாயுச்சியத்தை, சவதுஆம் என்று-(பக்குவான்மாக்களுக்கு) கொடுப்பதாமென்று, பாவியுமே-நினைவாய், (எ-து.)

பதி மூன்றாவன:—பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன்.

(இ-ம்) பதிமூன்று-பதினமூன்று எபைதின் இடைகுறைப்போலி. ன்-சாரியையாகவுள் கொள்ளலாம். (13)

பதினாற் சிரமுகத் தோனு மரியும் பனிந்திரனும்
பதினாலிற் பாதி முனிவரு முப்பத்து நாலுடனே
பதினாலு மாயிர விருடி முப்பத்து முக்கோடிசுரர்
பதினாலு மோரா பதியைநா முன்னென்ன பாக்கியமே.

(எ-து) பதி-பதிந்த, நால் சிரம்முகம அத்து ஒன் உம்-நான்முகனாகிய பிரமனும், அரியம்-விண்டுவும், பன் இந்திரனும்-சொல்லும்படியான தேவேந்திரனும், பதினால இல் பாதி முனிவரும்-(யசு இல் பாதி எ) சப்தமுனிவர்களும் முப்பத்து நால் உடனே பதிநாலும் ஆபிரம்-(யசு உம் யசு உம் சயி) நார்பத்தெண்ணியிர மகரிஷிகளும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், பதி-பதிக் கப்பட்ட, நாலும்-நாலு வேதங்களும், ஓராத அறியாத, பதியை-முதல்வனாகிய பரமசிவத்தை, உ-ன்ன-எண்ண, என்ன பாககியம்-யாதுண்ணியம், (செய்தோமமனமே) (எ-து) (14)

பதினஞ்சு போன்ற முகத்தா ஞாலகைப் பயிலிறைவிப்
பதினஞ்சை யுண்ட பராபர வத்துவைப் பற்றிநெஞ்சே!
பதினஞ்சு தாப்பாற்று பாழாசை தன்னை யிப்படியிருந்தால்
பதினஞ்சு கண்ணுட னேகல் லயிக்கிய பாவமுண்டே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே! பதின் அஞ்சுபோன்ற-(பதினஞ்சாம் நாளாகிய) பூரணசந்திரனைப்போன்ற-முகத்தான்-திருமுகமுடையவன், உலகை (எல்லா) உலகங்களையும், பயில் இறைவி

பதி-பயின்ற பராசத்தியினுடைய தலைவனாகிய, நஞ்சு ஐ-உண்ட பராபரவத்து ஐ-விஷயத்தையுண்ட நீலகண்டத்தை, பற்றி-துணை கொண்டு, பாழ் ஆசைதல்லை-பாழான ஆசைகளை, பதிநஞ்சு அது ஆய்-பதிநஞ்சு சமானமென, பாற்று-ஒட்டு, இப்படி இருந்தால். இவ்வாறு திடப்பட்டிருந்தால், பதின் அஞ்சு கண்டன் ஏ-பதினைந்து கண்களுடைய சதாசிவத்துடனே, ஐக்கிய பாவம்உண்டு ஏ-(பெறும் பேறுகிய) ஒற்றுமையு முண்டாம். (எ-று)

பதினைங்கண் எவ்வாறெனில்:—ஐம்முகச் சிவமாகலான் (ஐம் மூன்று பதினைந்து. (15)

பதினாற்றிற் பாதி மதிபைநற் றும்பையைப் பைங்கொன்றையைப் பதினாற்றிற் பத்திலா னின்றன சூடும் பரமன்றனைப் பதினாறுபசார மாய்ப்பூசை பண்ணிடிற் பத்தியுண்டாய்ப் பதினாறுக் கப்பாலுக் கப்பாற் குருபதம் பாலிக்குமே.

(எ-து) பதின் ஆறு இல் பாதிமதி ஐ-(ஐசுஇல் பாதி அ. ஆகவே எட்டாம்பிறை) அர்த்த சந்திரனையும், நல்தும்பை-நல்ல தும்பைப்பூவையும், பைம் கொன்றை-பசியகொன்றை மலரையும், பதின்ஆறு இல்பத்து இல்ஆ நின்றன-(ஐசுஇல் பத்துபோக நீக்கு ஈ) ஆறாகிய நெங்கையையும், சூடும் பரமன் தன்னை-(சடா பாரததில்) தரிக்கும் பரமசிவனை, பதின் ஆறு உபசாரம் ஆய் சோடச வுபசாரங்களுடனே, பத்தி உண்டாய் பூசை பண்ணிடில்-பத்தியோடு பூசைசெய்தால், பதினாறுக்கு-(பதினாறுவதாகின்ற) விசுத்திக்கு, அப்பால்-மேலாகின்ற, அப்பாலுக்கு-ஆக்கைக்கு, அப்பால்-அப்பாலான, குருபதம்-குருபாதமாகிய பரமபதம், பலிக்கும்-சித்திக்கும். (எ-று.) (16)

சோடச வுபசாரமாவன அகராதியிற்காண்ப:—

பதினேழி னிற்பதின் மூன்றற வேதம் பயிற்றிலென்றும்
பதினேழி னிற்பதி னுலற்ற வாசையிற் பட்டேன்றாற்
பதினேழி லஞ்சகல் பாணியன் றுதை பதம்பெறலாம்
பதினேழி னிற்பதி னுலற்ற வாசைப் படாமலுன்னே.

(எ-து) பதின் ஏழினிற் பதினால் அற்ற ஆசை இல்-(யௌ-இல் யசு போக நீக்கு ட)மூவாசையினால், பட்டு உழன்று-ஆல்-அகப் பட்டுக்கொண்டு திரிந்தால், பதின் எழ் இல்-பதின் மூன்று அற வேதம்-(யௌ இல் யௌ போக, நீக்கு ச) நான்கு வேதங்களையும், பரிநறில் என் ஆம்-கற்றால்தானென்ன? பதின் ஏழின் பதினால் அற்ற ஆசையை படாமல் (யௌ இல் யசு அற்றது ட) மூவாசையிலுஞ் சிந்தையைச் செலுத்தாது, உண்ணே-நினைவாயாக. பதினேழில் அஞ்சு அகல் பாணியன்-(யௌ இல் டு அற்றது கஉ) பன்னிரு கைகளுடைய தாதை-தகப்பனார்தம், பதம சீரடி களிரண்டையும், பெறலாம்-அடையலாம் (எ-அ.) (17)

பதினேட்டிற் பாதி படுத்தும் பிறப்பினிற் பட்டே மன்கைப் பதினேட்டி னிற்பதின் மூன்றரை யேகரைப் புண்ணிடவேன் பதினேட்டி னிற்பதி னஞ்சதி லாக்துணம் பதைப்படைக்கில் பதினேட்டி னிற்பதி னேழி லருள்வெளிப் பட்டிடுமே.

(எ-து) பதின் எட்டில் பாதி-(யௌ இல் பாதிசு) நவக்கிரகங்கள் ஆலும், படுத்தும்-வாதைப்படுத்தும், எமன்கை-எமன்கைகளின்), பதின் எட்டினில் பதின்மூன்று அரை ஏக-அரைப்பு உண்ணிட என் (யௌ இல் யௌ, போக சற) னால் அரைசெக்கினால் அரைப்புண்ணிட எதுக்கு? பதின்எட்டு இன், இல் பதின் அஞ்சு அது இலா குண பதைப்பு-(யௌ இல் யௌ போக நீக்கு ட) முக்குணாப பதைப்பையும், அடைக்கில்-அடக்கினால், பதின் எட்டு இன் இல் பது இன் ஏழு இல்-அருள்-(யௌ இல் யௌ போனால் கின்றது க) ஓரருளாகிய, ஓர்ஞானம்-வெளிப்பட்டு இடும, வெளிப்படும். (எ-அ.)

நாலரையெனவாததை 'எமன்'சையோடு இடையில் யகரஇசேர்த்து எமன்கையினால் எனக்கொண்டு, நின்ற அரையைசெக்கு முன் கூட்டி அரைக்குஞ்செக்கு எனப்பொருள் கொள்க.

முக்குணமாவன:—தாமசம், இராஜசம், சாத்வீகம். (18)

பத்தோன்ப திற்பதி னோன்றேக வாழ்ந்தும் பண்ணறியா பத்தோன்ப திற்பத் தரைபோக நின்றதைப் பற்றல்வீடும் பத்தோன் பதிலொரு எட்டரை போனத்தைப் பாசிவனாய் பத்தோன்ப திற்பதினோன்றே கியசித்தி பாலிக்குமே.

(எ-து) பத்து ஒன்பது இல் பதின்ஒன்று ஏகவாழ்ந்து-(ம்கூ இல் மிக ஏக நின்றது அ) அஷ்ட ஐஸ்வரியிங்களோடு கூடிவாழ்ந்து(ம்), அறம்-தர்மத்தை, பண்ண அறியா-செய்யாத, பத்து ஒன்பது இல்பத்து அரைபோகின்றது ஐ-(ம்கூ இல் மூ ஏக நீக்கு அற) எட்டரை, பற்றல்விடும்-தொடர்ந்து சிநேகித்தல் விட்டுவிடும், பத்து ஒன்பது இல் ஒருஎட்டும் அரைபோன அத்தை-(ம்கூ இல் அற யேகநின்றது மூ)சிவ-பத்தரை சிவனாய் பார்-பரமசிவனைப்பார், பத்து ஒன்பது இல் பது இன் ஒன்றுஎனிய சித்தி-ம்கூ இல் மிக போக நின்றது அ) அட்டமாசித்திகளும் பாலிக்கும் - கிடைக்கும் (எ-று)

எட்டர் என்பது மூட்டர் இரண்டனுந் 11 ரோ எட்டரையா யினவாறு காண்க. பத்தர் என்பது அடியார் இரண்டனுந் 11 கொள்ள பத்தரை எனவே சிவபத்தரையெனக் குறித்தபடி. (19)

இருபது நான்மா காணத் தினிதிட மென்று நெஞ்சே!
யிருபதி னிற்பாதி யிந்திரி யங்கணீ யன்றியியங்கா
இருபது கான முகத்துக் கிசைபூசை யியற்றிறையல்
இருபது மாவுற் றிருக்கமெய்த்ஞ்ஞான மியைந்திமே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே இருபது நான்மாகாணம் அத்து-(உ) 11 அலுமமா 8) அந்தக்கரணங்கள் நாலிலும், இனி-இனிமேல், நீத்திடம் என்று-திடமானவனென்று, இருபது இல்பாதி இந்திரியங்கள்-(உ) இல் பாதி 11) தசேந்திரியங்களும், நீ -அன்றி இயங்கு அ-நீயல்லாமல் இயங்கமாட்டாது. இருபதுகால்முகத்துக்கு-(உ) வ-ரு) பரமசிவனுடைய ஐம்புகங்களுக்கும், இசை பூசை-ஒத்த பூசை, இயற்று இறையல்-செய்தாயாகில், இருபது மாப ற்று இருக்கும் தக்க மெய் ஞானம்-(உ)-ப-க) பரமசிவத்துடனே ஒன்று பட்டிருக்க மெய்த்ஞ்ஞான மிசைந்திடும். (எ-று.)

ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கர்மேந்திரியம் ஐந்து, இவையே தசேந்திரியமாம். (20)

இருபத்தி லொன்றினி லீரோன்ப தற்றூசை யீனமென்றே
இருபத்தி லொன்றுட னேழு மியம்பு மிவாசையற்றால்
இருபத்தி லொன்றினி லீரோன் பதினாறுகத் திரோமிருப்போம்
இருபத்தி லொன்றினி லிருபதிற் சூலி யிருப்பிடத்தே

(எ-அ) இருபத்து ஒன்று இன் இல் ஈரோன்பது அற்று ஆசை அற்று-(உய௬ இல் (உ-கூ)-ய௮ போனால் நின்றது கூ) மூவாசையும், ஈனம் என்று-ஈனமாயிருக்குமென்று, இருபத்து ஒன்று உடன் ஏழும் இயம்பும் (உய௧உம் எஉம் உய௮) இருபத் தெட்டாகமங்களுஞ் சொல்லும், இ-ஆரை அற்றால்-இம்மூவாசையும் அற்றிருந்தால், இருபத்து ஒன்று இன் இல் ஈரோன்பது இல் உலகத்து- (உய௧ இல் ய௮ போக-உ) மூவுலகத்திலும் இரோம் நாம் வசிக்கமாட்டோம். (மற்றெங்கனில்) இருபத்து ஒன்றுஇன் இல் இருபது இல் சூலி-(உய௧ இல் உய் போகநின்றது க) ஒரு சூலாயுதத்தையுடைய பாமசிவன், இருப்பு இடத்தே-இருக்குமிட திலே, இருப்போம் குடியிருப்போம் (எ-அ) (21)

இருபத் திரண்டி லிருபத்தோன் நீலையா ணவமறியா
இருபத் திரண்டி லிருபதிற் காமிய மின்பதுன்பம்
இருபத் திரண்டினி லீரோன்ப தில்லது மாயையுரு
இருபத் திரண்டோ டிருமுன் றியம்பு மலமிதுவே.

(எ-அ) இருபத்து இரண்டினில் இருபத்து ஒன்று தில்லை ஆணவம், (உய௨ இல் உய௧ போக நின்றது க) ஆணவமொன்றே அறியா ஆன்மாக்கட்கு அறியாமை. இருபத்து இரண்டினில் இருபதுஇல் காமியம்-(உய௨ இல் உய்போக நின்றது உ) இருவிதகாமியங்களும், இன்பம் துன்பம்-(ஆன்மாக்கட்கு) சுகதுக்கங்களாம். இருபத்து இரண்டினில் ஈரோன்பது இல்லது மாயை-(உய௨ இல் (உXகூ) ய௮ இல்லாதது ச) (தனு, கரண, புவன, போகங்கள்) நாலும் மாயையின் உருவாம். இருபத்து இரண்டு உடன் இருமூன்று இயம்பும்-(உய௨ உம் (உ-X-கூ) கூஉம்-உய௮) இருபத் தெட்டாகமங்களுஞ் சொல்லும், மலம்-திரிமலங்கள், இதுவே-இவையே (எ-அ.) (22)

இருபத்து முன்றினி லீரோன்ப தில்லை சாதாக்கியமெய்
இருபத்து முன்றினி லீரோன்ப தில்லா தியல்முகமாய்
இருபத்து முன்றினி லீருறி லோனறுமில் லாதுகரம்
இருபத்து முன்றினி லீரோன்ப தற்றிறை யிற்சிவமே.

(எ-து) இருபத்து மூன்று இன் இல் ஈரொன்பது இல்லே சாதாக்கியம் ஏ-(உகூல் (உXகூ)யஅ இல்லையானுந்) பஞ்ச சாதாக்கியமாய், இருபத்து மூன்று இன் இல் ஈரொன்பது இல்லாது இயல்முதம் ஆய்-ஐந்திருமுகங்களுடன், இருபத்துமூன்று இன் இல் இரு ஆறு உம் ஒன்று உம் இல் ஆறு கரம்-(உயகூல் (உXகூ-யஉ-ம் க-ம்) யகூ இல்லாதது ய்) தசக்கரங்களும், இருபத்து மூன்று இன் இல் இரு ஒன்பது அற்று இறை இல் சிவம் ஏ-(உயஉ-ல் (உயகூ) யஅ போக-ந்) பஞ்ச கர்த்தாக்களிலே சதாசிவம் இவ்வடைவாயிருக்கும் (எ-து.)

சாதாக்கியம் 5:—அவையாவன. சிவசாதாக்கியம் அமுர்த சாதாக்கியம், மூர்த்தி சாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் கத்ரு சாதாக்கியம், இணையவாம்.

இவ்வைந்து சாதாக்கியங்களுள் சிவசாதாக்கியம் பரம் பொருளுருவாயிருக்கும்.

அமுர்த சாதாக்கியம் அமுற்சிமும் புருவாயிருக்கும்.

மூர்த்திசாதாக்கியம் ஒருமுகம் முக்கண்ணும், இருகையும், இருகாலுமாய்ப் படிக்கிறமாயிருக்கும்.

கத்துருசாதாக்கியம்: நாலுமுகமும் எட்டுகையும் பனிரண்டு கண்களுமாய் மகேஸ்வர வடிவமாயிருக்கும்.

கன்மசாதாக்கியம்: இலிங்கமும் பீடமுமாய்ப் பிரபஞ்ச மெங்கும் பீண்டுகரித்துக்கொண்டிருக்கும்.

இனி, சிவம் அமூர்த்தியிலே கூடும். மூர்த்தி கத்துருவிலே கூடும். கத்துரு கன்மத்திலே கூடும். இப்படி யொன்றிலேயொன்று கூடியொரு திருமேனியாம்.

இப்பால் ஒரு தீபத்திற் பலதீபம் உண்டாயதுபோல சதாசிவத்தில் மகேசுரனும், மகேசுரனில் உருத்திரனும், உருத்திரனில் விண்மீவும், விண்மீவில் பிரம்மாவும் ஆகச் சகளீகரிக்கும். (நிட்டானுபூதியிற் காண்ப.

இருபத்து நாலினி னீயுமொருவ னெனவிருந்தே
 இருபத்து நாலின் பயனையெல் லாமெனக் கேயளித்தா
 இருபத்து நாலின் பயனினிப் போது மெனக்குநெஞ்சே!
 இருபத்து நாலினுக் கப்பாலுக் கப்பாலா யிருக்கவுன்னே.

(எ-து) நெஞ்சே- மனதே! இருபத்துநாலில்-இருபத்துநாலு
 தத்துவங்களில், நீயும் ஒருவன் என இருநது ஏ-நீயுமொரு தத்து
 வமாக இருந்துகொண்டு, (எல்லாத்தத்துவங்களைப் போலவுஞ்
 சும்மாயிராமல்] இருபத்துநாலு இன்பயன் ஐஎல்லாம்-இருபத்து
 நான்கு தத்துவத்து முண்டாகிய விஷயப் பயனைத்தையும், என
 க்கு ஏ அளித்தாய் எனக்குத்தானே யனுபவிக்கத்தக்க தாகத்தந்
 தாய், ஆதலால் இனி எனக்கு-இனிமேலென்கு, இருபத்து நால்
 இன் பயன்போது-இருபத்து நான்கு தத்துவத்தும் அனுபவித்த
 பலன் போதும். இருபத்து நாலுக்கு அப்பாலுக்கு அப்பால்-
 இருபத்துநான்கு தத்துவங்கட்குமே மேற்பட்ட வித்தியாதத்து
 வமும் கடந்த சிவத்துவத்தில், இருக்க-நாம் பிறவாதிருக்க, உன்
 ஏ-நீனைவாய் (எ-து.) (24)

ஆன்மதத்துவம் 24.

இருபத்தி யஞ்சினி லீரைந்து போனதை யிராகுண்ணல்போல்
 இருபத்தி யஞ்சினி லிருபத்தோன்* றில்லாப் பிறப்புணவேன்
 இருபத்தி யஞ்சுட னஞ்சினைச் சூடியை யேற்றுநெஞ்சே!
 இருபத்தி யஞ்செனு மவதாரத் தோனே டிருக்கவுன்னே

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே, இருபத்து அஞ்சினில் இரு ஐந்து
 போனதை- (உயிரு-ல் (யXரு) யபோனால்) நின்றது யிருபதினைந்
 தானுட்பூரணசந்திரனை, இராகு உண்ணல் போல்-செம்பாம்பு உண்
 பதுபோல, இருபத்து அஞ்சினில் இருபத்து ஒன்று இல்லா பிற
 ப்பு-(உயிரு-ல் உபயோக-ச) நால்வகைப் பிறப்பை உண்ணல்என்
 உண்டுவருதல் ஏன்? இருபத்து அஞ்சுடன் அஞ்சினை சூடியை
 ஏற்று (உயிரு-ம் ரு-ம் ஈய) ந யநாள் கொண்டது ஒரு திங்கள்)
 திங்களணிந்தவரைப் புகழ்ந்து போற்றுவாயாகில், இருபத்து
 அஞ்சு எனும் அவதாரத்தோன் ஓடு இருக்கவுண்டு-இருபத்தை
 ந்து அவதாரமாகிய பரமேஸ்வரனுடனே ஐக்கியமாயிருக்க வுண்
 டாம் (எ-து.)

பிறப்புண்ணலேன் என்றதனால் அணிமாதியெண் வகைப்பிற விபிலும் பிறந்து மானவேதுக்கு என்றபடியும்

இருபத்தைந்திரு அவதாரங்கொவன:—

‘சந்திரனணிந்ததும், உமைத்துடையிருந்ததும், சாலமான் விடையானதும் அசுரர்திரி புரதகனமும், அலந்திடு சலந்தரன் சிரந்தனை யிடந்தும் ஆணையுரிதக்கன் வதனமும், அந்தவிரி பாகமும் அர்த்தனீசுரமும் அர்ச்சுனன் பாசுபதமும், ஆங்காரன் வரிமுதுமி தேடுசண்டேசுரன் அருவாலகாலமிட்டம், விந்தைமால் சக்கரம் விநாயகன் கனிபெறு வேலருப தேசநடனம், வீரபத்மாசன தெகூற்றை மூர்த்தமும்ப விரிஞ்சனரி தேடுமுதலே, யென்பதனால் காண்க.

(25)

இருபத்தி யாறி லிருபத்தோன் றில்லைகீழ் மேலியம்ப
இருபத்தி யாறி லிருபத்தோன் றில்லை யினிமற்றியால்
இருபத்தி யாறி லிருபத் தோன்றிற்கேவல சகலசுத்தம்
இருபத்தி யாறி லிருநால தற்ற லவத்தை யிதே.

(௭-து) இருபத்து ஆறில் இருபத்து ஒன்று இல்லைகீழ் - (௨௮௬-ல்-௨௮௭௭௭ நீக்கு-டு) மேலாவத்தையைந்தும், மேல் இயம்ப-மேலால வத்தையைக் கூற-இருபத்து ஆறில் இருபத்து ஒன்றில்லை-ஐந்தும். இனி மற்று ஆல்-இனி யிதுவன்றியும், இருபத்து ஆறில் இருபத்து மூன்றுஇல் அவத்தைகளும்- (௨௬-ல் ௨௮௬ இல்லாதது ௩-) மூவத்தையும், கூடி இருபத்து அறில் இரு நால் அது அற்ற அவத்தை- (௨௮௬-ல் (௨X௪) அற்றது ௮) ஆன் மாபடுகிற பதினெண் அவததைகளும், இது ஏ-இதுவே (௭-று)

மேலாலவத்தை.

கீழாலவத்தை.

தனிமூலவத்தை.—கேவலம், சகலம், சுத்தம்.

(26)

இருபத்தி யேழினி லொன்றில்லை யேனட யினியனென்ன
இருபத்தி யேழினி லொன்றின்ன டியையுன் னென்றுரையே
இருபத்தி யேழினி லொன்றி கிலும்வை யின்றேலேமனா
இருபத்தி யேழினி லொன்றி லியம்பு மினிநம்மையே.

(எ-து) நெஞ்சே-மனமே! இருபத்து ஏழினில்-இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் ஒன்று இல்லையேல்-ஒன்றாகிய அத்தம் என்னும் செல்வம் இல்லையாகில், உனியன் என்ன நட-இனிமையுடையான் என்னும்படி, இருபத்து ஏழினில்- இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களுள் ஒன்றின்-ஒன்றாகிய (மூலம்) மூலகாரணத்தின், அடியைதிருவடிகளை, உன்-கிளை, என் உறையே-என்னுடைய சொல்லை, இருபத்து ஏழினில் ஒன்றாக இருபத்து ஏழு நட்சத்திரங்களுள் ஒன்று (கேட்டை) கேள்வியாக, வை-மனதில் வைப்பாய். இன்றேல்-இல்லாவிட்டால். ஏமனார் எமதருமார், இருபத்து ஏழினில் ஒன்றில்-இருபத்தேழில் ஒன்று (சதயம்) சதைபபதில் இயம்பும்-சொல்லுவன் இனி நம்மை-இனிமீது நம்மை. (எ-று.)

இல்லையேல் என்று கூறினமைபால் இருபத்தாறாம் எனப் பெறப்பட்டது. (27)

இருபத்தி யெட்டினி மூன்றில்ல தேன்பாமா யாவதிகள்
இறிபத்தி யெட்டினில் வேறில்லை யென்பார்வே தாக்கிடவுன்
இருபத்தி யெட்டே னெட்டுச்சித் தாநரி யியம்பிவோன்
இருபத்தி யெட்டே னுற்பத்தேட் டும்பொதுத் துத்துவகே

(எ-து) மாயாவிதிகள்-மாயையே பிரம்மமென வாதிப்போர் இருபத்து இ எட்டினில் மூன்று இல்லது என்பர் (உயிஅ-ல் ௩. இல்லாலாதது உயி) இருபத்தைத்தி தத்துவங்கள்தான் என்று சொல்லுவார் வேதாந்திகள்-அகம் பிரம்மமாயுடையவர்கள்; இருபத்து எட்டினில் வேறு இல்லை என்பார்-இருபத்தெட்டு தத்துவங்களையென்றி வேறேது பில்லை என்பார்கள். சித்தாந்தி-வை சித்தாந்திகள் இருபத்து எட்டிடென் எட்டும் இயம்பிடுவான்-(உயிஅ-ம் அம் ௩.யு) முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சொல்லுவன். இருபத்து எட்டிடென் நால்பத்துஎட்டும்- (உயிஅ-ம் சயிஅ-ம் ௧.பு) தொண்ணூற்றாறும், பொது தத்துவம்- (அனைவர்க்கும்) பொதுவான தத்துவம் (எ-று) (28)

இருபத்தி யொன்பது மேழுஞ் றத்துவ மீதுயிரோ
இருபத்தி யொன்பது மேழுமறி யாதிது சேடங்காண்
இருபத்தி யொன்பது மேழு மறிந்ததுதா நெவ்வுயிரோ
இருபத்தி யொன்பது மேழு மறிந்தர்க் கருளுயிரே.

(எ-து) இருபத்து ஒன்பதும் ஏழும் நல்தத்துவம்-(உயுக-ம்-நயுக)சித்தாந்திகள்) கூறும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களே நல்லது (ஆனால்) ஈதுஉயிரோ-(இத்தத்துவங்களுள் ஒன்றும்உயிரல்ல அதனால், இதுஉயிரா, இருபத்து ஒன்பதும் ஏழும் அறியாது-முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் தானறியாமை சேடங் காணும் இருபத்து ஒன்பதும் ஏழும் அறிந்ததுதான்-எ உயிரா-முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அறிந்ததெவ்வுயிரோ,(அவ்வுயிர் இருபத்து ஒன்பதும் ஏழும் அறிந்தார்க்கு முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அறிந்தவர்க்கு, அருள்உயிர்-அருளுயிராபிருக்கும் (எ-று.)

ந.சு தத்துவங்களாவன:—

ஈரோத்திராதி	ரு	சுத்தவித்தையாதி	ரு
மனமாதி	ச'	சத்தமாதி	ரு
சாலமாதி	எ	வாக்காதி	ரு
வசனாதி	ரு	ஆக மொத்தம்.	ந.சு.

(29)

முப்பதிற்பாதி முகமாதர் மீதினின் மோகமெல்லாம்
முப்பது வாகு மொழியினெஞ் சேமோக மற்றுநீத்த
முப்பதிற்பாதி தன்மையின் பாத முயல்பிறவி
முப்பதுந் தீருமனடேநன் முத்தி மூலமீதே.

(எ-து) நெஞ்சே! மனமே, மொழியின்-சொன்னால், முப்பது இல் பாதி முகமாதர் மோகம் எல்லாம்-(நய-ல் பாதி யிரு) பூரண சந்திரனைப்போன்ற முகமுடைய மாதர்களுடைய காதல் அனைத்தும், முப்பது ஆடும்-மூப்பாடும், ஆதலால், மோகம் அற்று-மேற்படி. சாதலை நீக்கி நித்தம்-தினமும், முப்பது இல் பாதி தன்மையன் பாதம்-(நய-ல் பாதி யிரு) பதினைந்து தன்மைகளையுடைய பரமேஸ்வரன் பாதங்களை, (முயல்-தியானிப்பது) முயற்சிசெய். இன்னண மிருந்தால், பிறவி முப்பதுந்திரும்-முப்பது பிறவிகளுந் திரும். (ஆதலால்) மனமே-நெஞ்சே, நல் முத்திக்கு-மெஞ்ஞான வீட்டிற்கு இதே மூலம்-இதுவே மூலகாரணம்.

(எ-று)

யிரு தன்மைகளாவன:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உன்ளம். அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து நாதம், பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன், இனியவாம்.

(30)

முப்பத் தோரு தத்துவமு யன்மாயை சூக்கும் மொய்தத் வுடல்
முப்பத்தி யொன்றினில் மூவேன்பதில் லதுதாவமெய்ப்பி
முப்பத்தோரு தத்துவ மொழியுமாக்கு மாயை மோகமெய்யாம்
முப்பத்தி யொன்றினின் முப்பதில் லான்செய்தமாயைகண்டே

(எ-து.) முப்பத்து ஒருதத்துவம்-முப்பத்தோரு தத்துவங்
களும், முயல்-(ஆன்மாவைப் பற்றி) பிறவேசிக்கும், மாயை-
அஃ தத்தமாயைக்கு, சூக்குமம் ஓதத உடல்-சூக்கும தேகமாயிருக்
கும். முப்பது ஒன்றினில் மூன்று ஒன்பது இல்லது தூலமெய்
ஆம்-(கூய்க-ல்) (கூய்க-ல்) (உயெ இல்லாதது) (தனு கரண
புலன போக மாகிய) நாலுந் தூலதேகமா யிருக்கும், முப்பத்து
ஒரு தத்துவம்-முப்பத்தோரு தத்துவங்களும், மொழியும்-சொல்
லப்படாநின்ற மாமாயை-ஃ தத்தமாயைக்கு, மோக மெய் ஆம்-
ஆசையாகிய தேகமாம். முப்பத்து ஒன்றினில் முப்பது இல்
லான்-கூய்க-ல் கூய இல்லாதது-க) ஒருவனே யாகிய பரமசிவன்,
செய்த மாயை-உண்டாக்கிய மாயை, இரண்டே-இரண்டுதான்.
(எ-து.)

முப்பத்தோரு தத்துவங்களாவன —

ஃரோத்திராதி	5	வெணுதி	5
சத்தமாதி	5	மனமாதி	4
வாக்கு	5	ராமமாதி	7
(31)			

முப்பத்திரண்டு முழக்குட லுந்திக்கு முப்பொழுதும்
முப்பத்திரண்டு பிடி சோறருந்தியும் முந்துமிருகம்
முப்பத்திரண்டா னுபனிடத மோதிய மூலந்தனை
முப்பத்திரண்டுந்ற வீணையிற் பாடிட முத்தியுண்டே.

(எ-து) முப்பத்து இரண்டு முழம் குடல் உந்திக்கு-முப்பத்
திரண்டு முழமுள்ள குடல் சேர்ந்த வயிற்றிற்கு, முப்பொழுதும்-
மூன்றுவேளையும் முப்பத்து இரண்டு பிடி சோறு அருந்தியும்-
முப்பத்திரண்டு பிடி சாதஞ் சாப்பிட்டும் முப்பத்து இரண்டு
ஆண் உபரிடதம் ஓதிய மூலம் தன்னை-*(ஸ்ரீருத்ரமாதி) முப்பத்
திரண்டு உபரிடதங்களானுஞ் சொல்லப்பட்ட மூலகாரண(மான

பரமசிவ)த்தை, முப்பத்திரண்டு உற்ற, வீணையில் பாடிட-பாழ் முதலாகிய முப்பத்திரண்டு வீணையினாலும் ஒரு மனதாய்ப்பாட, முத்தி உண்டே-மோட்சம உண்டாகும்-(எ-று.) ஏ-அசை.

* முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்களையும் (தொகை) அகராதி யிற் காண்க.

அவனவன் கைபால் அவனவன் உடலெப்படி என்சாணுட ம்புக்குட் படுமோ அதுபோலவே அவனவன் முழுத்திலே ஈட்டி முழக்குடலும், அவனவன் பிடியிலே ஈட்டி பிடி யன்னமுமாகக் கொள்ளத் தக்கது. வயற்றினுள் ளிருக்குங் குடவளவும, உண் ணுமுனைவளவும இந்நூலி ளிப்பாட்டிற் கூறியதை மிக வியக்கத் தக்கது. இவ்வற்புதமான விஷயத்தைத் தற்கால ஆங்கிலவைத்தி யர்களுங் கண்டி ரார்கள். எத்தகைய தேகதத்துவசாத்திரங்கலி லுங், சொல்லியிரா வென்பது திண்ணம்.

இனி உண்ணும் உணவு, ஒருமுதக்குடலுக்கு ஒரு பிடி சாத ம் எனத் தெரியவந்தது. (32)

முப்பத்து மூன்றினின் மூவா றிலாதது தன்மையதாம்
முப்பத்து மூன்றினின் முப்பது போனது முன்னிலையாம்
முப்பத்து மூன்றினின் முப்பத் திரண்டில் லதேற்கை
முப்பத்து மூன்றினின் முப்பதில் லாதகண் முப்பத்திரிப்பே.

(எ-று.) முப்பத்து மூன்றினில் மூ ஆறு இராதது தன்மை அது ஆம்-(நயந-ல்(நட-ஈ) யது இல்லாதது யு) பதினைந்து வசையா சிவனிருப்பது தன்மை ஆடும், முப்பத்து மூன்றினில் முப்பது போனது முன்னிலை ஆம்-(நயந-ல்-நய போக நட) (அவன்-அவன் அது எனும்) மூன்றாம் முன்னிலை பாடும். முப் பத்து மூன்றினில் முப்பத்து இரண்டு இல்லது ஏ படர்பகை- நயந - ல் நயந - இல்லாதது-க) ஒன்றுபட் டிருப்பதுவே படர்க்கையாகும். முப்பத்து மூன்றினில் முப்பது இல்லாத கண்-(நயந-ல் நய இல்லாதது நட) முச்சுண்களை யுடைய பரம சிவத்தின் நிற்கிற நிலையியபடியாம் (எ-று)

தன்மைநிலை பதினைர் தெவ்வாறெனில்:—மனம், புத்தி, சித் தம், அகங்காரம், உள்வர், ஆறு.

இவை யைநதையுஞ் செலுத்துவதும் அக்கரங்கள்.—அகாரம், உகாரம், மகாரம், விர்து, நாதம் ஆகும்.

இவைகட்டு ஆதிதேவதை—பிரம்மா, விஷ்ணு, சூரதேவன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் ஆகும்.

அவனவளது வென, எவ்வழன்றுகொ.

ஒன்றுபட வெவவாறெனின்.—உடலும் உயிர்போலவுமே, தமமும் அத்தமும் போலவும், பூவும் மணமும் போலவுமாம். (33)

முப்பத்து நாலினின் முப்பதி லாதது மூவிரண்மே
முப்பத்து நாலினின் மூவெட்டி லாதது முன்னுன்தோன்
முப்பத்து நாலினின் மூவாறிலாதது மோதி லிரண்மே
முப்பத்து நாலினின் முப்பதின் வேத மொழியாதாம்.

(எ-து) முப்பத்து நாலினில் முப்பது இல்லாததும்—(நயச-ல் நயச இல்லாதது ௨) நான்கோணமுடைய மூவாதாமும், மூ இரண்மே—(நயச-ல், அன்கோணமுடைய சுவாதிஷ்டானமும் முப்பத்துநாலினில் மூ எட்டு இல்லாததும்—(நயச-ல் (நயச-ல் (நயச-ல்) உயச இல்லாதது ௩) பத்து கோணமுடைய மனிபூகமும், மூன்று நான்கும் (நயச-ல்) பனிரண்டு கோணமுடைய அனாகதமும், முப்பத்து நாலினில் மூஆறு இல்லாததும் நயச-ல் (நயச) யு இல்லாதது ௪) பதினாறு கோணமுடைய விகித்தியும், இருகோணமுடைய ஆக்கினையும், முப்பத்து நாலில் முப்பது இவ்வேதம், (நயச-ல் நயச இல்லாதது ௫) நான்குவேதங்களு மொழி-சொல்லப்படாநின்ற, ஆதாரம்-ஆதாரங்களாம் (எ-து.) ஆதாரயோக நிராதாரயோக திருவுந்தி

உண்மைவிளக்கம்.

ஆதாராதலைகுடி சிலையும

கிராயநவயல்.

(34)

ன்

னடும

அரசு

	இடம்.	இதழ்	எழுத்து	வசிப்பவர்
1. மூலாதாரத்திற்கு	சலத்துவாரத்துக்கும் மலத்துவாரத்துக்கும் மத்தியில் (சுண்டலி)	ச	ச	வல்லடையு ம் விநாயக ரும
2. சுவாதிஷ்டானம்	மூலாதாரத்துக்கும இருவிரல் மேல்	சா	சா	சரஸ்வதியு ம் பிரமமா யம்
3. மணிபூகம	தொப்பிள்	யி	யி	இலக்குமியு ம் விண்டுவு ம்
4. அனாகதம்	மார்டித யம்	யிர	யிர	உருத்திர னம்
5. விசுத்தி.	அனாகதத் துக்கு யிர விரங்கடை க்குமேல்	யிரா	யிரா	மஹேசனு ம்
கி. திணை. தம், அக	நெற்றிகடு	உ	உ	சதாசிவமு ம்

முப்பத்தி யஞ்சுற் றல்சாக் கிரஞ்சொற்பன மொண்கருவி
முப்பத்தி யஞ்சினின் மும்முன்று மொன்றில்லைமுன்றே சுத்புதி
முப்பத்தி யஞ்சினின் முப்பத்து முன்றில்ல தேதுரியம்
முப்பத்தி யஞ்சினின் முப்பத்து நாலேக தீதமுன்னே.

(எ-து.) முப்பத்து அஞ்சு றற்றல் சாக்கிரம்-முப்பத்தை
ந்து கருவிகளுங் கூடி னின்ற அவதரமே சாக்கிரம், ஒண்கருவி முப்
பத்து அஞ்சினில் மும்முன்றும் ஒன்று இல்லை சொற்பனம்
(நயநு-ல்(ந. X ந)=[க-ம் க-ம்] ய இல்லையாகில் உயநு) முப்பத்
தைந்து கருவிகளில் இருபத்தைந்து கருவிகள் கூடிய அவதரமே
சொற்பனம், முன்றே ஈ முத்தி-கருவிமுன் றங்கூடி னின்ற அவசரமே
சுமுத்தி, முப்பத்து அஞ்சினில் முப்பத்துமுன்று இல்லதே துரியம்-
(நயநு-ல் நயநு இல்லாதது உ) (கருவி கரணதிகள்)-இரண்டும்-
கூடி னின்ற-அவசரமே துரியம், முப்பத்தி அஞ்சினில் முப்பத்து
நால் ஏக அநிதம்-(நயநு-ல் நயச ஏக-க) ஒன்றாகிய பிராண
வாயு மாத்திரம் (துரியத்தில்) கூடி னின்ற அவசரமே துரியாநி
தம். உன்-நினை (மனமே) (எ-து.)

ஞானேந்திரியங்கள் நு-ம், தன்மாத்திறைகள் நு-ம், கன்மேநு
ரியங்கள் நு-ம், வசனுகிகள் நு-ம், ஆந்தக்கரணங்கள் வாயுக்கள்
யு-ம், மூலப்பிரகிருதி க-ம் ஆ ந நு.

இனி ஆன்மாவும், மூலப்பிரகிருதியும், புருவ மந்தியில் இரு
ப்பதே சாக்கிரம்.

சாக்கிரமையா யிருத்தலினாலே சாக்கிரம் என்ற பேராயிற்று.

ஞானேந்திரியம் 5-ம், கன்மேந்திரியம் 5-ம், நிற்க மற்ற
25-ம் கூடி கண்டத்தானத்தில் நின்ற விடமே சொற்பனம்.

மூலப்பிரகிருதி யாவதென்னில்:—ஆன்மாவுக்கு மந்திரிபே
ன்றது. எங்ஙன மெனில்: ஆன்மாவுக்கு அறியுந்தன்மை யிருந்
தும் நடக்குந்தன்மை யின்மையாலும், மூலப்பிரகிருதிக்கு நடக்
குந்தன்மை யிருந்தும் அறியுந் தன்மை யின்மையாலும், குருடன்
முதுகில் முடவன் ஏறிக்கொண்டு குருடன் காலேக்கொண்டும்
முடவன் கண்ணைக் கொண்டும் திரிவதேபோல ஆன்மா அரக
நடாததுமாம்.

(ஆன்மா கண்டத்தானம் வந்தவுடனே யிந்திரியம் அவ்விடத்திலில்லாதபடியினாலே வியாத்தி குலைந்து அவத்தைப் பொருந்தி) கண்ட கனாவைப் பிறருக்குச் சொல்லுகையினாலேயே சொற்பனம் என்றபேர்.

சித்தம்-க, பிராணவாயு-க, மூலப்பிரகிருதி-க, ஆயமுகக் கழுவிசுருடனே ஆன்மா இருதய ஸ்தானம் நின்றதே கழுத்தி.

உள்ளோ யுயிர்ப்பாபிருத்தலினால் கழுத்தி யென்றபேர்.

கருவி கரணதிகள் உ-ம் இருதயத் தானத்தில் நிற்க, பிராணவாயுவும், மூலப்பிரகிருதியும் நாபித்தானத்தில் ஆன்மாவுடன்கூடி நின்றதே துரியம்.

ஆன்மா நாபித்தானம் வந்தவுடனே சித்தம் அங்கில்லாதபடியினாலே சிந்தனை யற்று விசுவாச மெத்தவுண்டாகையினாலே துரியமென்றபேர்.

துரியத்திலே பிராணவாயு வொன்று நிற்க, மூலப் பிரகிருதியொன்றுடனே ஆன்மா மூலாதாரத்திலே வந்திருக்கிற அவதரம் துரியாதீதமாம்.

மூலாதார மென்னும் அநுகப்புரத்திலே பிராணவாயு இல்லாதபடியினாலும், உவாசம் நிவாசம் அடங்கி கருவிகரணதிகளென்னும் பற்றெல்லாம் அற்று ஆன்மாதானே தானாக மதோன்மத்தா யிருந்து தன்னுடைய பரிசனங்களையுந் தானறியாமல் அதீதப்பட்டிருக்கையினாலே துரியாதீத மென்னும் பேராச்சது.

(35)

முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்தஞ் சில்லா மொழியன்னைதான் முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்தஞ் சில்லானையவன் மூவனாயெழுப்ப முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்து மூன்றற்ற சேயிலொன்று முப்பத்தி யாறினின் முப்பத்தஞ் சின்மல மோடெழுத்தே.

(எ-து.) முப்பத்து ஆறினில் முப்பத்தஞ்சு இல்லாமொழி அன்னைதான்-(நயசு-ல் நயநு இல்லாததுக)-(பஞ்சசத்திகளுள்-ஒருவளாகிய கிரியா சத்தி, யென்னுந்தாய், முப்பத்து ஆறினில் முப்பது அஞ்சு இல்லாநீ அவள் மூவரை எழுப்ப-தனக் கொரு மருமகளையும் எழுப்ப, முப்பத்து ஆறினில் முப்பத்து மூன்று அற்ற சேயில் ஒன்று-(நயசு-ல் நயநு அற்றது நு-) காலம்,

நியதி, கலை யென்னும் முப்பிள்ளைகளுள், கலையென்ற பிள்ளை யொருவன், முப்பத்து ஆறின்னில், முப்பத்து அஞ்சில் மலமோடு எழுத்தே-(நயிசு-ல் நயிடு இல்லாதது) ஒன்றாகிய ஆணவ மல த்தை யெழுப்பிவிட்டது. (எ-து.)

அன்னை, கிரியாசத்தி, மருமகள். காலம், நியதி, கலை-

மூன்றுபிள்ளைகள். ஆணவம் 1.

ஆன்மா எப்போதும் இச்சா ஞானக்கிரியா சொருபனாகையாலே, மூலாதார மென்னும் அந்தப் புறத்தைவிட்டு, மூலப்பிரகுருதி யென்னும் மந்திரியுடனே கூடி, நாபித்தானத்துக்கு வர, ஆண்டிருக்கிறப் பிராணவாயு வென்னும் காவற்காரன் வந்து காண, அக்காவற்காரனையும் கூட்டிக்கொண்டு, இருதயத் தானத்துக்குவர, அவ்விட னிருந்த சித்த மென்னும் மன்னவன்வந்து காண, அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு கண்டஸ்தானத்துக் கேக, ஆண்டிருந்த மனம் புத்தி அகங்கார மென்கிற அதிகாரிகள் மூவரும் வசனாதிகனென்னுந் தூதுவருடன் வர, அவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மொத்தம் முப்பத்தைந்து பேராக லலாட மென்னும் நேத்திர ஸ்தானத்திலே வந்திரங்கினார்கள். வந்திரங்கி நடுநாயகமாய் ஆன்மா அரசியற்றியபடியாம். (36)

முப்பத்தி யேழினில் முப்பத்தா ழில்லா மலத்தாரையுயோர்
முப்பத்தி யேழினில் முப்பத்தஞ் சில்லா மலமுடையோர்
முப்பத்தி யேழினின் முப்பத்தி நாலில்லா மலமுமுள்ளோர்
முப்பத்தி யேழினின் முப்பத்தி நாலில்லா வுயிர்வர்க்கமே.

(எ-து.) முப்பத்து ஏழினில் முப்பத்துஆறு இல்லா மலத்தாரையும்-(நயிஎ-ல் நயிசு இல்லாதது க) ஆணவமென்னும் ஒரு மல முடையவரும், முப்பத்து ஏழினில் முப்பத்து அஞ்சு இல்லா மலம் உடையோர்-பத்து ஏழினில் முப்பத்-நயிஎ-ல் நயிடு இல்லாதது உ) ஆணவம்மாயை யென்னும் இருமலமுடையவர்களும், முப்பத்து ஏழினில் முப்பத்து நால் இல்லா மலமும் உள்ளோர்-(நயிஎ-ல் நயிசு போக ந) ஆணவ மாயை காமிய மென்னும் மும்மல முடையவர்களும், முப்பத்து ஏழினின் முப்பத்து நால் இல்லா வுயிர்வர்க்கமே-(எ-து.) உயிர்வருக்கம ந-ம் அகராதியிற் காண்ப.

ஆணவமலம் ஒன்றே யுடையார் விஞ்ஞான கலராம்.

ஆணவமலமுங் காமியமலமு முடையார் பிரளயாகலராம்.
மும்மலமுமுடையார் சகலராம்.

1. ஆணவமாவது ஏதென்னில்:—மும்மலத்துள் முதன்மை யுடையது. ஆன்மாவுக்கு அபியாமையை யுண்டாக்குவது. மற்றி ருமலங்களைப்போல ஒரு காலத்திற் பற்றியும், மற்றொரு காலத் தில் விடுவதும் அன்று. எக்காலமும் ஆன்மாவைப் பொருந்தியே யிருக்கும்.

2. ஆணவம் ஆன்மாவைப் பொருந்தியிருந்து செய்யுஞ் செய லேதென்னில்:—முற் பிறனியில் தானடைந்த சரீரமும், தன்னு டைய ஊர், பேர், உற்றார், பெற்றா, புத்திரர் மிகுதிர், செய்கினை, வறுமை, வாழ்வு முதலியனவும், இப்பிறனியில் அபியாது. அன் றியும், தான் பூரண அனுபவித்த சொர்க்க நகரங்களையும் இன்ன தென் றறியாது. எடுத்த சரீரம் அழிந்ததும் வருஞ்சரீரம் இன்ன தென் றறியாது. முதலாவது தன்னைத் தானே யறியாது. இப் படியாக ஆணவம் ஆன்மாவை மறைக்குமென வறிக.

ஆணவம் ஆன்மாவை மறைப்ப தெவ்வாறெனில்:—

பிறவிக்கு ருட்டிலே பிரபஞ்ச மெல்லாம் மறைத்தாற் போ லவும், சமுத்திர சலத்தில் உப்பு கலந்து, இரத்தத் தோன்றாமல் மறைத்தாற்போலவும், செம்பிலே களிம்புநின்று பிரகாசந்தோன் றாமல் மறைத்தாற்போலவும், வீட்டிலே இருள் நின்று பதார்த் தங்க ளெல்லாக் தெரியாமன் மறைத்தாற்போலவும், அரிசியிலே தவிடு நின்று வெண்மை தோற்றமல் மறைத்தாற் போலவும், விரகிலே ரெருப்பு நின்று உஷ்ணத் தோன்றாமல் மறைத்தாற் போலவும், மற்ற போலவும்.

இப்படியாய் ஆணவம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்குகிற காலமும் முறைமையும் எவ்வாறெனில்:—

பண்ணிய, புண்ணிய பாவ மிரண்டும் தராசு நிறையாய் சம மான காலத்தில் ஆன்மாவுக்கு சிவபத்தியும், குருபத்தியும் உண் டாக ஐனன மாண பயமுண்டாகும். அஃதுண்டாகவே ஆணவ மலமானது ஆன்மாவைச் சிறிது விட்டு நீங்கும். அன்னணம் நீங் கவே சத்தினி பாசமுண்டாகும்.

சத்தினி பாதமாவது ஏதென்னில்:—

பிரபஞ்சத்தின்மேல் வெறுப்புண்டாகி, வீட்டினமேல் விருப் புண்டாதலாம். இஃதுண்டாகவே சிவனுடைய காருண்யமே குருதிருமேனியாய்ச் கொண்டுவருா, அக்குரு மூலமாய் அனாதையாய் ஆன்மாவைப் பொருத்தியிருந்த ஆணவமலம் நீங்கும்.

ஆணவம் ஆன்மாவை விட்டு எவ்வாறு நீங்குமென்னில் —

பிறவிக் குருடானது தெய்வீகத்தால் நீங்கி முன்காணாத தெல்லாம் கண்டாற்போலவும், அமுத்திர அஸத்தினுபபு, மேக முகரதவுடனே கழன்று பொழிவாகா மேலிட்ட டொன்போலவும் வீட்டிருநா திருவிவசயகற்ப நீங்கி பதாரதசங்கொல்லாங் காண்பித்தாற் டோலவும், அரசிபிற றவிய கழுவிய வுடனே நீங்கி வெண்மை தரதாற்போலவும், விரசின நெருப்பு, கடையக்கடைய உஷ்ணம் பிரகாசிக்குமாறு போலவும், பிற பா ற்போலவும், குரு வின் சேவைபாலும், பாவையாலும், உபதேசத்தினாலும் மேற் கண்ட மூலமலம் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்கிப்போம்.

காமியமாவது ஏதென்னில் — ஆன்மாக்கள் செய்யப்படா நீன்ற புண்ணியபாவமாம்.

காமிய மெவ்வாறுண்டாவதெனின் — மனோவாக்குக் காயங் கனா லாம்.

மனத்தாற் பாவ புண்ணிய முண்டாவ தேப்படி யெனின் — பரதார மோகம், பரதிரவியக் காதல், நன்றிமறத்தல், கேடுநீணாதல் முதலிய பாவங்களும், அறவினைதல், நன்மைகோரல் முதலிய புண்ணியங்களுமாம்.

வாக்கினுற் பாவ புண்ணியம் உண்டாவ தேப்படி யெனில்:— யொய்கூறல், பயனில் கூறல், பிறன் கேடுறைத்தல், முதலிய பாவங்களும், மெய்கூறல், பயனுடைய கூறல், பிறன் உஷாதல் முதலிய புண்ணியங்களுமாம்.

காயத்தினால் பாவ புண்ணியமுண்டாவ தேப்படியெனில்:— அடிதடல், உஷாதல், திருடல், முரணிய பாவங்களும், சுமைபிரக்கல், முதலிய புண்ணியங்களுமாம்

இன்னும் மனோவாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்பட்ட கர்மம் ஆன்மாக்களுக்குப் புண்ணிய மிகுதியாய்ப் பாவஞ்சிறிதானும் பாவத்தைப் புண்ணிய மழிக்கமாட்டாது. பாவம் மிகுதியாய் புண்ணியஞ் சிறிதானாலும், புண்ணியத்தைப் பாவமழிக்கமாட்டாது. ஆனபடியினால் புண்ணியத்தைப் புண்ணியமாகவும், பாவத்தைப் பாவமாகவும் அனுபவிக்கவேண்டும்.

கன்மங்கள் ஆன்மாக்களிடத்திலே பிரகாசிக்கு முறைமையெப்படியெனில்:—ஆயுளும் யோகமும் ஏறக்குறையவாழ்வும், அச்சுமாரிற் பிறக்கலுமாம். இனி, எடுத்தவுடலை நாசமாக்குகிறதும், இனி மேலெய்க்கு முடம்புக்கு உற்பத்தியாவதும், சுகதுக்கமா யிருக்கிறதும் இக்கன்மரதா னெனவறிய.

கன்மத்தின மூவகையே தென்னில்.—சஞ்சிதம், பிரார்த்தனாவம் ஆகாமியம். இவற்றுள்:

சஞ்சிதமாவது:—ஆன்மா லொரு ஜென்மத்திலே தான் செய்த கன்மத்தை யசைவ ஜன்மத்திலேயே யனுபவியாமல், சென்மங்கடோறுஞ் சேஷமார்திக் கொள்ளலேயாம்.

பிரார்த்தனாவது:—ஆன்மா தானெடுத்த சரீரங்கடோறும் அனுபவிக்காநின்ற சுகதுக்கங்களாம்.

ஆகாமிய மாவது:—சென்மங்கடோறும் ஏறிவருகிற புண்ணிய பாவமாம்.

முற்க நியபடியே எடுத்த செனனங்கடோறும் அனுபவிக்காநின்ற சேடமெல்லாம் அதுதுவா வென்னுங் களஞ்சியத்தில் கட்டுபட்டிருக்கையினாலே ஆன்மாவுக்கு சஞ்சிதம் ஆஸ்தியாம்.

செனனங்கடோறுஞ் சுகதுக்கங்களை யனுபவித்து, புண்ணிய பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்கையினாலே ஆன்மாவுக்கு பிரார்த்தனாவம் செலவாம்.

சுகதுக்கங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே புண்ணிய பாவத்தை யுத் தேடிக்கொள்ளுதலினால் ஆன்மாவுக்கு ஆகாமியந் தேட்டமாம்.

இத்திரிவிதமாய கர்மம் எவ்வாறு நீங்கலெனில்: ஒருவன் நெடுநாளாய்த் தேடிவைத்த பண்டபார்த்தங்களை யெல்லாம், ஒரு

காலத்தில் மாற்றா னொருவன் சுட்டெரித்தாற்போல, ஆன்மா அனேக காலமாய் அத்துவாஸிலே பத்திரப்படுத்திய சஞ்சிதத்தை யெல்லாம், ஞானோசாரியன் கலாகோதனை பண்ணி, அருட்பார்வை பார்த்தவுடனே சஞ்சித கன்மர் தானே யெரிந்து போய்கிடும்.

இனி, பிரார்த்தனாவும் ஆராலும் நீங்காது. எப்படி யென்னில் குலாலானவன் பாண்டத்தைப் பண்ணி யெடுத்தாகொண்டாலும், திகிரியை யுள்ள மட்டுஞ் சுழல்வது போலவும், அம்பில் விட்ட பாணம் விரையுள்ள மட்டும் போய் விழாமன்றி நடுவே விழாது போலவும், பாண்டமுள்ளமட்டும் பெருங்காய மணம் போகாது போலவும், சரிமுள்ளமட்டுக்கும் பிரார்த்தனாவும் ஆன்மாவை விட்டகலா.

இப்பால்: அக்கினித் தம்பனமுள்ள பேருக்கு, நெருப்பு உடாது போலவும், அவிழ்தப் பிரயோகமுன் அவர்க்கு விட மேறாது போலவும், எவ்வென்ன செய்காலுஞ் சொன்னாலும் எல்லாஞ் சிவன் செயலென்று கண்டிருப்பவக்கு ஆகாமிய மேறாது.

மாயை யாவது ஏதென்னில்:—தனு காணபுலன போக மாய நான்குப் பிரகாரமா யிருக்கும். வித்தானது தன்னிடத்திலே அங்குராதிசுரீ வைத்தடக்கிக்கொண்டிருந்தல்போல மாயையும் தனுவாதியவற்றை யடக்கிநிற்கும்.

இனி மா என்பதிலேயே ஆன்மாக்கள் கன்மத்துக்கிடாக சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதற்கு நிலை நிற்பதாம். மைய என்பதினாலேயே ஆன்மாக்கள் ஒடுங்குகிறகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தை யெல்லாந் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்வதாம்.

இங்ஙனம் மாயையே ஆன்மாக்களை நிலை நிறுத்தவும், ஒடுக்கவுமாக முதல்வன் ஏதுக்கெனில், மண்ணிருந்துங் குலாலன் இல்லாது கடாதிகள் ஆகாவாறு போலவும், குலாலன் இருந்தும் மண்ணில்லாது கடாதிகள் ஆகாவாறு போலவும், சிவனிருந்து மாயை யில்லாமற்போனாலும், மாயையிருந்து சிவனில்லாமற்போனாலும், உலகம் உண்டாகவேமாட்டாது.

இங்கனஞ் சிருட்டித்த லெவ்வாறெனின்:—சிவன் சத்தியைத் திகிரியாகவும், மாயையை மண்ணாகவும், தான்குலாலனாகவு மிருந்து வேண்டியதை சிருட்டிப்பன். (37)

முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்தேழில்லார்க்கோத் துள்ளிருந்தும்
முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்தாறி லாக்கு முன்தோன்றினின்றும்
முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்தஞ் சிலாக்கு நன்மொழி குருவாய
முப்பத்தி யெட்டின் முப்பத்து முன்றில்லா முகனளிப்பே.

(எ-ன) முப்பத்து எட்டில் முப்பத்து ஏழு இலாக்கு-
(நயசு-ல் நயசு போக க) ஒருமலமுடைய விஞ்ஞான கலருக்கு)
ஒத்துள் இருந்தும், தன்மைபிளினற ருளியும், முப்பத்து எட்
டில் முப்பத்து ஆறு இலலாக்கஞ்-(நயசு-ல் நயசு போக உ)
இருமலமுடைய பிளையா சலருக்கு, முன்தோன்றி நன்றும-
முன்னிலையாக ருளியும், முப்பத்து எட்டில் முப்பத்து
ஆளுசு இலார்க்கு (நயசு-ல் நயசு போக ந) முமலமுடைய
சகலருக்கு, நலமொழி குருவாய நற்சொல்லையுடைய ஞானசா
ரியனாகப் படைக்கையிலும், முப்பத்து எட்டில் முப்பத்துமூன்
று இலலா முகன்-(நயசு-ல் நயசு போக நு) ஐம்முகமுடைய
சதாசிவனுடைய, அறிபடி-காந்தவயம் (எ-று) (38)

முப்பத்தி யோன்பதில் முவஞ்சிற் லாததான்ம தத்துவம்
முப்பத்தி யோன்பதில் முப்பத்தி ரண்டில்வித் தியாதத்துவம்
முப்பத்தி யோன்பதில் முப்பத்து ஈரலிற சிவதத்துவம்
முப்பத்தி யோன்பதில் முன்றிற் சித்தாந்தி மொழித்தத்துவம்.

(எ-ன) முப்பத்து ஒன்பதில் முவஞ்சு இல்லாதது ஆன்ற
தத்துவம்-(நயசு-ல் (நயசு)யிற் போக உயசு) இருபத்துநான்கு
ஆன்மதத்துவம், முப்பத்து ஒன்பதில் முப்பத்திரண்டில் வித்தியா
தத்துவம்-(நயசு-ல் நயசு போக எ) வித்தியாதத்துவம் ஏழு,
முப்பத்து ஒன்பதில் முப்பத்து நாலில் சிவதத்துவம் (நயசு-ல்
நயசு-போக நு) சிவதத்துவம் புகாரம், முப்பத்து ஒன்பதில்
மூன்று இவ் (நயசு-ல் நயசு-இல் லாதது நயசு) முப்பத்தாறும்,
சித்தாந்தி மாபுத்தத்துவம்-சைவ சித்தாந்தி சொல்லும் தத்து
வங்களாம் (எ-று) (39)

நாற்பதில் நாலோன்ப தில்லாத வேதம் நவில்வதெல்லாம்
நாற்பத்து மாவரை நத்தாமல ஞான னுனம்பெணும்
நாற்பதும் நாலஞ்சும் நாழியு நாடிட நாதனடி
நாற்பது மாவினை யேகும் பிறப்பு நமக்கில்லையே.

(எ-து.) நாற்பதில் நால் ஒன்பது இல்லாத வேதம்-சயில்
(சு+கூ) நடிகு இல்லாதது ச) நாலுவேதங்கள், ருளில்வது எல்
லாம்-சொல்லதெல்லாம், நாற்பதது மா அரை நத்தாமல்- (சு-11-
2. சயி-அனாமா-க, ஆகவே 2. ம்-க-ம்-க) ஸஷணத்திரிய மூன்றை
யும் விரும்பாமல். நாதன் அடி நம்பி எனும்-பரமசிவனுடைய திரு
வடிவையே நம்பி திரு என்று சொல்லும். ஆகலால், நாற்பதும்
நால் அங்கம் நாழியும்-(சயி)-ம (ச X 10) உயி-ம சயி) அறுபது
நாழியும், நாதன் அடி நாடி உ-பரமேஸ்வரனுடைய திருவடி களைப்
பூசிக்க, நாற்பது மா விளைபேதும்-(சு-11-2) இருவிளைகளும்
போய்க்கும். நமக்கு திருபா இல்ல- (மனமே) நமக்குச் செனன
மும் இல்லையாம்-எறு.

(40)

நாற்பத்தி யொன்றினி னொற்பத்தி ழிங்கைநா டாமலென்றும்
நாற்பத்தி யொன்றினி னொற்பதில் நாதனை நாடருள்சேர்
நாற்பத்தி யொன்றினி னொற்பதில் லாமனி நாதனுடன்
நாற்பத்தி யொன்றினி னொற்பதி னானென தென்கைவிடேன்.

(எ-து.) நாற்பத்தி யொன்றினில் நாற்பது இல் திங்கை-
(சு-க-ல் சயி இல்லாதது க) ஓடிவார்க்குப் தெடுதியை, என்றும்
நாடாமல்-ஒருநாளும் நாடிடாமல், நாற்பத்து ஒன்றினில் நாற்பது
இல் நாதனை-ஒரு பெருங் கடவுளை, நாசி-நாடி க் கூதி, (துதித்து)
அருள்சேர்-திருவருளுடன் கலந்துக்கொள், (கலந்து) நாற்பது
ஒன்றினில் நாற்பது இல்லாமல் நாதனுடன் ஒன்றிய நீ பரமசிவ
னுடன், நாற்பத்து ஒன்றினில் நாற்பதில்-ஒற்றையையாகி, நான்
எனது என்கை விடேன்-நான் என்றும் அகங்காரமும், என
தென்னும் மமகாரமும் விட்டுவிடேன்-எறு.

(41)

நாற்பத் திரண்டி னுலேழு மிரண்டில்லை நயந்திருந்தால்
நாற்பத் திரண்டி னுலஞ்சா றில்லை நடக்கோடினால்
நாற்பத் திரண்டி னுன்முன்றிற் றாங்கி னொற்பது புணர்ந்தால்
நாற்பத் திரண்டே னுலஞ் சிரண்டேன் மூச்சேழுமே.

(எ-து.) நயந்து இருந்தால்-(சமாதியிடு) கமையிருந்தால்,
நாற்பத்து இரண்டினில் நால் எழும் இரண்டும இல்லை (சயி-ல்-ல்
(சு-11-2யி-அ-ம் 2-ம்) நட இல்லையாயில் 11) பணிரண்டங்குளம்
பிரமாணமும், நடக்கு - நடந்தால், நாற்பத்து இரண்டில் நால்

அஞ்ச ஆறு இல்லை-(சயெ-ல் (ச-ந-உய-ம் சு-ம்) உய்சு போனல் யசு) பதினாறு அங்குலப் பிரமாணமும், ஓடினால்-பாறினால், நாற்பத்து இரண்டினில் நால் மூன்று இல்-(சயெ-ல் (ச-ந) உய போனால் நய) முப்பதங்குலப் பிரமாணமும், தூங்கில் - தூங்கினால், நாற்பதும்-நாற்பதங்குலப் பிரமாணமும், புணர்ந்தால்-புணர்ச்சிசெய்தால், நாற்பத்து இரண்டுடன் நால் அஞ்ச இரண்டு-(சயெ-ம் (ச-ந) உய-ம்-சுயெ-ம் உ-ம் சுயச) அறுபத்துநால் அங்குலப் பிரமாணமும், எழும் மூச்சு-மூச்சு எழுந்துவரும். எ-று.

(42)

நாற்பத்து மூன்றினி னாற்பதில் வேலைக்கு நாழளராய்
நாற்பத்து மூன்றினி னாற்பதி லோர்வழி நடையெனவேன்
நாற்பத்து மூன்றினி னாற்பதி னன்மை நடந்துவந்தால்
நாற்பத்து மூன்றினி னாற்பதில் கண்ணனார் நாம்புகுமே

(எ-து.) நாற்பத்து மூன்றினில் நாற்பது இல் வேலைக்கு-சயெ-ல் சயி போக ந) மும்மூர்த்திகளுடைய முத்தொழிந்தும், நாம உளராய்-நாம் உ ட்பட்டு, நாற்பத்து மூன்றினில் நாற்பது இல் ஓர் வழி-மூவுலகத்தில் ஒருவழியிலும், நடையெனஎன்-சுழல்வதேதுக்கு? நாற்பத்து மூன்றினில் நாற்பது இல் நன்மை-மனோவாக்குக் காயங்காளாலம் நல்வினைக்கே, நடந்துவந்தால்-ஒழுகினால், நாற்பத்து மூன்றினில் நாற்பது இல் கண்ணன் ஊர்-முக்கண்களையுடைய பரமசிவன் வாழும் கைலாசத்திற்கு, நாம் புகுமே-மனமே நாம் புடுவோமே. எ-று.

(43)

நாற்பத்து நாலினி னாற்பதில் லாமுக னாதியுரு
நாற்பத்து நாலினி னாற்பதில் லாச்சிவ மாகியுரு
நாற்பத்து நாலினி னாற்பத்து மூன்றில் லுபையஞ்சிவன்
நாற்பத்து நாலினி னாலேழு மேழிலா நாதன்மெய்யே.

(எ-து.) நாதன்மெய்-முதல்வன் சரீரமானது நாற்பத்து நாலினில் நாற்பது இல்லா முகன் ஆதி-(சயிச-ல் சயிபோக ச) நான் முகன் முதலான நால்வர்கள், உ-ரு-உருவாகவும், நாற்பத்து நாலினில் நாற்பது இல்லா சிவம்-சிவம் முதலான நால்வர்கள், அரு ஆதி-அருவாகவும், நாற்பத்து நால் இல் நாற்பத்து மூன்று இல் நல் உபயம் சிவம் - (செச-ல் சயெ-ல் போக க) ஒரு சதாசிவ அரு

வுருவும், நாற்பத்து நாலினில் நால் ஏழ் இலா இறை-(சயிச-ல்
(ச-எ) உயிஅ-ம் எ-ம் நயிநு போக கூ) நவந்தரு பேதமும் ஒரு
திருமேனியா யிருக்கும். (எ-று.) (44)

1. உருவம்-4-பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேசன்.
2. அருவம்-4-சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து.
3. அருவுருவம்-1-சதாசிவம்.

நாற்பத்தி யஞ்சினி னாற்பதி னாளுநீ தீவினைக்கு
நாற்பத்தி யஞ்சினி னாற்பதில் லாமுகன் றன்னையுன்னாய்
நாற்பத்தி யஞ்சினி னாற்பதில் லாப்புல நாட்டமறாய்
நாற்பத்தி யஞ்சினி னாற்பதில் லாதிரண் டாநாகே.

(எ-து) தீவினைக்கு நீ-பாவத்திற்கு நீ நானும்-எந்நானிலும்
நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல்-(சயிநு-ல் சயி போனல் நு)
அஞ்சுகிறதாயில்லை, நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல்லாமுகன்
தன்னை உன்னாய்-ஐம்முகங்கனையுடைய பரமசிவனையும் தீனையாய்,
நாற்பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல்லாபுலன் நாட்டம் அறாய்-
பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்காய். (ஆகையினால் உனக்கு) நாற்
பத்து அஞ்சினில் நாற்பது இல் ஆதும்-ஐந்தும், இரண்டும்-(ரு-ம்
உ-ம்-எ) ஏழ், நாகு-ஏழாம் நாகாம் (எ-று) (45)

நாற்பத்தி யாறினி னாற்பதில் லாக்கனி நடவெவர்க்கும்
நாற்பத்தி யாறினி னாற்பதில் லாமுக னாந்தாதையே
நாற்பத்தி யாறினி னாற்பதிற் சூடியை நம்புநன்றாய்
நாற்பத்தி யாறினி னாற்பதிற் காணும் பிறவிப்புணை.

(எ-து) நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பது இல்லா கனி நட
எவர்க்கும்-(சக-ல் சயி போக கூ) ஆறுதலையாக யாவரிடத்தும்
நடந்துகொள், நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பது இல்லா முகனார்
தாதையை-ஆறு முகங்களையுடைய கந்தசுவாமிக்குத் தந்தையை,
நாற்பத்து ஆறினில் நாற்பதில் சூடியை-ஆறிய கங்கையையணி
ந்த பரமசிவனை, நன்றாய் நம்பு-நன்றாக நம்பியிரு. (இன்ன
மிருந்தால்) பிறவி புண்-பிறப்பென்னும் புண்ணானது, நாற்பத்து
ஆறினில் நாற்பதில் காணும்-ஆறும்-எ-று. (46)

நாற்பத்தி யேழினி னுலஞ்சி லொன்றில்லை யாயினுமென்
நாற்பத்தி யேழினி னாற்பதி லேகி யெலும் புறினும்மென்
நாற்பத்தி யேழொன்று நான்முன்றிற் பாதி யணிவரன்பர்
நாற்பத்தி யேழினி னாற்பத் திரண்டிலா நடக்கையின்றே.

(எ-து) நாற்பத்து எழினில் நால் அஞ்ச இல்-சயெ-ல்
(ச X ௫) உய் இல்லையாகில் உய் எ) இருபத்தேழு நடத்தாங்க
ளுள், ஒன்று-ஒன்றிய அத்தம (செவ்வம்,) இல்லை ஆயினும் என்-
இல்லாது போனால் தான் என்ன? நாற்பத்து யேழினில் நாற்பது
இல்-லாதது (சயெ-ல் உய் போகாது) நடத்தா வாக்கா ஏழும், ஏகி-
நீங்கி, எலும்பு உறினுமான் எலும்பானாலும் என்ன? நாற்பத்து
ஏழொன்றும் நால் மூன்றில் பாதி யணிவரன்பர்-(உ எ-ம் க-ம்
சயெ. சயெ ம ச X ௫ = உய் ம கூ. இதில் பாதி கூ.) முப்பது
நாளாகிய திங்களையாயிதும் நம பரம னடியார்கள், நாற்பத்து
எழினில் நாற்பத்து இரண்டு இலா நடக்கை இன்றே-(சயெ-ல்
சயெ போக ௫) தேகாதி பிரபஞ்சங்களுடனே கூடியிருந்தும்
தாம் கூடாமல் இருப்பார. (எ-று.) (47)

சத்த தாதுக்களாவன—நாம்பு, சரை, சேரல், எலும்பு,
நீணம், மூளை, சுக்குவம்.

நாற்பத்தி யெட்டினிற் பாதிக்குள் மீதுற்ற நாளென்னை
நாற்பத்தி யெட்டினிற் பாதிக்குள் ளாக நடக்கச்செய்தாய்
நாற்பத்தி யெட்டே னன்முன்றி லொன்றுநீ நல்லவனே
நாற்பத்தி யெட்டரைக் காலாவ தெங்ஙனம் பிறவிப்புணை.

(எ-து) நாற்பத்து எட்டினில் பாதிக்குள் மீது உற்ற நான்
(சயெ-ல் பாதி உச) இருபத்தினு தத்துவத்திற்கும் மேலாக
இருக்கின்ற நாளில், என்னை நீ-நீ யென்னை, நாற்பத்து எட்டி-
னில் பாதிக்கு உள்ளாக நடக்க செய்தாய்-இருபத்துநாலு தத்து
வங்களுக்கும் உள்ளாக்குகின்ற (ஆகலான், நாற்பத்து எட்டு
டன் நால் மூன்றில் ஒன்று நீ-சயெ-ம் (ச X ௫) உய்-ம் கூ.)
அறுபது வருஷங்களிலே யொன்றான விரோதியாகும் நீ, நல்ல
வனே-அல்லாமல் நற்குணமுடையவனே? நாற்பத்து எட்டுஅரை
கால் ஆவது எங்ஙனம் பிறவி புண் ஏ - (சயெ X அரைக்கால்
கூ) பிறவிப்புண் ஆறுவது எங்ஙனம் (எ-று.) (48)

நாற்பத்தி யோன்பதி னாற்பத் தஞ்சிலா நவில்பிறப்பாய்
நாற்பத்தி யோன்பதி னாற்பத் திரண்டிலா நற்றூற்றமாய்
நாற்பத்தி யோன்பது நாலெட்டு மூன்றுட னாமெத்தேதாம்
நாற்பத்தி யோன்பதி னாற்பத்தி யேழிலா வினைசெய்ததே.

(எ-து.) நாற்பத்து ஒன்பதில் நாற்பத்து அஞ்சு இலா நவில்
பிறப்பாப்-(சயக-ல் ௧௮௫ போக ௪) நால்வகைப பிறப்பாகி,
நாற்பத்து ஒன்பதில் நாற்பத்து இரண்டிலா நல் தோற்றம் ஆய்-
(சயக-ல் ௧௮௨ போக ௭) எழுவகைத் தோற்றமாகி, நாற்பத்து
ஒன்பதும் நால் எட்டும் மூன்றுடல் நாம் எடுத்தோம்-(௧௮௯-ம்
(௪ X ௮) ௩௮௨ - ம ௮௮௪ - ம் ந - ம ௮௮௪) என்பத்து
நான்கிலட்ச டல் பேதங்களை யெடுத்தோம். (ஏனெனில்) நாற்
பத்து ஒன்பதில் நாற்பத்து எழிலா வினை நாம் செய்தது எ-
(சயக - ல் ௪௮௭ போக ௨) நாம் செய்ய இருவினையாலாம்.
(எ-து.) (49)

ஐப்ப திரண்டா யுளாய்சேரு மாயு ளாண்டாண்டோன்
ஐம்பதி லையேழு முன்றிலாத் திங்களா மத்திங்கடான்
ஐம்பதி லிருபதி னுடாமன் னுடா மதியமதோ
ஐம்பது மையிரண்டு நாழியற் பாயுளுக் காயையென்னோ.

(எ-து.) ஐம்பது இரண்டு ஆயுள் (௩௮ x ௨-ம்) ஆயுள் ௮௮, ௮
சேரும் ஆயுள் ஆண்டு வயது வருடங்களாலாம், ஆண்டுதான்-வரு
டங்கள், ஐம்பதில் ஐ ஏழ் மூன்று இலா திங்கள் ஆம் - (௩௮-ல்
(௩ x ௭) ௩௮௩-ம் ௩௮-ம் ௩௮௮ போக ௮) பனிரண்டு மாதங்க
ளாலாம். அ திங்கள்தான்-அந்த மாதமும், ஐம்பதில் இருபது
இல் நான்தான் (௩௮-ல் ௨௮ போக ௩௮) முப்பது நான்களாலாம்.
அந்நான்தாம்-அந்தநாட்களும், அநிகம் அதோ-அதிகமானதோ,
(அல்ல அல்ல) ஐம்பதும் ஐ இரண்டு நாழி (௩௮-ம் (௩ x ௨) ௮-ம்
அறுபது நாழியாலாம். (ஆகையினால்) அறுப ஆயுளுக்கு ஆசை
என்னோ-சொற்ப வயதுக்கு என்ன ஆசை யிருக்கிறது. (50)

ஐம்பத்தி யோன்றினி லையே முகன்றிடிற் சூக்துமமாம்
ஐம்பத்தி யோன்றினி லைமூன்று மொன்றில்லை தூலமெய்யாம்
ஐம்பத்தி யோன்றுற்ற தங்கம் பரைதனக் கப்பரைதான்
ஐம்பத்தி யோன்றினி லைம்பதில் நாசனுக் கங்கனெஞ்சே!

(எ-து.) நெஞ்சே-மனமே! ஐம்பத்து ஒன்றினில் ஐந்து ஏழு அகன்று இடில் சூக்குமம் ஆம்-(ருடிக-ல் (ரு-எ) ஈயிரு போனால் யசு) பதினொழுத்து மாதிரிகை என்று போப் பராசத்திக்கு சூக்கும தேகமாம், ஐம்பத்து ஒன்றினில் ஐந்து முன்றும் ஒன்று இல்லை தூலம் மெய் ஆம்-(ருடிக-ல் (ரு x ஈ) யிரு-ம் க-ம் யசு போனால் (ஈயிரு) முப்பத்தைந்து எழுத்தும் பராசத்திக்குத் தூல தேகமாம். பரைதனக்கு அங்கம் ஐம்பத்து ஒன்று உற்றது-பரா சத்திக்கு ருசு-எழுத்துங் காரணமாம். இங்ஙனம் ஐம்பத்தோ ரெழுத்து கூடிட ஒரு திருமேனியாகக்கொண்ட பராசத்திதானே, ஐம்பத்து ஒன்றினில் ஐம்பது இல் நாதனுக்கு அங்கம் - (ருடிக-ல் ருய போனால் நின்றது ஒன்று) ஒரு பொருளாக யிருக்கப்படா நின்ற பரத்துக்குத் திருமேனியாம். (எ-து.)

பராசத்தியாவது:—பராத்திலே ஆபிரத்தொரு கூறங்கம் பரா சத்தி, பராசத்தியிலே ஆபிரத்தொரு கூறு அங்கம் ஆதிசத்தி. ஆதிசத்தியிலே ஆபிரத்தொரு கூறு அங்கம் இச்சாசத்தி. இச்சா சத்தியில் ஆபிரத்தொரு கூறு அங்கம் கிரியாசத்தி. கிரியாசத்தி குடினையில் யெத்தனையில் ஒருகூறு என்னில்: பதினொருத்தி லொரு கூறு குடியையும், அக்குடியிலே குண்டலியும், அககுண்டலி யிலே விந்துவும், விந்துவிலே மனோன்மணியும், மனோன்மணி யிலே மஹேஸ்வரியும், மஹேஸ்வரியிலே ருத்திரியும், (உருத்திரி யாகிய) உமைபிலே இலக்குரியும், இலக்குரிடத்திலே சரஸ்வ தியும் ஆக சத்தி பேதங்கள் ஏற்படும்.

முற்கூறிய பராசத்தி சூரியனிடத்திலே கிரணமிருந்து உல கத்தையெல்லாம் விளங்கச் செய்வதுபோல, பராத்தினிடமாய்ப் பராசத்தி யிருந்து எவ்வெக் கிருத்தியங்களையும் நடத்துமென் றறிக.

(51)

ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் லாவினே யணுவை யொண்ணு
ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் லாவினே யதுசடமாம்
ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் வினேதனை யணுவமொண்ணு
ஐம்பத் திரண்டினி லைம்பதில் லாத தானனைப்பே.

(எ-து.) ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல்லா வினே அணு வை ஒண்ணு-(ருய-ல் ருய இல்லாதது உ) இருவினையும் (அ

ஊவாகிய) ஆன்மாவைப் பொருந்தாது ஏனெனில் ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல்லா வினை அது சடம் ஆம் - இருவினை யுஞ் சடமாகும், ஐம்பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல் வினைதனை அணுவும் ஒண்ணு-இருவினைகளை ஆன்மாவும் பொருந்தாது. ஐம் பத்து இரண்டினில் ஐம்பது இல்லாத அது அரன் அணைப்பு-இரு வினையையும் சிவபெருமானே கூட்டுவன்-எ-று.

“இருவினைப் பாசக் கயிற்றின் வழி யாட்டுவிப்பான் இறை”
யென்பதனாற் காண்க.

வினையிரண்டும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாது. ஏனெனில் செ டம். இனி ஆன்மாவும் வினையைப்பொருந்தாது. ஏனெனில் தா னே யறியுந்தன்மை யில்லை. இங்ஙனமேல், கூடு முறைமை எப்ப டியெனில், ஒருவன் காந்தத்தையும் ஊசியையுஞ் சேர்த்தது போல, பரமேஸ்வரன் நரமத்தையும் ஆன்மாவையுங் கூட்டுவன்.

ஒண்ணு-ஒன்று யென்றதன் திரிபு.

(52)

ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் லாசையருட் டொழின்மெய்
ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் கண்ணனு மணுவுமொன்றேல்
ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் லாத்தொழிற் கரணுரியன்
ஐம்பத்து மூன்றினி லைம்பதில் லார்தொழிற் கணுவுளதே.

(எ-து.) ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல் ஆசை அருள் தொழில் மெய்-(ருயிட-ல் ருயி போக நட) இச்சா ஞானக் கிரியா இம்மூன்றும் ஒரே திருமேனியாக வுண்டாயிருத்தலால், ஐம்பத் து மூன்றினில் ஐம்பது இல் கண்ணனும்-முக்கண்ணனாகிய முதல் வனும், அணுவும்-ஆன்மாவும், ஒன்றேல்-ஒன்றாகில், ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல்லா தொழிற்கு அரன் உரியன்-(சிருட்டி, திதி, சம்மாரம் ஆகிய) முத்தொழிற்கும் சிவபெருமானே உரிய வன் ஆகலான், ஐம்பத்து மூன்றினில் ஐம்பது இல்லார் தொழி ற்கு அணு வுளதே - முத்தொழிலினும் ஆன்மா கட்டுபட் டதே-எ-று.

சீவனுஞ் சிவனும் ஒன்றென்பாரைப்பார்த்துச் சொன்னது.
ஒன்றென்ப தெவ்வாறெனினர்.

சிவேச்சை—சர்வானமாகுகளையும் இரட்சிப்பதாம்.

சிவஞானம்.—சாவான்மாகுகளுஞ் செய்பது கனமத்தினை யறிதலாம்.

சிவகிரியை —சர்வானமாகுகளுஞ் செய்து கனமத்துக்கூடாக் கருதுகங்களைத் தரலாம். (இனி)

சிவேச்சை —பண்ட பதார்த்தம் வேண்டுகல்.

சிவஞானம் —பண்ட பதார்த்தங்களைப் பிழைத்தறிதல்.

சிவகிரியை —பண்ட பதார்த்தங்களை ஆராய்ச்சிப்பண்ணுந் தெழில்

இவற்றால் சிவனுஞ் சீவனும் ஒன்றே யும ஆனாரகிருகிகளு னென்பது ரொல்லாமல் விளங்கும

சிவனான முத்தெழிற்போல சீவனாகுமுண்டு எனனெ னில், ஆன்மா தானென்று நனைத்தலே சிறுஷ்டி, நனைத்தனதர சிறுத்தலே திதி சித்தி, சிவனாச செயசலே சமவரம். (53)

ஐம்பதது நாலினி லைம்பத நிரண்டி லருவினைகோ
ஐம்பத்து நாலினி லைம்பத்து மூன்றற்ற தாணவம்போம்
ஐம்பத்து நாலினி லைம்பதிற சத்தினி பாதமதூல்
ஐம்பத்து நாலினி லைம்பதில் லாப்பத மாகுமன்றே

(௪-அ) ஐம்பதது நாலினில் ஐம்பதது இரண்டு இல அந னனை நோ (நியச-ல நு ௨ போனால் ௨) இருவினை யொப்பிலே-
ஐம்பதது நாலினில் ஐம்பதது மூன்று அற்றது ஆணவம் போம்
(நியச-ல் நுமிகு போனால் ௧) ஆணவமல மொன்றும் போய்வி
டும. அப்போது ஐம்பதது நாலினில் ஐம்பதுஇல சத்தினிபாதம-
(நியச-ல நு ௨ இல்லாதது ௩) நாலாஞ்சத்தினி பாதம் பிறக்கும்,
அதால்-அதனால், ஐம்பத்து நாலினில் ஐம்பது இல்லா பதம் ஆகும்
அன்றே-நாலாம்பதமாகிய சாபுச்சியப் கிடைக்கும் (௪-அ)
(54)

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகமாய் சத்தினீ பாதங் கிடைத்
ததும் சாயுச்சிய பதவி கிடைக்கும் என்றபடியாம்.

ஐம்பத்தி யைந்தினி லைம்பதிற் சத்த மறியுஞ்சேவி
ஐம்பத்தி யைந்தினி லைம்பதிற் பரிசுமுற் றறிவதுதோல்
ஐம்பத்தி யைந்தினி லைம்பதில் ரூபங்கண் ணறுகவைநா
ஐம்பத்தி:யைந்தினி லைம்பத்து முன்றி லறிநாசியே.

(எ-து.) ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பது இல் சத்தம் அறிவது
மெய்-(ருயிரு-ல் ருய இல்லாதது ரு) ஐஞ்சத்த பேதங்களையும்
காது அறியும், ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பது இல் பரிசம் அறிவது
தோல்-ஐம்பரிச பேதங்களையும் தோல் அறியும், ஐம்பத்து ஐந்தி
னில் ஐம்பது இல் ரூபம் கண்-ஐந்நிற பேதங்களைக் கண்(ணும்)
[அறியும்] அறுசுவை நா-ஆறுவித சுவைகளை நாக்கு-ம், [அறி
யும்] ஐம்பத்து ஐந்தினில் ஐம்பத்து மூன்றுஇல் நாசி-(ருயிரு-ல்
ருயரு-போக உ) இருகந்தத்தை மூக்கும், [அறியும்] அறி-அறி
யும் (எ-து.)

ஐஞ்சத்த பேதங்களாவன:—தோல்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்
சக்கருவி, நறம்புக்கருவி, மிடற் றக்கருவி (இவைகளின் ஓசைக
ளாம்.)

ஐம்பரிச பேதங்களாவன:—மேதுவு, கடினம், சீதளம், உஷ்
ணம், சிற்பரிசம்.

ஐந்நிற பேதங்களாவன —சிகப்பு, கருப்பு, வெளுப்பு, மஞ்
சள், பச்சை.

அறுசுவையாவன:—கார்த்தல், கூர்த்தல், ஹைத்தல், புளிந்
தல், துவர்த்தல், தித்தித்தல்.

கந்தம்:இரண்டாவன.—சுகந்தம், தூர்க்கந்தம். (55)

ஐம்பத்தி யாறுட னாலாக வொன்றுத் தாள்வயிற்றில்
ஐம்பத்தி யாறினி லைம்பத்தோன் றின்னா ளரும்பளவாய்
ஐம்பத்தி யாறினி லையெட்டு மொன்றேக மலக்குமிழி
ஐம்பத்தி யாறினி லையஞ்சுமொன்றி லறைகணக்கே.

(எ-து.) ஐம்பத்து ஆறு உடன் நால் ஆக ஒன்று-(ருயெ-ம் ௪-ம் ௨௨) அறுபது வருடங்களுள் ஒன்றாகிய சுக்குலம், ஆத் தாள் வயிறறில்-தரங்க் சநுப்பத்தில், ஐம்பத்து ஆறினில் ஐம்பத்து ஒன்று இல் நான்-(ருயெ-ல் ருயெ இல்லாதது ரு) ஐந்தாம் நான், அந்முடி அளவு ஆய் - புன்னை யரும்பளவாகியிருக்கும், ஐம்பத்து ஆறினில் ஐந்து எட்டும் ஒன்று ஏக-(ருயெ-ல் ருXஅ ௨௨), ௪௨-ம் ௧-ம் ௧௨௧ போனால் நீக்கு ரு) பதினைந்தாம் நானே யிலே நீர்க்குறிழியம், ஐம்பத்து ஆறினில் ஐந்து எட்டும் ஒன்று இல் கணக்கு அறை-(ருயெ-ல் (ருXரு ௨௨) ௨௨-ம் ௧-ம்) ௨௪ போக நீக்கு ௩) முப்பது நாட்களாகிய மாதக்கணக்கைச் சொல்வதாம். (எ-று.)

(பனியிலோர்பாதி சி ருதுனிமாத பண்டியில்வந்து புகுந்து திரண்டு) என்று வருமதற்குள் காண்க. (56)

ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி யாறகல் குக்குடண்டம்
ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி யஞ்சின்மார்பு தோடலையாம்
ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி னாலில் நரம்பமையும்
ஐம்பத்தி யேழினி லைம்பத்தி முன்றிலத் தங்கழலே.

(எ-து.) ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து ஆறு அகல குக்குடி அண்டம் (ருயெ-ல் ருயெ போனால்-௧) முதல் மாதத்திலே கோழிமுட்டை யளவாகும், ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து அஞ்சு இல் - (ருயெ - ல் ருயெ போனால் ௨) இரண்டா மாதத்திலே அது-அம்முட்டையாகிய பிண்டமானது, மார்பு தோள் தலை ஆய் மார்புந் தோளுந் தலையுமாயாகும், ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து நால் இல்-(ருயெ-ல் ருயெ போனால் ௩) மூன்றாம் மாதத்திலே, நரம்பு அமையும்-நரம்புண்டாகும், ஐம்பத்து ஏழினில் ஐம்பத்து மூன்று இல்-(ருயெ-ல் ருயெ இல்லாதது ௪) நாலா மாதத்திலே, அத்தம் கழல்-கையுங் காலும் உண்டாகும். (எ-று) (57)

ஐம்பத்தி யேட்டினி லைம்பத்து முன்றி லவயவங்கள்
ஐம்பத்தி யேட்டினி லைம்பத் திரண்டிலா தாமையுரு
ஐம்பத்தி யேட்டினி லைம்பத்தி யொன்றக லத்திகேட்டி
ஐம்பத்தி யேட்டினி லைம்பதி லாக்கை யறத்திமே.

(எ-து) ஐம்பத்து எட்டினில் ஐம்பத்து மூன்று இல்-
(நுய-ல் நுயெ போக நு) ஐந்தா மாதத்திலே, அவயவங்கள்
அவயவங்களெல்லாம் உண்டாகும், ஐம்பத்து எட்டினில் ஐம்-
பத்து இரண்டு இலது-(நுய-ல் நுயெ போக ஈ) ஆறா மாதத்-
திலே, ஆமை உரு-ஆமையைப்போன்ற அநவாகும், ஐம்பத்து
எட்டினில் ஐம்பத்து ஒன்று அகல்-(நுய-ல் நுயெ அகல எ)
ஏழா மாதத்திலே, அத்திகெட்டி-என்புகளெல்லாம் கெட்டிப்-
பட்டு உரோமமுந் தரிக்கும், ஐம்பத்து எட்டில் ஐம்பது இல்
(நுய-ல் நுயெ இல்லாதது அ) எட்டா மாதத்திலே, அக்கை
உறத்து இரும்-உடம்பு திடமாம (எ-று) (58)

ஐம்பத்தி யொன்பதி லைம்பதி லருளுற்ற தரனைத் தூழும்
ஐம்பத்தி யொன்பதி லைபெட்டு மொன்பதி லாம்பிறப்பும்
ஐம்பத்தி யொன்பதி லைம்பத்தி யெழில தாண்பெண்பெறல்
ஐம்பத்தி யொன்பதி லைம்பத்தி நாலேக வொன்றிலன்றே.

(எ-து.) ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐம்பது இல் (நுய-ல் நுயெ-
போக ஈ) ஒன்பதாம மாதத்திலே, அது அநவாகுமானது (அவ-
சம்பந்தத்தால்) அரும் உற்று ஞானமவாகுது, அநனை-பாம
சிவனை, அது தொழும் அப சிவ அதித்துக்கொண்டி நற்குய, ஐம்-
பத்து ஒன்பதில் ஐந்து எட்டிம ஒன்பது இல்-(நுய-ல் நுயெ x ௫
சுயி, சுயி-ம் சு-ம்)=சுயிகு போக டி) பத்தாமாதத்திலே, பிறப்பி
ஆம்-பிறக்கும், ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐம்பது ஏழ் இலது-(நுய-
ல் நுயெ இலது) (௨ நிகருங்கால், இருவகையான ஆண்
பெண் பெறல்-ஆண் பெண் பிறகரும, ஐம்பத்து ஒன்பதில் ஐம்ப-
த்து நால் ஏக - (நுயெ ல் நுயெ போக நு) பத்தாபத்தங்களில், ஒன்-
றில்-ஒருபுத்தால்-எ-று.

(அன்றே-அரை.)

சிறுவிதை பெருமரமாவதுபோல் சிறு தனி பெரிய உடலா-
கின்றது. இனி உருவி லொருவா ரெத்திருப்பா, ஆண் பெண்ணு-
ய்ப் பிறத்தல் எவ்வாறெனில்:—புணர்ச்சிகொலத்திலே மாதருக்கு
அபானவாய்வு மேல்நோக்கி எதிர்த்து நடந்தால், விழுந்த விந்து
இரண்டாய் இரட்டைப்பிள்ளை பிறக்கும்

புணர்ச்சிகாலத்தில் பிராணவாயு வலமாய் ஒடினால் ஆணம். இடமாய் ஒடினால் பெண்ணம். நெடிதா யோடினால் உயர்ச்சியாம். குறைந்தோடினால் குட்டையாம், வளைந்தோடினால் முடமாம், உள்வளைவா யோடினால் கூனம், வாயு விலங்கி யோடினால் (விந் தொரு புரையில் விழுந்து பெறும்போது வயிற்றிற் பிள்ளையும் மரித்ததத் தாயுங் கூட மரிக்கும்படியான) அபாயம்.

இப்பால்:—புருஷனுக்கு உஷ்ணம் அதிகமானால் மனைவி மலடியாவள், யோனி மலர்ச் சாய்ந்திருந்தாலும், வாய்வு மிகுந்திருந்தாலும், புழுக்கள் மிகுந்திருந்தாலும், அக்கனி மிகுந்திருந்தாலும் மலட்டுக்குறியாம்.

புணர்ச்சிகாலத்திலே தாய் வயிற்றில் மலமிருந்தால் பிள்ளை மந்தமாம், சலமிருந்தால் ன்மையாம், மலமுஞ் சலமு மிருந்தால் அந்நகனம்.

இப்பால்:—புணர்ச்சிகாலத்திலே தகப்பனுக்கு எந்த பூதத்திலே வாயு நடந்ததோ அந்த பூதத்தின நிறமாம் பிள்ளைக்கும். அன்றியும் புணர்ச்சிகாலத்திலே தகப்பனுக்கு எந்த குணம் இருக்கின்றதோ அந்த குணமே பிள்ளைக்குமுண்டாம். (59)

அறுபதி லோன்றி லறுபதி லொன்றற் றதுவங்கமாய்
அறுபதி லோன்றினை யிட்டுண் டழித லறத்துயர்காண்
அறுபதி லோன்றி னடிதொழு முத்தி யடைந்திடலாம்
அறுபதி லொன்றெனக் காண்மனமே! யாசை யாவையுமே.

(எ-து) மனமே-நெஞ்சமே! அறுபதில் ஒன்றில்- (அறுபது வருடத்தில் ஒரு வருடம் மனம்த) மனம்தாவத்தையில், அறுபதில் ஒன்று உறு- (அறுபதில் ஒரு வருடம் சுக்குலம்) சுக்குலம் (தாய் வயிற்றுப்) பொருந்தி, அது-அவ்விந்துவானது, அங்கமாய்- தேகமாய், அறுபதில் ஒன்றினை இட்டு- (அறுபதில் ஒரு வருடம் வெகு தான்ய) மிக்க தான்யம் பக்குவஞ்செய்து, உண்டு அழிதல் - தின்றொழித்தல், அறத்துயர்காண் - அறத்துன்பமாம் பார் ஆகலான்-அறுபதில் ஒன்றின் அடிதொழு- (அறுபதில் ஒரு வருடம் ஈஸ்வர) ஈசுபுருஷனாய் திருவடிசைப் பணிவாய், முத்தி அடைந்திடல் ஆம் மோகத்திக்குப் பெறலாம், ஆசை யாவையும்

ஏ-எல்லா ஆசைகளும், அறுபதில் ஒன்று என காண்-(அறுபதில் ஒரு வருடம் விஷு) விஷமெனப் பார்ப்பாய் (எ-று)

பரமேஸ்வரனுடைய ஆக்கினையினாலே ஆன்மா பிராண வாயுவையே வாநனமாகவும், மனதையே தண்ணாகவுங் கொள்ளும், அக்குலமானது சுரோணிதத்தின் சிரசிலே போய்த் தங்கியிருக்கும். அப்போது அட்ட தாதுக்களும் விளையும்.

அட்ட தாதுக்கள் எவையென்னில்:—இரத்தம், உதிரம், இறைச்சி, நிணம், எலும்பு, மூளை, அக்கிலம், பெலன் இவ்வெட்டு தாதுக்களுங் கூடினது தனுவாம். இவ்வெட்டு தாதுக்களுங்கூடி சரிமமான முறைமை யெப்படியெனில்: அசனம் பண்ணின அன்னமும் நீரும் மலமூத்திரமாய்ப் போம். மற்ற அசம் மூன்று நாளை யிலே உதிரமாம், அவ்வுதிரத்திலே தோலு மபிரும் பிறக்கும். உதிரம் மூன்று நாளை யிலே யிறைச்சியாம். அவ்விறைச்சியிலே சிலேத்துமம் பிறக்கும். இறைச்சி மூன்று நாளை யிலே நிணமாம். அந்நிணத்திற் பித்தம் பிறக்கும், ந்ணம் மூன்று நாளை யிலே யெலும்பாம், அவ்வெலும்பிற் கைகில் நகமாதி பிறக்கும். எலும்பு மூன்று நாளை யிலே மூளையாம். அம்மூளையிற் காதிற் குறும்பியும் தண்ணீர்ப் பிளையும் பிறக்கும். மூளை மூன்று நாளை யிலே சுக்கிலமாம். அச்சுக்கிலத்திற் சேத்துமம் பிறக்கும். அக்கிலம் மூன்று நாளை யிலே பெலனும், அபபெலத்தில் உவாச நிக வாசம் பிறக்கும். இப்படி தாதுக்களாலே தனுவெடுத்த தாபினுடைய கெர்ப்பவாசத்திற் பின்னையிருக்கும்.

இனி வருத்த மெப்படி யெனில்:—அந்தகாரமான கெர்ப்பத்தில் மலமூத்திரத்துடன் கிருமிகள் நாலாபக்கமுழுவதும், நடுக்குடலில் கிரிரவும் படுக்கவுமின்றி பசியினும் நோபினும் படாதபாடு பட்டுத் தொழுத கையுடன் (சுசு) இருப்பதேயாம்.

ஆசை வேறுப்ப தேவ்வா றெனென்:—நானிலமெலாம் ஆண்டாலும் நாழியரிசிக்கு மேலில்லை.

ஏழிக்கு மெத்தையேனும் என்சா ணுடம்பளவுதான் இடம் எனத்தெளிக.

அறுபத்தி யொன்றும் பதினென்று மாயிர மாநாடிக்கால்
 அறுபத்தி யொன்றினி லைம்பத்தொன் றேழு யகல்நாடியும்
 அறுபத்தி யொன்றினி லையெட்டு மேழு மகல்வாடியும்
 அறுபத்தி யொன்றினி லைம்பத்தி யேழரையு ரோமமுண்டே.

(௭-து.) அறுபத்து ஒன்றும பதினென்றும் ஆயிரம் ஆம்
 நாடி கால்-(சூயக-ம யக-ம எயஉ.) எழுபத்திராயிரம் நாடிகளும்
 எழுபத்திராயிரம் வாயுக்களுமாம். இவற்றுள் முக்கியமானதும்
 பிறவும்) அறுபத்து ஒன்றினி லைம்பத்து ஒன்று ஒடி அகல்நாடி-
 யும்-சூயக-ல் றுபக ஒடி-ல் ய) தசநாடிகளும், அறுபத்து ஒன்றி-
 னில ஐதது எட்டிம ஏழும் அகல்வாயுவும-(சூயக-ல் (ரு X அ =
 சய), சய-ம் எ-ம) சயஎ போக யச) பதினாறு வாயுக்களும், அறு
 பத்து ஒன்றினி லைம்பத்து ஏழ் அறையும் அகல் உரோமம்-
 சூயக-ல் றுபக போக ந ப) மூன்றைகோடி யுரோமத் தவா
 ரங்களும், ௨ ண்டே-இருக்கிறதே. (௭-து.)

எழுபத்திராயிரம் நாடிகளினும் நிரதானமான தசநாடிக
 லின் பேரும் இடனுஞ் செயலும என்னுள்:—

1. சுழிமுனை.—இது காலெலும்புங் சதிரொலும்புங் கூடிக் கல
 ந்தவிடத்திலே பிறந்து, சூயபந்துக்கும் சூயதந்துக்கும் மையமா
 கிய மூலாதாரத்தைத் தொட்டு ஆதாரம் ஆறையும் மண்டல மூன்
 றையும் ஊடுருவிக் கபாலத்தை முட்டி நிற்கும்.

2. 3. இடைகலை —இரண்டுங் கத்திரிக்கோலைப்போல பாத
 மாறி வில்லுத் து நாணிபிட்டாற்போல் குதிரைமுகமாய் மூக்க
 ளைப் பற்றியிருக்கும்.

4. காந்தாரி —இது நாபித்தானத்திலே தோன்றி யெழு நாடி-
 யாகப் பிரிந்து பரிசையருவங்கொண்டு, கண்டத்திலும் நாசியி-
 லும் பற்றியிருக்கும்.

5, 6. அத்தி, சிதவை:—இவை யிரண்டும் பத்தாகப் பிரிந்து
 இடது கண்ணிலும் வலது கண்ணிலும் பற்றியிருக்கும்.

7, 8. அலம்புடை, புருடராகன்:—இவை யிரண்டும் நூறு நாடி யாகப் பிரிந்து, வலதுசாதிலும் இடது காதினும் பற்றிப் பிருக்கும்.

9. குரு:—நாடித்தானத்திலே தோன்றி உபத்தத்தைப் பற்றி யிருக்குமென் றறிக.

10. சங்கினி.—சதுர்த்தச வாயுக்களின் பேரும் இவ் வுங், செய லும் யாதெனில்.—

1. பிராணவாயு:—இது லலாட மத்திபிற்பேரூன் றி ித்திரா நாடி யிலே யிழிந்து, மூலாதாரத்தில் ஓம் என் றுதித்து, நாடிசரக்கரத் தில் அங்கென்று முட்டி, சங்கென்று இடைசங்கலையிலே யோடி கபாலத்தைச் சுத்தி, நாசிபிற்ப் பனிரண்டுவிாற் பிரமானம் புறப்பு ட்டி, நாலுவிாற் பிரமானங் கழிந்து, எட்டுவிாற் பிரமான முள் ளடங்கி தானின்ற விடத்திலே போய் நிற்கும். இப்படி ஒருநாழி கைக்கு ஈடாகுடி-கவாசம் புறப்பட்டு இரவு பகல் கூயி-நாழிகை க்கு உயுகதகூடி-கவாச மியங்கி இதிலே எதகூடி-கவாசம் பாய்ந் துபோய் யிச தகூடி-கவாசம் உ ட்புக்குமென் றறிய.

அபான வாயு:—உ தாத்தையுங் குதங் குய்யத்தையும் பற்றி ின்று மல மூத்திராதிகளைக் கழிப்பிக்கும்.

வியான வாயு:—தோலிலே ின்று பரிசுத்தை யறிவித்துங் கைகால்களைச் சேட்டை பெய்வித்தும் அன்னசாரத்தை எயில்த நாடிகளிலும் கலப்பிக்கும்.

உதான வாயு:—கண்டத்திலே ின்று உதாரக்கினியை யெழுப்பி, உண்ட அன்னசாரத்தினுலே சரீரத்தை வளர்ப்பிக்கும்.

சமான வாயு:—கந்தரசுக் குழியின் சந்திடை ின்று எல்லா வற்றையுஞ் சமன் செய்துகொண்டிருக்கும்.

நாகவாயு:—நீர் ிட்டலும், முடக்கலுங், கிளக்கலுமாம்.

கூர்மவாயு:—முகமலர்ச்சியும், கண்ணிமையும், மபிர்ச்சிவிர்ப்பு முண்டாகருவதாம்.

கிருகரவாயு:—சொட்டாவி யுண்டாக்கியும், தும்புவித்தும், உ டம்பை நெறித்திடவுஞ் செய்யும்.

தேவதத்தவாயு —ஒடி வித்தும், உ லாவித்தும், புத்தம்பண்ணிவித்தும், வசனிக்ருவுஞ் செய்யும்.

தனஞ்சேயவாயு.—உ டம்பைவிட்டுசீவன் போனாலும், தான் உ டம்பைவிட்டுப் பிரியாமல் நின்று, உ டம்பை வீங்கவைத்தும், விரியச்செய்தும் உ - நானிருந்து கபாலத்தைப் பிளந்து ஒடிவிடும்.

வயிரவ வாயு.—காலெலும்பு உ ம் கதிரெலும்பு க-ம் கூடின விடத்திலே நின்று, உ டம்புக்குப் பெலனுண்டாக்கி வைத்தும், வாதமும, ஈனையும், இருமலு முண்டாக்கிய அவயவங்களை யெல்லாம் செவ்விதாக நிறுத்தும்.

அந்தரியாமி வாயு,—புற அனுக்கு வாகனமாகி நின்று பிரணவையுவைத் தேற்றுவதற்கும்.

பிரவஞ்சக வாயு —மூலாதாத்திலே தேன்றி பிரணவத்துக்கு இருப்பிடமாக இருக்கும்.

வயிரவ வாயுவும் முக்கிய வாயுவும் —உ டம்பென்னுந் தேருக்கு அச்சாக இருக்கும்.

இனி அந்தரியாமியும் பிரவஞ்சகனும் கடையாணியாக விருக்கும்.

அச்சங் கடையாணியுங் கழன்றால் தேருங் கழன்று வீழ்வதுபோல இவ்வாயுக்கள் கழன்றால் சீரமுங் குலையும். (61)

அறுபத் திருபத் திருநாற்றி யேண்ப தனைத்துஞ்சந்து
அறுபத் திருபதி னாற்றிரு பத்தே யகன்றிறைச்சி
அறுபத் திரண்டினி லாறஞ் சகன்ற முழக்குடலாம்
அறுபத் திரண்டினி லைம்பத்தி யொன்பா கல்பிணியே.

(எ-து.) அறுபத்து இருபத்து இருநாற்று எண்பது சந்து
அனைத்தும் $(80 \times 2 = 160)$, $160 - 16 = 144$ -ம் கூற).
(சீர்த்தியுள்ள) எழுபதுகள் தொள்ளா பிறமும், அறுபத்து இருப
து இல் - அறுநாற்றிருபதில், நாற்று இருபது அகன்று - நாற்
பது இருபது பேரணை நீக்கு நா, ஐந்து பலங்கனும், இறைச்சி-
மாம்சம், அறுபத்து இரண்டினில் ஆற அகல் அகன்ற முழக்கு
டலாம்- $(16 - 2 = 14)$ $(14 \times 12 = 168)$ அகல் 168 முப்பத்திரண்டு முழ
க்குடலாம், அறுபத்து இரண்டினில் ஐம்பந்து ஒன்பான் அகல்
பிணியே $(16 - 2 = 14)$ $(14 \times 12 = 168)$ அகல் 168 முப்பத்திரண்டு முழ
க்குடலாம். (எ-து.)

முப்பிணியாவன.—வாந பித்த சிவெட்டுமர்.

வாநத்துக் குற்பததி யாதெனில்.—வாபு.

பித்தத்துக் குற்பததி யாதெனில்.—அக்கிவி.

சேத்துமத்துக் குற்பததி யாதெனில்.—அபுபு.

தேவ வாபுக்களும் நாடியிலே மருவாமல் ஓடினா வாந
மாம்.

தேவவாபுக்களும் ஆகாந்நையாபற்றி நிகலுந் தஞ்சரித்து
இருதயகமலத்திலே வுறினாஸ் பித்தமாம்.

தேவவாபுக்களும் அக்கினிபுடனே கலவாமல் கலங்கியோடி
னாஸ் சேத்துமமாம். (62)

அறுபத்து மூன்றுட னெழு மனைந்திமே பெரத்தியும்
அறுபத்து மூன்றினி லைம்பத்தஞ் சிற்சா ணுயரமெய்யுந்
அறுபத்து மூன்றினி லைம்பத்தி யொன்ப தகல்பருமன்
அறுபத்து மூன்றினி லைம்பத்து நாலற்ற வாயிவண்டே .

(எ-து.) அறுபத்து மூன்று டன் எழும் அனைந்து இந்நிம்
பேர் அத்தியும்- $(80 - 16 = 64)$ $(64 \times 12 = 768)$ அகல் 768 முப்பத்திரண்டு முழ
க்குடலாம், அறுபத்து மூன்றினில் ஐம்பத்து அகல் இல் காண் உப

ரம் மெய் உம்-(கூயிட-ல் நுயிடு இல்லாதது அ) என்சா ணுயா முள்ள உடம்பும், அறுபத்து மூன்றினில் ஐம்பத்து ஒன்பது அகல் பருமன்-(கூயிட-ல் நுயிடு அகல் ச) நாற்சாண் பருமனும், அறுபத்து மூன்றினில் ஐம்பத்து நால் அற்ற வாயில் (கூயிட-ல் நுயிடு; அற்றது ச) நவத்துவாரங்களும், உண்டு - இருக்கின்றன வாம். (எ-அ.) (63)

அறுபத்து நாலி லறுபதில் லந்தக் கரணங்களும்
அறுபத்து நாலி லறுபதில் லாதறை வாக்குகளும்
அறுபத்து நாலி லறுபத்தோன் றில்லாக் குணங்களன்றி
அறுபத்து நாலி லறுபத்தோன் றேகழிந் தோடனையே.

(எ-து.) அறுபத்து நாலில் அறுபது இல் அந்தக்கரணங் களும்-(கூயிட-ல் கூயி இல்லாதது ச - அந்தக்கரணங்கள் நாலும், அறுபத்து நாலில் அறுபது இல்லாது அறை வாக்குகள் உம்-வா க்குகள் நாலும், அறுபத்து நாலில் அறுபத்து ஒன்று இல்லா குணங்கள் அன்றி - (கூயிட-ல் கூயி இல்லாதது ந) முக்குணங் களே யல்லாமல், அறுபத்து நாலினில் அறுபத்து ஒன்று கழி ந்து ஒடு அனையே-(கூயிட-ல் கூயி போக ந) மூவித வக்கணை களாம். (64)

அந்தக்கரணங்கள் நாலின் சேதியும் ஏதென்னில்:—

1. ஆன்மா வேண்டிய பொருளைத்தான் முந்திப்போய்க் குரங்குபோலப் பற்றிக்கொண்டு கொள்ளிவட்டம்போலச் சுழ ன்று திரிவதே மனமாம்.

2. மனம் பற்றின காரியத்தைப் பித்தனைப்போல சங்கற்ப னிகற்பமாக நிச்சயிப்பதே புத்தியாம்.

3. புத்தி நிச்சயித்ததை யானையைப்போல் மதம் பிடித்திரு ப்பதே அகங்காரமாம்.

4. ஆங்கா மெழுந்ததை பாம்புவிஷத்தை நெஞ்சிலே வைத்திருப்பதுபோலச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பதே சித்தமாம்.

வாக்குகள் நாலின் சேதியு மேதென்னில் —

1. மூலாதாரத்திலிருந்து பிரணவத்திலே ஒரு நாதமாக வெழுந்து நாயியளவு திரண்டு விந்துவட்டத்திலே தானே தோன்றி நிற்பது சூக்குமையாம்.

2. விந்துவாகிய வட்டத்துள்ளே வொன்றைச் சொல்லப் படாநின்ற சோரப் பொருளுக் கேதுவாகிய வொவ்வொன்றான அட்சரங்கலிணுடைய அருவங்களை தோன்றுகிற முறைமைதன்னை, அடலிலே கூட்டி மயிலமுட்டைக்குள் சலத்தில் பஞ்சவர்ணமுந் தோன்றி புருத்தெரியாதே நின்றாற்போலடங்கி சித்தத்திலே ஒரு பொருளாய் உணர்வு மாத்நிரமாய் நற்பதே பைசந்தியாம்.

3. பிரணவாபுஷிலே கூடி வருகிற அட்சரங்களைப் பொருந்தத் தக்கதாக அருவங்களை யெல்லாம் ஓரங்குடைய நிறுத்தி, செவிக்குக் கொள்ளாமல், உன்னே யறியாய் மெதுத்தொனியாக நடிப்பிற் பிறப்பதே மத்திமைபாம்.

4. அப்பிரணவாபுஷிலே அட்சரங்களைப் பொருந்தி ஞஞ்சுபைமுதலான வாஞ்சுருளுடனே உதான வாயுபைபுங்கடி, புத்தி தத்துவத்தை யுபாசான மாக்கிக்கொண்டு, கண்டம் இருதயம், யென்பவற்றுடன் கூடி, அரையற்று, வாயுநாதர்வூ கூடி, உதயி, பல்லு, நாசி, மூக்கு என்னும் எட்டுத்தானத்திலேயும் புறப்பட்டு வரணங்களைச் செவியின் பகுதிபற்றிக் கேட்ச்ச்சங்கதாக நினைத்த பொருளாய் பிறர்க்கறிவிக்கத்தக்கதாக சொல்லுதலே வைகரியாம்.

முக்குணங்களின் ரேதியை, தெரனை அகராதிபுட் காண்க. எட்சணை முன்றின் சேதியும் ஏதேன்னில் —

1. பிறர்தனத்தைத் தாங்கி நிறட்சித்தலே அத்தயெட்சணையாம்.

2. புத்திரரால் வரும் பிணக்கை யொழித்தலே, புத்திரயெட்சணையாம்.

3. தன்னை யடைநகர்த்துத் தானென்ற கொள்ளையே வையெட்சணையாம்.

அறுபத்தி யஞ்சி லறுபதிற் கோசத்தி லாவிரின்று
 அறுபத்தி யஞ்சி லறுபதிற் பூதமெய் யாட்டறிந்து
 அறுபத்தி யஞ்சி லறுபதிற் பூதமெய்ப் போக்ககன்று
 அறுபத்தி யைந்தினி லைம்பத்தி யேழி லனைத்தேகுமே.

(எ-து) அறுபத்து ஐந்தில் அறுபது இல் கோசத்தில்-(175) இல் கூடி இல்லாதது (ந) ஐங்கோசத்திலும், ஆவி நின்ற சிவன் நின்றது, அறுபத்து ஐந்தில் அறுபது இல் பூதம் ஐம்பூதத்தாலும், மெய் ஆட்டு அறிந்து - உடல் உண்டானது சொரிந்து, அறுபத்து அஞ்சில் அறுபதில் பூதம் ஐம்பூதங்கவிவடைய, மெய் போக்கு அகன்று-உண்மையான போக்குகள் எல்லாம் நீங்கி, அறுபத்து ஐந்தில் ஐம்பத்து ஏழில் அனைந்து ஏழுமே-பிரியட்ட காயமாய்ப் போம். (எ-து) (65)

ஐங்கோசங்களின் பெயரும் அவற்றின் குணங்களும்.

1. தாதுக்கவினாலே பெடுத்த உடம்பு முதல் அன்னார மாதலாலே அன்னமயகோசம்.

2. அன்னாராகதினாலே பிராணனுக்குப் பெல்லுண்டாகையால் பிராணமயகோசம்.

3. பிராணத்தினாலே மனமவந்து தோன்று மாகையினாலே மனோமயகோசம்.

4. மனதின்கண்ணே விஞ்ஞானமாகிய நெறி தோன்றுமாகையினால், அது விஞ்ஞான மயகோசம்.

5. அந்த விஞ்ஞானத்தினாலே சகாவநதந் தோன்றுமாகையால், அது ஆனந்தமயகோசம்.

பஞ்சகோசத்திலும் சிவனிருப்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமே தெண்ணில் அன்னமில்லாவிட்டாலும், பிராணவாயு வில்லாவிட்டாலும், மனதில்லாவிட்டாலும், அறிவில்லாவிட்டாலும், சுகமில்லாவிட்டாலும், தேசத்திற் சிவனிராது.

ஆகையாற் பஞ்சகோசத்திலும் சிவன் ஆதாமாயிருந்து, ஐம்பூதத்தினு லுண்டாவது சரீரம்.

இவ்வைம ஓதத்தினும பிருதிவியா வசேதென்னில்—மபிர்,
தோல், என்||, சாமடி, தனையிவ்வைந்தா ளுய மண்ணும். இதனுட
ம்|| உறத்தாக தடி த்கிருந்தும்.

2. அப்புவாவ தேதென்னின் — ஸி, உதிரம், சக்குலம், மூளை, கினம், இவ்வையிராபு தன்னாநாம். இரண்டில் குளிர்தக பதஞ்செய்யும்.

தேயுவாவது—ஆசாரம், சித்திசை, பயம், கோபம், வெளிர்
சம், இவ்வைந்தாறைய பெறுபயம் முதலாம் மட்டொன்றி
விக்ரும்.

வாயுவாவது — ஓடல், இக்கிரகம், நட்சத்திரம், நடத்திரம், தத்திரம் இவ்வைகையைய சுற்றியு. இவ்வயுடைய சரிசு அந்நிர்வரணம்.

ஆகாசமாவது — குரோதம, லோபம, மோசனம், மதம், மாந்தரியம் இவ்வைந்தானாய் வெளி, இந்த ஸாட்விக் சிந்தனையே இடங்கொடுத்துள்.

இங்ஙனம் பித்ததோகதத்தை பிரபலித்ததற்கு நான் தொலை யுடனும் நடத்தினித நான் பிரபலித்ததற்கு நான் நடத்தினிட்டு, புரியுடல் கையாடல் மட்டுமே உண்டா.

புரியுட்காயமாவதேதேனில் --சுதம, பரிசம், சூபம், சசம்
கந்தம், மனம், புகதி, பிதசம் அகந்தசம் உவையெட்டுமாம்

புரியட்ட காயத்தானே சுவம் போன சொப்பன யோனி:
பாம்! தோலை புரிததுக்கொண்டு போன குபோலவாம். சி
னிப்படி போனபடி பினாலே புதுகாயத்திலே புரியட்ட காய
மில்லை. எப்படியென்னில் —சாதிநட தங் சோனா. கண்ணிருந்
தும் பாரா. தோலிருந்தும் பரிசமறியா. நாங்கிருந்தும் சவை
யறியா. மூக்கிருந்தும் புகாரா. அன்றியும், மீனைக்க மனமில்லை.
நிச்சயிக்க அறிவில்லை முதுவியன காண்க.

இதனால் அனாதாவுக்கு முயற்சி வரும் எனும், பரிசுபட்ட காய முண்டாம் என்றபடியாம்.

அறுபத்தி யாறி லறுபதிற் சூழபை யன்றிமண்ணோ
அறுபத்தி யாறி லறுபதிற் சமயமென் றறைவதென்னோ
அறுபத்தி யாறி லறுபதி லந்தக ரானைகண்டோ
அறுபத்தி யாறி லறுபதி லாக வறைவதோப்போ.

(எ-து.) அறுபத்து ஆறில் அறுபது இல் குடியை அன்றி (கூடுக-ல் கூடு போக கூ) ஆறாகிய கெங்கையை யணிந்தானை யல் லாமல், மண்ணோர் - உலகத் துள்ளவர்கள், அறுபத்து ஆறில் அறுபது இல் சமயம் அறைவது என்னோ - அறுவகைச் சமயங் களைக் கூறுவதேனோ! அறுபத்து ஆறில் அறுபது இல் அந்த கர் ஆனை கண்டோர்-ஆனையைக் காணவந்த பிறவிக் குருடர்கள் அறுவர், அறுபத்து ஆறில் அறுபதில் ஆக அறைவது ஒப்போ- அறுவிதமாகச் சொல்வது சரியேயா. (எ-று.) (66)

அறுவித சமயமாவன.—உலகாபுதன், மாயாவாதி, புத்தன், சமணன், நிர்மாச்சன், பாஞ்சராத்திரி.

யானைபைப் பார்த்த விரும்பிய பிறவிக்குருடர்கள் அறுவர். யானை பிளிடனா ரென்று ஒருவன் காத்தையும், ஒருவன் தும்பிக் கையையும், ஒருவன் காலையும், ஒருவன் வாலையும், ஒருவன் தந் தத்தையும், ஒருவன் உடம்பையும் ஆகக் கையினாற் றடவியமாத் திரமே யானையென்று, அறுவரும் ஆறுவிதமாகச் சொல்வது போலுமாம்.

அறுபத்தி யேழி லறுபதில் லாதுவித் தியாதத்துவம்
அறுபத்தி யேழி லறுபத்து நாலற்ற தாங்காலமும்
அறுபத்தி யேழி லறுபத் திரண்டிற் சிவதத்துவம்
அறுபத்தி யேழி லறுபத் திரண்டற்ற வத்தைமத்தியே.

(எ-து.) அறுபத்து ஏழில் அறுபது இல்லாது வித்தியாதத் துவம் - (கூடுக-ல் கூடு போனகூ) வித்தியாதத்துவம் ஏழாம், அறுபத்து ஏழில் அறுபத்து நால் அற்றது ஆம் காலம் உம- (கூடுக-ல் கூடுக செல்ல கூ) காலம் மூன்றாம், அறுபத்து ஏழில் அறுபத்து இரண்டு இல் சிவதத்துவம்-(கூடுக-ல் கூடு உ இல்லா தது-நு) சிவதத்துவம் ஐந்தாம், அறுபத்து ஏழில் அறுபத்து இரண்டு அற்று அவகதை மத்தியே - வித்தியாவந்தை யைந்தாம், (எ-று.) (67)

வித்தியாதத்துவம் ஏழாவன —காலம், கையி, கலை, வித்தை இராகம், மாயை, புருடன். ஆன்மாவுக்கு வித்தையினாலே பரிசு காண முண்டாக்குகையினாலே வித்தியாதத்துவமென்ற போலும்

ற்று. இந்த வித்தியாதத்துவத்திற்கு சுத்தா நத்த தத்துவமென்றும் பெயர். ஏனெனில், அசுத்த மாயையினாலே தோற்றமாயிருக்கச்செய்தேயும் சுத்த மாயையினாலே பிரேரிகையாலெனக் கொள்க.

இவற்றின் செய்தி யேதேன்னில்:—முற்கூறிய யேழினும் காலத்துவம் மூன்றுவகையாம். அவையாவன:—செல்காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம்.

செல்காலமாவது:—ஆன்மாக்கள் நடக்கின்ற காலங்களிலே யிவனுடைய கர்மம் சுட்டுண்ட யெல்லையிலே கொண்டுபோய் வைப்பதுவாம்.

நிகழ்காலமாவது:—அவ் வெல்லையிலே பண்ட பதார்த்தங்களைப் பலிக்கச்செய்வதுவாம்.

வருங்காலமாவது:—அப் பதார்த்தங்களை நோக்கிப் புதுமை செய்வதுவாம்.

இனி நியதியாவது:—அவ்விடத்திலே செய்த வினையனவு வருகிற பலனை யேற்றக்குறைச்சல் வாராதபடிக்கு, அவ்விடத்து வருகிற கன்மம் புசிக்குமிடத்து இராசனுடைய ஆக்கினையைப்போல கடவாதபடிக்கு யிவனை நிறுத்துவதுவாம்.

கலையாவது:—இவன் கல்மத்தைப் புசிப்பது காரணமாக ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்தவனை யம்மலத்தைச் சிறிது நீக்கி யிவனுக்குக் கிரியை புண்டாக்குவதாம்;

வித்தையாவது:—கிரியை செய்யு மிடத்திலே புத்திக்கும் சிவனுக்கும் நடுவாக நின்று, அவ்விடத்திற் கிரியைக்கேற்ற அறிவுண்டாக்குவதாம்.

இராகமாவது:—இவன் கன்மம் அறிவாகச் செய்யுமிடத்திலே தான் பெற்ற பலனைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததின்மேற் பிரிய முண்டாக்குவதுவாம்.

மாயையாவது:—தான் பெற்ற பதார்த்தத்தைத் தான் யோசிக்குமிடத்து, அந்த பதார்த்த மென்ன, தானென்ன இரண்டற

மயக்குவித்து, இதுவே யொழிந்து வேறிலையென்று மோகத்தைப் பண்ணுவது.

புருடனாவது — ஆன்மா அனிகாரியிருப்பன். அவிகாரியான ஆன்மாவுக்கு விகாரத்தை புண்டாக்கி இருதிரியங்கவிலே நின் ஈற்போலப் பற்றேந்திரியங்கடோறும் கொள் சிவட்டம்போலச் சுழன்று நிரிந்து ஆன்மா புகுகின்ற சத்தாதி விஷயத்தைத் தான் புகித்தேனென்பதாம்.

சிவதத்துவம் ஐந்தாவன — சுத்த வித்தை, சூரம், சாதாக்கியம், சப்தம், சிவம் இவை பிறறுக்கும் சுத்த தத்துவமென்றும், பிறக்காண்டமென்றும் பெயர். சுத்த தத்துவமென்று சுத்த மாயைபிலே தோன்றுதலென வரிய. பிறக்காண்டமென்றது. — விதத்தியா தத்துவத்தைப் பிரேரிக்கைபினுளாம்.

வித்தியா தத்துவத்தை சிவதத்துவம் பிரேரிப்ப தேப்படியே னில் — காலத்தையும், பிபதியையும், நிலையையும் சத்தி தத்துவஞ் செலுத்தும். விசையை சுத்தவிதத்தை செலுத்தும். இராகததையை சூரஞ் செலுத்தும். மாயையை சிவதத்துவஞ் செலுத்தும். புருடனை சாதாக்கியஞ் செலுத்தும்.

இனி சுத்தவித்தையாவது — ஞான மேழிக் கிரியைக் குறைந்திருக்கும்.

சூரமாவது — ஞான குறைந்து கிரியை புயர்ந்திருக்கும்.

சாதாக்கியமாவது — ஞானமும் கிரியையும் ஒத்திருக்கும்.

சத்தியாவது — கிரியையை நாடி இருப்பதாம்.

சிவமாவது — ஞானம் இருப்பதாம்.

மத்தியாலவத்தை யைந்தாவன. — சாக்கிரத்தில் அதீதம், சாக்கிரத்தில துரியம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் சொற்பனம், சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம்.

சாக்கிரத்தி லதீதமாவது. — கருவிகரணதிரளுடனே கூடி சாக்கிரஸ்தனாக இருக்கச்செய்தே முன் நா மொருவனை யறிவோம். அவனுஞ் சிலநாள் கழிந்தபின்பு நம்முடைய பேரைச் சொல்லி

முன்வந்து நின்று, நம்மை யறிவீரோ வென்றான். அங்ஙனஞ் சொன்னவனை யறியமாட்டாமல் கருவிகரணதிகளுடனே யெல்லா மிழந்தவிடமாம்.

சாக்கிரத்திற் றுரியமாவது:—மூலப்பிரகிருதியுடனே பிராண வாயுவாம்.

சாக்கிரத்திற் கழுத்தியாவது:—பிரகிருதியும், பிராணவாயுவும் சத்தத்துடனே கூடி யவனைக் கண்டவிடம் நிகழ்கலாம்.

சாக்கிரத்திற் சோற்பனமாவது:—பிரகிருதியிற், தசவாயும், அனுகளும், சத்தாதிகளும், வசனாதிகளுமாக இருபத்தஞ்சு கருவி களுடனேயுங் கூடி யவனை யின்னென்று அறிவதுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரமாவது:—பிரகிருதியும், அந்தக்கரணங் களும், தெசவாயுக்களும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங் களும், சத்தாதியும், வசனாதியும் ஆக ஈயுரு-கருவிகளுடனேகூடி ஊரும் பேரும் உறவும் சந்தேகமற வறிந்து கட்டிக்கொள்ள அவ ரெழுந்தவிடமாம்.

அறுபத்தி யெட்டி லறுபத்தேழி லாதுபிரே ருலவத்தை
அறுபத்தி யெட்டி லறுபத்து மூன்றற்ற தாகும்பையும்
அறுபத்தி யெட்டி லறுபதில் லாதுவி காரநெஞ்சே!
அறுபத்தி யெட்டி லறுபதில் லாதணுச் செயலுன்னுமே.

(எ-து.) நெஞ்சே-மனமே! அறுபத்து எட்டில் அறுபத்து ஏழு இலாது பிரேரூலவத்தை-(சுய-அ-ல் சுய-எ இல்லாதது - க) பிரேரூலவத்தை யொன்றும், அறுபத்து எட்டில் அறுபத்து மூன் று அற்றது ஆகும் பையும் - (சுய-அ-ல் சுய-ந அற்றது டு) பை யுயந்தாம், அறுபத்து எட்டில் அறுபது இல்லாது விகாரம்- (சுய-அ-ல் சுய இல்லாது அ) விகாரம் எட்டாம், அறுபத்து எட் டில் அறுபது இல்லாது அனுச்செயல்-ஆன்மதொழில் எட்டாம் என்று உன்னும்-என்றிவ்வாறாக நினைபும். (எ-து.) (68)

பிரேரூலவத்தையாவ தேதென்னில்=ஆன்மா நல்வினை யிர ண்டையுந் தத்துவத்துடனே பொருந்தியிருத்தலாம். அஃதெப் படியென்னில்: யாதா மொரு கருமத்தைக் காது ஆகாசத்தினிட ன்க் கேட்கும். கேட்டதை மனது நினைக்கும். நினைத்ததைப்

புத்தி நிச்சயிக்கும். நிச்சயித்ததை ஆங்காரந் திடமாயெழுப்பும். எழுப்பியதை சித்தம் சிந்திக்கும். சிந்தித்ததை காலம் கட்டுண்ட எல்லையில் கொண்டுவைக்கும். வைத்ததை நியதி நிறுத்தும். நிறுத்தியதைக் கலை அறிவிக்கும். அறிவித்ததை வித்தை செய்விற்கும். செய்வித்ததை யிராகம் (பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுத தின்மேற்) பிரியமுண்டாக்கும். உண்டாக்கிவைத்ததைப் புருடன் நானென்றபிமானிக்கும். அபிமானித்ததை மாயை மயக்குவிக்கும். மயக்கியதைப் பிரகிருதி யழுந்துவிக்கும். இவ்வாறாக பதினாறு தத்துவத்தைக்கொண்டு ஒருவிஷயத்தை யான்மாவுக்கு கிரியாசத்தி போசுப்பிக்கிறது தம்பிரான் செயலென் றறியாதபடி பிஞ்ஞையன்றோ ஜனன மரண முண்டானது.

பை யைந்தும் அவற்றின் செயல்களும் என்னவென்றால்:—

1. அமரவாசயம்:—இது ஆசாரக்கிடை.
2. பக்குவாசயமாவது:—இது யாகஞ்செய்யு மிடன்.
3. மஸ்வாசயம்:—மலக்கிடை.
4. மூத்திர வாசயம்:—சலக்கிடை.
5. கெர்ப்பவாசயமாவது:—விந்துக்கிடை.

விகார மெட்டும் அவற்றின் செயல்களும்.

1. காமமாவது:—தன் தார மிருக்கப் பிறதாரம் நீத்தல்.
2. குரோதமாவது:—கோபம்.
3. லோபமாவது:—பொய்ச்சார்வு கொள்ளலும், உலுத்த மும்.
4. மோகமாவது:—மனை மக்க ளாசை.
5. மதமாவது:—தனக் கெதிரில்லையென்னுங் கொர்வம்.
6. மாச்சரியமாவது:—உறவுபோல் விருந்து, உள்வினை விளைத்தல்.

7. இடும்பையாவது:—தா னொழுக்கமில்லாம லிருந்து தா னொருவர் கொளக் கொளல்.

8. அகுயையாவது:—ஒருவரை புரணி சொல்லுதல், தன் குற்றங் காணாது பிறர் குற்றங் காண்டல்.

உயிர்ச்செய லெட்டாவன:—இச்சை, அறிவு, இயற்றல், வெறுப்பு, விருப்பு, மயக்கம், இன்பம், துன்பம்.

அறுபத்தொன் பத்தி லறுபத்தேட் டில்லாதா காசுணம்
அறுபத்தொன் பத்தி லறுபத்தி யேழிலா தாம்வளிக்கும்
அறுபத்தொன் பத்தி லறுபத்தா றில்லாத வக்கினிக்குணம்
அறுபத்தொன் பத்தி லறுபத்தஞ் சில்லாப் புவனிக்குஞ்சே.

(எ-அ.) அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து எட்டு இலாது ஆகாச குணம்-(சுயுக-ல் சுயிஅ இல்லாதது க) ஆகாசத்துக்குச் (சத்த) மொன்றே குணம், அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து ஏழ் இலாது ஆம் வளிக்கும்-(சுயுக-ல் சுயிஎ இல்லது ௨) வாயுவுக்குச் (சத்த பரிசமாக) இரு குணங்களாம், அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து ஆறு இல்லாது அக்கினி குணம்-(சுயுக ல் சுயிகா இல். லாது ௩) தேயுவுக்கு (சத்த, பரிச, ரூபமாக) மூன்று குணங் களாம், அறுபத்து ஒன்பதில் அறுபத்து அஞ்சு இல் அப்பு-(சுயுக -ல் சுயிடு இல்லாதது ௪) அப்புவுக்கு (சத்த, பரிச, ரூப, ரசமாக) நான்கு குணங்களாம், புவனிக்கு அஞ்சு-பிருதிவிக்கு (சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கெத்தமாகிய ஐந்துமாம். (எ-அ.) (69)

எழுபது மும்மாவை யும்வணங் காயிய லறஞ்செய்யாய்
எழுபதி லிருபத்தொன் றில்லாத தோதில்லை யிறையடிமேல்
எழுபது மைக்கிண யாகிய மாதர்மீ திச்சையற்றால்
எழுபது மைக்கோத்த யிவ்வுடற் போய்விடி லென்செய்வதே.

(எ-அ.) எழுபது மும்மாவையும் வணங்காய்-(எயி மும்மா யிடு) தம்பிரானுடைய பத்தர்களை வணங்கமாட்டாய், இயல் அறஞ்செய்யாய்-தகுதியான தருமங்களையுஞ் செய்யாய், எழுபது இல் இருபத்து ஒன்று இல்லாத தோதில்லை இறை அடிமேல்-(எயி -ல் உயுக போக-சுயுக) பரமசிவனுடைய பத்தியில்லை, எழுபது மைக்கு இணையாகிய மாதர்மீது இச்சை உற்றால் - எழுதப் பட்ட சித்திரத்திற் கொப்பாகிய மாதர்மீது ஆசை வைத்தால், எழுபது மைக்கு ஒத்த இவுடல் போய்விடில் என் செய்வதே-எழுதிய பதுமைக்குச் சமானமான இவ்வுட லிறந்துவிட்டால் என்ன செய்தல், (எ-அ.) (70)

எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதி லெண்ணமோ வெண்ணுதன்
எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதில் வாழையே யெண்ணியொன்றாய்
எழுபத்தி யொன்றி லெழுபதில் லாம லெமக்கருளாய்
எழுபத்தி.யொன்றி லெழுபதிற் சாற்றவீ டேற்றமுண்டே.

(எ-து.) எழுபத்து ஒன்றில் எழுபது இல் எண்ணம் ஓ நீ
எண்ணுதல்-(எயிக-ல் எயி போக க) மனமே-நீ எண்ணும் எண்
ணம் ஒன்றேயா? எழுபத்து ஒன்றில் எழுபது இல் வாதையே-
வாதையொன்றிற் கிடனாம், ஆகலான், எண்ணி ஒன்றாய்-ஒரே
மனதாய் எண்ணினால், எழுபத்து ஒன்றில் எழுபது இல்லாமல்-
அறியாமையை யுண்டாக்குகிற ஆணவமல மிலலாமல், எமக்கு
அருளாய்-நமக்குக் காருண்யத்தோடு, எழுபத்து ஒன்றால் எழு
பதில் சாற்று-ஒரோமனதா யிருந்தால் சொல்லும்படியான, ஈடேற்
றம் உண்டே-மேம்பா டுண்டாம். (எ-று.) (71)

வீடு ஏற்றம் என்றும் பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

எழுபத் திரண்டி லறுபத்தி யெட்டில் லதுகோணமண்
எழுபத் திரண்டி லறுபத்து நாலில்லா திந்திருநீர்
எழுபத் திரண்டி லறுபத்தி யொன்பதிற் றீவுருவம்
எழுபத் திரண்டி லறுபத்தி யாற்றிகால் வான்வட்டமே.

(எ-து.) எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்து எட்டு இல்லது
கோணமண் - (எயிட-ல் சுயிஅ இல்லாதது ச) பிருதிவி நாற்
கோண (சதுர) மா யிருக்கும், எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்து
நால் இல்லது இந்து இரு நீர்-(எயிட-ல் சுயிச இல்லாதது அ)
அப்பு எட்டாம் பிறையைப்போல் இரு கோணமா யிருக்கும்,
எழுபத்து இரண்டில் அறுபத்துஒன்பதுஇல் தீ உருவம்- (எயிட-ல்
சுயிசு போக டு) தேயு முக்கோணமா யிருக்கும், எழுபத்து
இரண்டில் அறுபத்து ஆறு இல் கால்- (எயிட-ல் சுயிசு இல்
லாதது சு)வாயு அறுகோணமா யிருக்கும், வான் வட்டம் - ஆகா
யம் வட்டமாயிருக்கும். (எ-று.) (72)

எழுபத்து மூன்றி லெழுபதில் வயதுண் டிருக்குமேய்யோ
எழுபத்து மூன்றி லெழுபதில் வயதேதி லோமரணம்
எழுபத்து மூன்றி லெழுபதில் லாசையுற் றென்னபயன்
எழுபத்து மூன்றி லெழுபதிற் கண்ணனை யேத்திடையே.

(எ-து.) எழுபத்து மூன்றில் எழுபது இல் வயது உண்டு-
(எயிட-ல் எயி போக ௩) வயது மூவகைத்து, இருக்கும் மெய்
யோ-இருப்பதுபோற் காட்டுஞ் சரீரமோ, எழுபத்து மூன்றில்
எழுபது இல் வயது எதிலோ-முப்பருவத் தெப்பருவத்தோ, மர
ணம்-சாதல், ஆகையால், எழுபத்துமூன்றில் எழுபதில் ஆசை உற்
று என்னபயன்-மூவாசைகளையுறுவதால் என்னபயன்? எழுபத்து
மூன்றில் எழுபது இல் கண்ணனை ஏத்து இடையே - முக்கண்ணு
டைய பரமசிவனை இடையிடையே துதிசெய்வாய். (எ-து.) (73)

ஏத்து இடு ஐயே யெனப்பிரித்து மனனே, துதிசெய் யென்
றும் பொருள்.

வயது மூன்றாவன:—இளமை, வாலிபம், மூப்பு.

எழுபத்து நாலி லெழுபத் திரண்டில் வினையொத்ததேல்
எழுபத்து நாலி லெழுபத்து மூன்றி லிருண்மலம்போம்
எழுபத்து நாலி லெழுபத்து மூன்றில் மலபாகமேல்
எழுபத்து நாலி லெழுபத்திற் சத்தினி பாதமுண்டே.

(எ-து.) எழுபத்து நாலில் எழுபத்து இரண்டு இல் வினை
ஒத்ததேல் - (எயிச-ல் எயிஉ போக ௨) இருவினை யொப்பாகில்,
எழுபத்து நாலில் எழுபத்து மூன்று இல் இருண் மலம் போம்-
(எயிச-ல் எயிட போக ௧) ஆணவ மலம் ஒன்றும் போய்விடும்,
எழுபத்து நாலில் எழுபத்து மூன்று இல் மலபாகமேல் - ஆணவ
மலம் போய் பாகமாகில், எழுபத்து நாலில் எழுபது இல் சத்
தினி பாதம் உண்டே-(எயிச-ல் எயி போக ௪) நால்வகைச் சத்
தினி பாதமும் உண்டாம். (எ-து.) (74)

நல்வினை யேறினால் சொர்க்கமும், தீவினை யேறினால் நரகமு
முண்டா யனுபவித்து, மீண்டுஞ் செனித்தலால், இருவினை யொப்
ப்பில், (ஆன்மா) செனனமரணத்திற்குப் பயந்து, சிவனை வேண்டி-
நினைக்கும். இப்படி நினைந்த காலத்திலே மூல மலஞ் சிறிது
விட்டு நீங்கும், அப்போது மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிர
தரம், என்னும் நால்வகைப் பரிபக்குவங்க ளுண்டாம். இவற்றை
யப்பால் விவரிப்பாம். முன் சொன்ன சத்தினிபாதமாவது-திரோ
தையென்னும் ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மத்தைப் புதிப்
பிக்கப் பண்ணுவது, காரணமாகத் தேகாதி பிரபஞ்சத்தின்மீதல்
அபேட்சை யுண்டாகப் பண்ணும், இருவினையு மொத்து; மலபரி

பாகமான காலத்திலே ஆன்மாக்களுக்கு மோட்சாபேட்சை பிறப்பதாக சத்தி முன்பின்னாகத் திரும்புவதாம்.

இப்படி சத்தினிபாதமான காலத்திலே ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளையும்படி எப்படியென்னில்:—சிலர் அழகாகவும், சுகமாகவும் வுண்டுடுத்துப் பூண்டுவருகிறார்களே நாமும் அவர்களைப் போல் உண்டுடுத்து வாழாதிருப்ப தேனென்றும், உடல் ஒரு தன்மையா யிராது நரை திரைப்பட்டு வருவானென்றும், இவைகளையெல்லாங் செய்வான் ஒரு கர்த்தா வுண்டென்றும் நினைந்திருப்பதே மந்தமாம்.

இனி மந்தமென்றால்:—கர்த்தனை யறிவதற்கு, அறிவிப்பானை யன்றியிலே நம்மா லறியப்போகாதென்றும், நம் வினையை நாமே * யொழிக்க வறியோமென்றும் ஆன்மா அறிதலாம். இன்னும் மந்தமென்றால்—கடபடாதிகள் முதலாகிய வருவங்களையெல்லாங் குரியனையன்றி, கண்ணைது தானே காணமாட்டாதுபோலவும், பூமியன்றியிலே கால்கள் தானே நடக்கமாட்டாதுபோலவும், குருவன்றி பரத்தை யறியமாட்டோம். அறிந்து நடக்கமாட்டோமென்றறிதலுமாம்.

இதுவன்றியும் மந்தமென்றால்:—விஷந் தலைக்கேறி மெய்ம் மறந்து கிடந்தவனை மெய்யான கருடன் பார்வையாலும் மாளாதென்று, ஒருவனைக் கெருடனாகப் பாவித்து, அவன் கெருடப் பார்வையாலே தீருவதுபோல ஆன்மாக்கள் தாங்கள் செய்த வினையாகிய விஷமெல்லாம் சிவன் றிருநோக்காலுந் தீராதென்றும், தேசிகள் திருக்கண் சாத்திடத் தீர்ந்திடுமென்றும், அறிவதுமாம்.

இதுவன்றியும் மந்தமாவது—ஆசான் ஆணவமாகிய யிருளுக்கு அருளாதத்த னென்றும், அருவாயிருக்கும் பரம்பொருளைக் காண்பதற்கு அஞ்சன மென்றறிவதுமாம்.

* நம் வினையை நாம் ஒழிக்காத முறமை எப்படியென்னில்:—பித்தனாவன் பித்தந் தீர தான் மருந்து கொள்ள வறியான்போலவும், விஷந் தலைக்கேறி மூர்ச்சித்தவன் தலைக்கேறியிருந்த விஷத்தை தானே மீட்டுக்கொள்ள வறியான போலவுமாம்.

இனிமந்த மென்றால்:—அருளே யுருவாய் அறினிக்கவந்த குருவை வேண்டாமல் அருவாயிருக்கிற பரமேச்சுரனைத் தங்க ளறிவினாலே யறிந்து, மோட்சத்தை யனுபவிப்போ மென்றும் ஆசை கொளல் என்போல வெனில்! உருவாயிருக்கும் பாலை, தேனை, பாகை, வேண்டாதவர் தித்திப்பைக் கொள்ளவேண்டிய செயலென்ன வென்று நினைப்பதுமாம்.

இன்னும் மந்தமென்றால்:—மாணக்காட்டி மாண்ப பிடிப பதுபோல அருவமாகிய சீவகாருண்ய பராபரந்தானே பக்கு வான் மாக்களை யிரட்சிப்பது பொருட்டாக வுருவமாய் வந்தது போல வென்றும், இப்படியாகவந்த காரணகுருவே குருவல்லது காரியக் குருவாலே பயனில்லை. அதென்போல வென்னின் கண்ணில்லாதவனுக்கு கண்ணுள்ளவன் கோல்காட்டாமல், குருடனுக்கு குருடன் கோல்காட்ட நடந்தால் முன்னே யிருப்பது குழியென்றும், வழியென்றுங் காணன். இப்படி யேது மறியாத காரிய குருவானவனை நீங்கிக், காரண குருவாலே, ஆன்மலாப முண்டென்று நினைப்பதுவுமாம்.

இனி மந்ததரமாவது:—கர்த்தாவை யறியவேண்டு மென்கிற ஆசையே.

தீவிரமாவது:—கர்த்தாவை யறிவிப்பாணைத் தேடுதல்.

தீவிரதரமாவது:—தேடினபடியே கிடைப்பது.

இங்ஙனம் அறிவிப்பாணை யடைந்த பக்குவன் குண மேதேன் னில்:—வாழைத்தண்டும் அக்கினியும் போலவும், பச்சை மரமும் அக்கினியும் போலவும், விரகும் அக்கினியும் போலவும், கரியும் அக்கினியும் போலவும், பிரபஞ்ச வழியிற் செல்லவும், முத்திவழி யில் நடக்கவும் அறியாமல் திகைப்பன்.

எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதிற் சத்திக ளென்னசொல்லும்
எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதிற் கிர்த்திய மென்னசொல்லும்
எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதில் லாத வெழுத்தென்னவோ
எழுபத்தி யைந்தி லெழுபதில் பூத நிறமியம்பே.

(எ-று) எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல் சத்திகள் என்ன சொல்லும் - (எயிடு-ல் எயி இல்லாதது டு) சத்திகள் ஐந்தும

சொல்லதென்ன? எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல் கிர்த்தியம் என்ன சொல்லும்-கிருத்தியங்கள் ஐந்தும் என்ன சொல்லும்? எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல்லாத எழுத்து என்னமோ-பஞ்சாட்சரங்கள் என்ன சொல்லுமோ? எழுபத்து ஐந்தில் எழுபது இல் பூதம் நிறம் இயம்பு ஏ-பஞ்சபூதங்களின் நிறம் (என்னவோ) சொல்லும் (எ-று) (75)

பஞ்சசத்திகளின் பெயருந் தன்மையும் ஏதென்றால்:—

1. பரா சத்தியாவது:—சிவபோதமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், நிர்மலமாய், நிர்விகாரமாய், நிராகாரமாய் நிற்கிற திருவருளாம்.

2. இச்சா சத்தியாவது:—சர்வான்மாக்களையும் திருவடியிலே சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்கிற காருண்யமாம்.

3. ஞான சத்தியாவது:—சர்வான்மாக்களையு முணர்ந் தானுகிற சிவஞானமாம்.

4. கிரியா சத்தியாவது:—பஞ்ச கிருத்தியங்களையும் நடத்துகிற சிவகிர்த்தியமாம்.

5. திரோதன சத்தியாவது:—இவையெல்லாம் ஆன்மாக்களுக்குத் தோன்றாமல் மறைக்கிற சிவ மகுத்துவமாம்.

பஞ்ச கிருத்தியங்களின் பெயரும் தன்மையும் ஏதென்றால்:—

1. சிருஷ்டியாவது:—ஆன்மாவையுந் தத்துவங்களையும் கூட்டுகிறதாம்.

2. திதியாவது:—கூடின வுடம்பிலே யான்மாவை நிறுத்திக் கன்மத்தைப் புசிப்பிக்கிறதாம்.

3. சங்காரமாவது:—ஆன்மாவுக்குப் புசிப்பு ஒழிந்த காலத்திலே முன் கூடியிருந்த தத்துவத்தையும் ஆன்மாவையும் பிரித்து விடுகிறதாம்.

4. திரோபவமாவது:—இம்முன்று காரியமும் ஆன்மாவுக்குத் தெரியாமல் மறைப்பதுவாம்.

5. அனுக்கிரமாவது:—அருளா லறியப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்குக் குணர்த்துவதுவாம்.

பஞ்சாக்கரங்களின் பெயரும் தன்மையும் ஏதேன்றால்.

1. அகாரமாவது:—ஐம்பத்தேதோ ரெழுத்துக்கும் பிராணமாய் சிவபீசமாயிருக்கும்.

2. உகாரமாவது:—உயிர்ப்பீசமா யிருக்கும்.

3. மகாரமாவது:—மலபீசமா யிருக்கும்.

4. லிந்தாவது:—மந்திரபீசமா யிருக்கும்.

5. நாதமாவது:—வேதபீசமா யிருக்கும்.

பஞ்சபூதங்களின் பெயரும் நிறமும் என்னெனில்:—

1. பிருதிவி:—பொன்னிறம்.

2. அப்பு:—வெண்ணிறம்.

3. தேயு:—செந்நிறம்.

4. வாயு:—கருநிறம்.

5. ஆகாசம்:—தூமநிறம்.

உண்மை ரெறிவிளக்கத்துட் காண்க.

எழுபத்தி யாறி லேழுபத்தொன் றிற்பூத வருவமென்றே
எழுபத்தி யாறி லேழுபத்தொன் றிற்பூதசு பாவமென்றே
எழுபத்தி யாறி லேழுபத்தொன் றிற்பூத குணமியம்பே
எழுபத்தி யாறி லேழுபத்தொன் றிற்பூத வியாபகமே.

(எ-து.) எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் பூத உருவம் என்றே - (எய்கு-ல் எய்க இல்லாதது ரு) ஐம்பூதங்களினுடைய உருவம் என்ன? எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் பூத சுபாவம் என்றே-ஐம்பூதங்களின் இயற்கை யென்னமோ? எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் குணம் இயம்பே-ஐம்பூதங்களின் குணம் என்ன சொல், எழுபத்து ஆறில் எழுபத்து ஒன்று இல் பூத வியாபகம் ஏ - ஐம்பூதங்களின் வியாபகம் என்ன. (எ-று.)

(76)

பஞ்சபூதங்களின் உருவமாவன.—

1. பிருதிவி:—உருத்திருக்கும்.

2. அப்பு:—குளிர்ந்திருக்கும்.

3. தேயு:—கடும்

4. வாயு—சஞ்சரிக்கும்.
5. ஆகாசம்—இடந்தரும்.

பஞ்சுதங்களின் சுபாவமாவன:—

1. பிருதிவி—கிடக்கும்.
2. அப்பு—பருகும்.
3. தேயு—எழும்பும்.
4. வாயு—நிறையும்.
5. ஆகாயம்—நிறக்கும்.

ஐம்பூதங்களின் குணமாவன:—

1. பிருதிவி—பொறுக்கும்.
2. அப்பு—கட்டுண்ணும்.
3. தேயு—பாகஞ்செய்யும்.
4. வாயு—பிரிக்கும்.
5. ஆகாசம்—கவிக்கும்.

ஐம்பூதங்களின் வியாபகமாவன:—

ஆகாயம் நூறுயிரங்கோடி யோசனைதூரம் விரிந்து நின்று பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு வென்னும் நாலு பூதங்களையுந் தன்னுள்ளே யடக்கிக்கொண்டு வெட்டவெளிப்பா யிருந்து உடம்பிலே குரோதமாய், மோகமாய், மதமாய், மாற்சரியமா யிருப்பதுவாம். இப்படியே பஞ்சபூத வியாபகமு மறிய.

எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டிலாச் சேடமென்றோ
எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டில்ல தேதிவுண்டாம்
எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டற்ற தேதிலிடமாம்
எழுபத்தி யேழி லெழுபத் திரண்டற்ற சுத்தியென்றோ.

(எ-து.) எழுபத்து ஏழில் எழுபத்து இரண்டு இலா சேடம் என்றோ - (எ1எ-ல் எ1உ இல்லாதது ௫) ஐம்பூதங்களின் விசேடம் என்ன? எழுபத்து ஏழில் எழுபத்து இரண்டு இல்லது ஏது இல் உண்டு ஆம்-ஐம்பூதங்களும் எதெதினின்றும் பிறந்தது? எழுபத்து ஏழில் எழுபத்து இரண்டு அற்றது எதில் இடம் ஆம்-ஐம்பூதங்களும் எதெதினிடமாயிருக்கும். எழுபத்து ஏழில் எழுபத்து இரண்டு அற்றது சுத்தி என்றோ-பஞ்ச சுத்திகளாவன யாவை. (எ-று.)

பஞ்ஞதங்கலின் விசேடமாவன:—

1. பிருதிவி—சிறப்பாயிருக்கும்.
2. அப்பு—நொய்மையாயிருக்கும்
3. தேபு—பெருமையாயிருக்கும்.
4. வாயு—தெரியாதாயிருக்கும்.
5. ஆகாயம்—துண்மையாயிருக்கும்.

பஞ்ஞதங்களும் எதனிடமாய் உண்டாச்சுதென்னில்:—

1. பிருதிவி—கெந்தத்திலே தோன்றும்.
2. அப்பு—இரசத்திலே தோன்றும்.
3. தேபு—ரூபத்திலே தோன்றும்.
4. வாயு—பரிசுத்திலே தோன்றும்.
5. ஆகாயம்—சுத்தத்திலே தோன்றும்.

பஞ்ச பூதங்களும் எதேதினிடமா யிருக்குமென்னில்:—

ஆகாசத்தின் குணம்:—சுத்தம். சுத்தத்தைச் சுரோத்திரம் அறிகையினுலே, சுரோத்திரம் ஆகாசத்தினிடமாம்.

2. வாயுவின் குணம்:—பரிசம். பரிசத்தைத் தொக்கு அறிகையினுலே தொக்கு வாயுவினிடமாம்.

3. தேபுவின் குணம்:—ரூபம். ரூபத்தைச் சட்டி அறிகையினுலே சட்டிதேபுவினிடமாம்.

4. அப்புவின் குணம்:—இரசம். இரசத்தை சிசுவையறிகையினுலே, சிசுவையபுவினிடமாம்.

5. பிருதிவியின் குணம்:—கெந்தம் கெந்தத்தை ஆக்கிராணம் அறிகையினுலே ஆக்கிராணம் பிருதிவியினிடமாம்.

இவையன்றியும்.

1. பிருதிவியின் குணம்:—ஆநந்தம். ஆநந்தத்தை உபத்தஞ் செய்கையினுலே உபத்தம். பிருதிவியினிடமாம்.

2. அப்புவின் குணம்:—விசர்க்கம் விசர்க்கத்தைப் பாயுரு செய்கையினுலே பாயுரு அப்புவினிடம்.

3. தேபுவின் குணம்:—தானம். தானத்தைப் பாணிசெய்கையினுலே பாணி தேபுவினிடமாம்.

4. வாயுவின் குணம்.—நடத்தல். நடத்தலைப் பாதஞ் செய்கையினாலே பாதம் வாயுவினிடமாம்.

5. ஆகாசத்தின் குணம்.—வசனம், வசனத்தை வாக்கு செய்கையினாலே வசனம் ஆகாசத்தினிடமாம்.

1. பிருதிகியின் குணம்.—கடினம். கடினத்தைமனமுடைத் தாகையினாலே மனம் பிருதிகியினிடம்.

2. அப்புவின்குணம்.—நிகழ்ச்சி, நிகழ்ச்சியைப்படுத்தியுடைத் தாகையினாலே புத்தி அப்புவினிடம்.

3. தேயுவின் குணம்.—கோபம். கோபத்தைஆங்காமுடைத் தாகையினாலே ஆங்காரந் தேயுவினிடம்.

4. வாயுவின் குணம்.—சாபம். சலத்தை சித்தமுடைத் தாகையினாலே சித்தம் வாயுவினிடம்.

5. ஆகாசத்தின் குணம்.—இடந்தால்-சர்வமுந் தன்னிடத் தொடுக்கிக் கொள்கையினாலே ஆன்மா ஆகாசத்தினிடமாம்.

இனி பஞ்ச சுத்தியி னிலக்கண மாவதேதேனில்,—

1. ஆன்மசுத்தியாவது.—தத்துவங்களை யெல்லாஞ் சேட மென்று கழித்துவிட்டு, அந்த அறிவிலே யறியாமல் நிற்குமதாம்.

2. தீரலிய சுத்தியாவது.—தோன்றிய விடயங்களை ஞான தீட்சையா லழியப் பார்ப்பதாம்.

3. மந்திர சுத்தியாவது.—பஞ்சாட்சரத்தை விதிப்படியே 'சிவ'முன்கை நடுகின்ற அவ்வாகிய ஆன்மாவும், நவ்வாகிய திரோதையும், மவ்வாகிய மலத்தையும் அழித்து நீக்கி, வவ்வாகிய ஞானசத்தியினிடமாக நின்று, சிவ்வாகிய சிவத்திலே நின்று, வவ்வானது கழல் நின்றமுத்துமதுவேயாம்.

4. இலிங்க சுத்தியாவது.—பஞ்சாட்சரத்தின் வழியாகச் சென்று, அகண்ட பரிபூரணமான சிவத்தி னுள்ளே யழுந்தி, உட்புறம் பெண்ணாமல், சிவனை புள்ளபடி கண்டு நிற்பதாம்.

5. பூதசுத்தி யாவது.—தத்துவ முப்பத்தாறையும், சேட மென்று கழித்து தானறிந்ததாகாமல் நிற்பதாம்.

எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து மூன்றற்ற பூதமெய்யோ
எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து மூன்றினி லிந்திரியம்
எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து நாலில தோவுயிர்தான்
எழுபத்தி யெட்டி லெழுபத்து யேழிற் பிராணமதோ.

(எ-அ.) எழுபத்து எட்டில் எழுபத்து மூன்று அற்ற பூதம்
மெய்யோ-(எயிஅ-ல் எயிந அற்றது ௫) ஐம பூதங்கடான் சேக
மோ? (அல்லது) எழுபத்து எட்டில் எழுபத்து மூன்றினில் இந்
திரியமோ-இந்திரியங்கடா (ன் தேகமோ) னோ? அல்லது, எழு
பத்து எட்டில் எழுபத்து நால் இலதோ உயிர்தான்-(எயிஅ-ல்
எயிச இல்லாதது ௪) அந்தக் கரணங்களுலும் உயிரோ? (அல்
லது.) எழுபத்து எட்டில் எழுபத்து ஏழில் பிராணம் அதோ-
(எயிஅ-ல் எயிஎ இல்லாதது ௬) பிராணவாயு ஒன்று தானோ?
(எ-அ.) (78)

பிருதிவி, அப்பு, தேபு, வாயு, ஆகாய மென்னும் பஞ்சபூத
சம்பந்தமான வுடம்புதானோ நான் என்பது சொல்லுமெனில்:
உடம் பல்லீ. ஏனெனில் உன்னுடம்பை யுன்னுடைய தென்று
என்ன லறியப் படுகையினாலும் யென்னுடம்பானது இளைத்துப்
பருத்த தென்று, உன்ன லறியப் படுகையினாலும், உறங்கும்போ
து நின்னுடம்பை நின் னலறியாமற் கிடக்கையினாலும், நின் ஆடை
யாபரணங்களை யென்னுடைய தென்றாற்போல வுன்னுடம்பை
யும் நீ என்னுடைய தென்கையினாலும், (நின் சித்தார்த்தப்படி) நீ
யாகிய) உன் தலைமயிரும் விரல் நகமும் கழன்று யோய பின்னும்
நீ காண்கையினாலும், கண்ணடி பிற் காணுஞ் செயல்களெல்லாம்
பார்ப்பவனைப் பொருத்ததுபோல, உடம்பின் செயலெல்லாம்
உன்னுடைய செயலாகையினாலும், தேரானது அசைவதும் இருப
பதம், ஓடுவதும் ஆயவெல்லாம் இழுப்பவன் செயலைப்போல
தேகம் அசைவதும், இருபபதம், ஓடுவதும் உன்னுடைய செய
லாகையினாலும், மரயானைக்குள் ஆளிருந்து நடத்த நடந்தும்,
நடத்தாவிடற் கிடப்பதுபோல, தேகத்தைச் சிவன் நடத்திட நடக்
கும். நடத்தாவிடற் கிடக்கையினாலும், வேடதாரி பற்பல வேடங்
கள் தரிப்பதுபோல நீ பூண்டது தேகமாகையினாலும், கூண்டிற்
பட்சி யிருப்பதுபோல நின் தேகமாகையினாலும், தேகம் நீ

யல்ல. அங்ஙனமேல் சுடுசாதம் உண்ணும்போது, சாதம் சுடுகிறது என்றறிவது உடலன்றோ வெனின், உடலன்று எங்ஙனமெனில் சுட்டதும் சுடாததும் அறிவதும் நீயேயானால், சுவமான போது சுட்டால் மாத்திரம் ஏனறிவதில்லை. உயிரின்மையால் என்றறிய.

இனி, ஞானேந்திரியங்க ளோந்தந்தானோ நானெனில்: அல்லவாம். எப்படிக்கெனில் இந்திரியங்க ளோந்தும், இன்னின்னதைச் செய்யுமென்று நீ யறிவா யாகையாலும், ஒ ரிந்திரியம் மற்றோ ரிந்திரியத்தின் செயலை யறியாதாகையானுமாம்.

இலையேல் அந்தக் கரணங்கனோ? அல்ல. எப்படிக்கெனில் யாதா மொன்று கண்டு கேட்டதை மனம் பற்று மென்றும், அவ்வாறு பற்றினதை புத்தி நிச்சயிக்கு மென்றும், நிச்சயித்தை யாங்காரம் எழுப்புமென்றும், எழுப்பியதைச் சித்தஞ் சிந்திக்குமென்றும் உன்னு லறியப் படுகையினாலும், இங்நாலும் ஒன்றறிந்ததையொன்றறியாதபடியினாலுமாம்.

பிராணவாயுவோ லெனில்:—அல்ல. எப்படிக்கெனில் பிராணவாயுவே நீயாகில், இதனுடன் கூட்டி யெண்ணிக்கையிட்டு வரும் வாயுக்கொல்லாம நீயாகவேண்டும். அன்றியும் நித்திரையில் கைகாப்பை யொருவன் திருடிக்கொண்டு போனால் இன்னென்று நீ யறியாமற் கிடப்பானேன். ஆனாலும் இப்பிராணவாயு அரமணைக்காத் தபாவனைபோலே யிந்த வுடம்பை காத்துக் கொண்டிருக்கும். உடம்பைப் பிராணவாய்வு காத்திராமல் உசவாச நிசவாச மில்லாதபோது, சுவமெனறெடுத்துச் சுட்டுப்போடுவார்கள். இதனால் உடம்பைக் காக்குந் தன்மைப் பிராணவாயுக்குடைத்தாமென்ப தேற்பட்டது.

இவ்வாறே வித்தியாதத்துவமும் 7-ம் சிவதத்துவமும் 5-ம் நீ யல்ல.

தத்துவங்க ளெல்லாம் அல்ல வென்று யான் அறிவிக்க நீ யறிந்த அறிவே நீயாம்.

எழுபத்தொன் பத்தி லெழுபத்தி லெட்டினை யெண்பசுப்பேர்
எழுபத்தொன் பத்தி லெழுபத்து நாலகற் கிருதமென்றோ
எழுபத்தொன் பத்தி லெழுபத்து நாலிற்பே ரிறையவராம்
எழுபத்தொன் பத்தி லெழுபத்தே ழில்லா வுடலியம்பே.

(எ-து.) எழுபத்துஒன்பதில் எழுபதுஇல்-(எய்கு-ல் எயி இல்லா
தது கூ.)-ஒன்பதும், எட்டு-எட்டும், இளை-இவை யிரண்டும், அகா
வது பதினேழும், பசு எண் பேர்-ஆன்மாவின் அடைய பேர்களாம்.
எழுபத்து ஒன்பதில் எழுபது இல் நால் அகல் கிருதம் என்றோ-
(எய்கு-ல் எயிசு போக நு) ஐம்பூதங்களின் கலப்பு என்ன? எழு
பத்து ஒன்பதில் எழுபத்து நால் இல்பேர் இறையவராம்-(எய்கு-ல்
எயிசு இல்லாதது நு) ஐங்கர்த்தாக்களாம். எழுபத்து ஒன்பதில்
எழுபத்து ஏழ் இல்லாதது இவ்வுடல் இயம்பே. (எய்கு-ல் எயிஎ-
இல்லாதது உ.) இருவகை வுடல்களாம். (எ-து.) (79)

ஆன்மாவுக்கு வந்த பதினாறு பேர்களும், அவற்றின் காரணங்
களு மென்னெயெனில்:—

1. பசுத்துவ முண்டாகி ஆணவத்துடனே பொருந்தி வர
லாலே பசு வொருபெயர்.

2. அந்தக் காரணங்களுடனே கூடி விகாரங்களைச் செய்கை
யினாலே சீவனென் றொரு பெயர்.

3. மாயா விகாரமாகிய தத்துவங்களுடனே பூரணனாகையி
னாலே ஆன்மா வொரு பெயர்.

4. உடம்பை யறிதலினாலே வுள்ளமென் றொரு பெயர்.

5. சர்வேந்திரியங்கட்கும் நாயக னாகையினாலே கூடித்தி
ரிக்ய னென்று பேர்.

6. சற்றறிவ னாகையினாலே பூமா னென்ற பேர்.

7. அதிருக்கும னாகையினாலே கிஞ்சிக்கிய னென்ற பேர்.

8. சேதன னாகையினாலே அணு வென்ற பேர்.

9. தனக்கொன் றில்லாதவ னாகையினாலே சைதன்ய னெ
ன்று பெயர்.

10. அறியாதவ னாகையினாலே அசுவதந்திர னென்று பேர்.
11. அடுத்தடுத்துத் தானாய் நிற்கையினாலே அகர்த்தா வென்று பேர்.
12. உடம்பை யாசைக்கிற தன்மை யுண்டானவ னாகையினாலே பிரகிருதி யென்று பேர்.
13. பிராண வுடம்புக்கு வேறுபட்டிருக்கையினாலே பிராண னென்று பெயர்.
14. உடம்பை யன்றி வேறொன்றோடும் பற்றாதிருக்கையினாலே வ்யிரென்று பேர்.
15. தேகாபேட்சை யுண்டா கையினாலே ஆவீ யென்று பேர்.
16. சத்துடனும் அசத்துடனுங் கூடி யிருக்கையினாலே சத சத் தென்று பேர்.

இனி மனம் கூறும்படி யெப்படி யென்னில்:—

கூறிய தத்துவங்க ளனைத்தையும் யான் அறிகையினாலும், என்னுடம்பு யானல்லாதபடியினாலும் யானென்றுஞ் சீவனென்றும் இரண்டு பொருளில்லை. நானே சீவன், சீவனே நான். உனக் கெப்படித்தேகமுண்டாச்சு தென்னில்சிலந்திதன் வாயினூலிழையினாலே, ஒரு கூண்டு செய்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, சீவனும் எண்பத்து நான்கு நூறுபிரம் தேகாதிகளைத் தன்னருளினாலே யுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்ப நென்னில் கூறும்படி முன்னே நீ உன்னுடம்பைத் தானே நானென் றிருந்தாயே. இப்பவும் நாம் உனக்கறிவித்த அறிவைத்தானே சீவனென்றுரைத்தாய். நீ யேழையான அறிவினாலே நீயே சீவனானால் நீ நித்திரை போகச் சேவுன் கையுடைமையை யொருவன் களவாய் வாங்கிக்கொண்டு போனால் வாங்கிக்கொண்டு போனவனை நீ யறியாதே போவானேன்.

இதன்றியும் உன்னுடைய பொறி புணர் கரணதிக னெல்லாம் பிரகாசிக்கச்செய்தே நீ வுன் கையில் திருவாழி மோதிரத்தை யொருவன் கையிலே ;கொடுத்தது மறந்து (நீ) ஆர் கைபிற்

கொடுத்தோமோ! ஆரெடுத்துப்போனார்களோ! எங்கே விழுந்து போசக்தோவென்று மெத்தவும் வியாகூலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கச் செய்தே மோதிரம் வாங்கிப்போனவன் எதிராக வரக்கண்டு இவன் கையிலன்றோ கொடுத்தோமென்று நீ நினைவுவந்து வாங்கிக் கொள்கையினாலே நீ சீவனல்ல. உன் மனமும் உன் வழியதாக வருகிறதமல்ல. ஆகையினாலே உன்னுடைய மனத்தையும் உன் னையும் திருவருள் அறிவித்திகையினாலே நீ சீவனல்லவென்ன- நான் என் கையில் திருவாழி மோதிரத்தை யொருவன் கையிலே கொடுத்து நானறியாதே யென்னை யறியும் மனமில்லாமற் போகையினாலேயும், அவனைக் கண்டபின் மனது கூடி யறிந்து வாங்கினபடி யினாலேயும், அறிவே நாணுகையினாலும் நானே சீவனென்று பின்புங் கூற, அவனை மறுத்தருளிச் செய்யும்படி எப்படி யென்னில் —

தானே அவனான செய்த வினைக்கிடாக கூகதுகங்கள் கொடுப்பான். அதென்போலவென்னில் பூமியானது அவனவ னுழைப்படி பிழைக்கவைப்ப நபோலவென்றிய.

ஆன்மாக்கள் செய்த வினைக்கிடான பயன் பெறுவ தெப படியென்னில்—சூரியன் சாந்தியிலே தாமரை மலர்வதுபோலவும், தண்ணீர் சுவர்வதுபோலவும், மெழுகானது இளகுவது போலவும் எனவறிய. சர்வான்மாக்களிலும், திருவருளென்னு மொரு பொருளிருந்து அனைத்தையும் அறிவிக்கும். அந் திரு வுருவையு முனக்கு நாம் அறிவிக்கிறோ மல்லாமல், அண்டுதகரித்த படியே சொல்லுவாயாக. நீயாவ தெது சொல்லுமென்னில் நான் தத்துவ மனைத்தையும் அறிந்து, அத் தத்துவத்தையெல் லாம் நீங்கி நின்று அறிவே நானென்ன, அறிவே நீயானால் அறி வே நானென்று, நீதானே யறியவெண்டாரோ? அறிவு நீயெ ன்று அறிவிக்க நீ யறிவானேன். இதுவன்றியும், அறிவே நீயா னால் ஒருவனுடன் ஒரு காரியஞ் சொல்லுமென்று நினைத்திருந்த நீ அவன் அண்டையிலே வந்திருந்தபோது, அவனுடனே அக் காரியஞ் சொல்ல வறியாதே போவானேன்.

நீ சீவனையாகில் சீவன கருவி காணுதிகளைக்கொண்டு அறி வதில்லை நீ கருவி காணுதிகளைக்கொண்டு அறிவானேன். சீவன

சுதாநந்தசொருபன். சீவனுக்குத் துக்கவேதனை யில்லையே. உனக்குத் துக்கவேதனை யுண்டாவானென்னில்:—

எவனெவனும் அவனவன் செய்த நல்வினை தீவினை அவனவனனுபவிப்பதுண்டே? உண்டு. ஆகையினாலே நான் செய்த நல்வினை தீவினையை நானே யனுபவிப்பேன். அவ்வவ் வினைப்பயன் இன்ப துன்பமாக வரும். அதென்போல வென்னில் மந்தை மாட்டிலே யிருக்கிற பசுக்களையெல்லாம் கன்றானது தேடின தாயை யறிந்து சேருவதுபோல என்னுளும் யான் செய்த நல்வினை தீவினை யென்னைச் சுக துக்கமாக வந்து சேர நான் அனுபவிப்பேனென்ன பசுவின் கன்று சேடமல்ல காணும். நீ செய்த கன்மஞ் சேடங் காணும். சேடமான கன்மம் நீ செனன மெடுத்திருக்கு மிடமறிந்து, இன்ப துன்பமாக வுன்னைச் சேர வறியாது. இதுவன்றியும், நா முனக்குச் சொன்ன தத்துவங்க ளெல்லாம் உனக்கு அசேதனமானதுபோல சிவனுக்கு நீ அசேதன மாகையினாலே செய்த கன்மத்தையனுபவிக்க வறியாய். ஆகையினாலே நீ யறிவுமல்ல, அறியாதவனுமல்ல.

நீயே யறிவானு லுன்னை யொருவ ரறியாமலே நீதானே யறியவேண்டாமோ? அறிவே நீ யல்லாவிட்டால் ஒருவர் அறிவித்தாலும் அறியாமல் போகவேண்டாமோ வென்ன? கூறும்படி: நா னறிந்தவனுமல்ல, அறியாதவனுமல்ல. ஆனால் நா னெத்தன்மை யுடையவனென்னில், அடுத்ததின் தன்மையானவன் அதென்போலவென்னில், கண்ணப்போலவும், ஆகாயத்தைப்போலவும், படிகத்தைப் போலவுமாம். கண்ணானது இருள்வந்து கூடினால் இருளாயும், ஒளிவந்து கூடினால் ஒளியாயு மிருக்கும். அவை யிரண்டுமல்லாத ஆகாயத்தைப்போலவும் படிகமானது தன்னை யடுத்த வருணந் தானாக விருந்தும், தா னெந்த வர்ணமு மில்லாதது போலவும், மலம் வந்து கூடினால் மலமாயும், சிவம் வந்து கூடினால் சிவமாயு மிருக்கப்படாநின்ற நீ, அனாதியே யுயிர்க்குயிராய்த் திருவருளிருந்து அறிவிக்க அந்த அருளே ஆதாரமாக நின்றறிகிற அறிவு நீ.

ஆன்மா அங்கத்திலிருக்கும் முறைமை எப்படியென்னில்:—

அத்தாடியானவன் தான் பதுமைக்கு வேறாக நின்று ஆட்டிவைப்ப

பதுபோல, ஆன்மா பஞ்சகோசத்திலே நிலைபெற்ற பஞ்சபூத தேகத்துக்கு வேறாக நின்று, பஞ்சபூத காயத்தை சீவன் ஆட்டி வைக்கும்.

ஆன்மாவின் தசகாரியம் ஏதேனின்:—

- 1, உ-ருவம்:—இச்சாஞானக் கிரியையாதல்.
2. சொரூபம்:—உ-ருவம் மேவிட நான் என்பது மிகுததறிமாம்.
3. சுபாவம்:—கருவிகளுடனே பற்றுதலாம்.
4. விசேஷம்:—கருவிகளா மேலிட்டு அறிவதாம்.
5. வியாத்தி:—பரிசின்ன முள்ளாவுமாம்.
6. வியாபகம்:—அட்டமாசுத்தியாவு நிறைவதாம்.
7. குணம்:—ஒருவரறிவிக்க வறிவதுவாம்.
8. நிறம்:—சிறுதுணர்வா மிருப்பதுவாம்.
9. தெரிசனம்:—எல்லாஞ் சிவன்செயலென்றிருக்கையாம்.
10. சுத்தி:—தற்போதமற்றுச் சிவபோத மேலிட்டிருக்கையாம்.

பஞ்சபூதமும் ஒன்றிலே யொன்று கூடி பஞ்சபூதமாம். அதெப்படியென்னில்:—சத்தத்திலே பாதியிருப்ப, மற்றப்பாதியும் நாலாகப் பிரிந்து, ஒரு கூறு பரிசத்திலும், ஒரு கூறு ரூபத்திலும், ஒருகூறு ரசத்திலும், ஒருகூறு கெத்தத்திலும் கலக்கும் இவ்வாறே மற்ற பூதங்களிலும் பப்பாதி பிரிந்து நன்னுலாகி மற்ற பூதங்களிற் கலக்குமென்றறிய.

காயம் இரண்டாவன:—(ஐம்பூதங்களுஞ் சேர்ந்தது) பூதகாயம், (ஐம்புலன்களுந் தவிர்ந்த மற்றய அந்தக்கரணங்கள் மூன்றுஞ் சேர்ந்தது ஆக 8-ம்) புரியட்ட காயம்.

எண்பது மாமுக மானது வேயியல் வேத(ன்)சிருட்டி
எண்பது மாவகை மாலவ னீசனிம் மூவருக்கும்
எண்பது காணி முகமிவர் தந்தொழி லேகமதாம்
எண்பது வீச முகஞ்சிவ னேந்து மியற்றுமென்றே.

(எ-து) எண்பது மா முகம் ஆனதுவே இயல்வேதன் சிருட்டி-(அயி x ப=ச) நால்வகைத் தொற்றமானதுவே பிரம்மதேவ

ஐயுடைபடைப்பு, என்பது மா வகை மால் அவன் ஈசன் இம்மூவருக்கும், விஷ்ணு ருத்ர மகேஸ்வரருக்கும், என்பது காணிமுகம்-(அய் X காணி = க) ஒவ்வொரு முகங்களேயாம், ஏகம்தாம் தொழில்-கிருத்தியமும் ஒவ்வொன்றே, என்பது வீசம் முகம் சிவன்-(அய் X மாகாணி = நு) சதாசிவனுக்கு ஐம்முகங்களாம், ஐந்தாம் இயற்றும் என்று-பஞ்ச கிருத்தியங்களுள் செய்வா னென்று. (எ-அ)

பிரம்மனைப்போல் சிருட்டிப்பானானாலும், திதிப்போதன்றே தொழிலாகலான் விண்மிவுக்கும் முகம் ஒன்றே.

பிரம்மனைப்போலும் விண்டைப்போலும் சிருட்டி, திதி நடத்துவானானாலும் சங்கரிப்பதொன்றே தொழிலாகலான் உருத் திரனுக்கும் முகம் ஒன்றே.

பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரனைப்போல் சிருட்டி, திதி, சம்மாரம் இம்மூன்றும் நடத்துவானேனும் திரோபவமொன்றே தொழி லாகலான் மகேசனுக்கும் ஒன்றே முகம்.

சதாசிவனுக்கு ஐந்து திருமுகமுண்டாம். அதெதாலென் னில்:—தாமனுக்கிரகஞ் செய்யுந் தொழிலொன்று. இதுவன்றி மற்ற நாலும் தம்முகார்த்தமாகவே நடக்கிறதாகையினால், இப் பால் தான் பிறந்து அனைத்தையும் பிறப்பிப்பவனாகலான் பிரம்ம னென்றும், தேகத்தை விட்டுவிட்டு எடுப்பவனாகலான் விண்டு வென்றும், உலகங்களிலுள்ள உருவங்களை யத்தத்திற்பட அழித் துத் தான் உருத்திரப்பட்டிருப்பவனாகையினால் உருத்திரனென் றும், மாயைக் குட்படாமல் மாயையை ஐக்கியப்படுத்தி யிருப் பவனாகலான் மயேஸ்வரனென்றும், சதாகாலமும் சிவனை மறவா மல் சிவபாவனை யுண்டாபிருப்பவனாகலான் சதா சிவனென் றும் கூறப்படும்.

இனி சிருஷ்டியாவது:—ஆன்மாவையும் அவரவர் செய்த கன்மத்தையும் அறிந்து கணக்கு கூட்டுவ னாகையினாலே பரம பண்டாரத்துக்கு பிரம்மா கணக்கனும்.

திதியாவது:—கூடின வுடம்பிலே ஆன்மாவுக்கு கன்மத் தைப் புசிப்பதாகையினாலே உருத்திரன் அதிகாரியாம்.

சங்காரமாவது:—அவரவர் கன்மத்தையும் ஆன்மாவையும் பிரித்துவிடுவா னாகையினாலே உருத்திரன் அதிகாரியாம்.

திரோபவமாவது:—சிருட்டி முதல் முக்காரியத்தையும் ஆன்மாவுக்குத் தொத்தாமல் மறைப்பானாகலான் மகேசன் முடி ப்பிரியான்,

அனுகிரகமாவது—ஆன்மாவென னும் பொருளை பரமபண்டாரத்திலே செலுத்துவனாகலான் சதாசிவன் மணியக்காரனாம். (80)

எண்பத் தோருபத மிருநூற் றிருபத்து நாற்புவனம்
எண்பத்து வொன்றி லிருபதும் பத்துமில் லாவண்ணமும்
எண்பத்து வொன்றி லேழுபதின் மந்திரமா றுறுதத்துவம்
எண்பத்து வொன்றி லேழுபத்தா றில்கலை யிறையுருவே.

(எ-து.) எண்பத்து ஒருபதம்-(வியோமம்-வியாபினி யென்கிற பதமுதல் ஓம் என்கிற பதம் ஈராகப) பதம் எண்பத்தொன்றாம், இருநூற்று இருபத்து நால் புவனம்-(காலாக்கினி யென்கிற புவன முதலாக அனாதி ஸ்ரீதாய மென்கிற புவனமீராக) புவனம்-இருநூற்று இருபத்து நாலும், எண்பத்து ஒன்றினில் இருபதும் பத்தும் இல்லாவண்ணமும்-(அயுக-ல் உயி-ம உ-ம் இல்லாதது நயுக) அகார மென்ற எழுத்து முதல் ஷே காரமென்ற எழுத்தீராக ஐமபத்தோ மெழுத்தும், எண்பத்து ஒன்றினில் எழுபதில் மந்திரம்-(அயுக-ல் எய இல்லாதது யுக) (சசானமாதியா யிருதயமீராக) மந்திரம் பதினொன்றாம், ஆறு ஆறு தத்துவம்-(ச x சு = ஈயி ஈ) முப்பானாறு ஆன்ம தத்துவங்களும் எண்பத்து ஒன்றினில் எழுபத்து ஆறு இல்கலை -(அயுக-ல் எயசு இல்லாதது ரு) ஐந்து கலைகளும், இறை உரு - பதியின் தூலதேகமாம். (எ-று.) (81)

ஆன்மதத்துவம்-உயிசு, வித்தியாதத்துவம் எ, சிவதத்துவம் ரு. ஆக ஈயசு.

சிவர்த்தி, பிரதிஷ்டை, வித்தை, சார்தி, சாந்தியாதீதம் ஆக கலை ரு.

‘அத்துவா அறியாதவன் ஆசாரியன் அல்ல’ ‘தத்துவம் அறியாதவன் தவசியல்ல’ என்ற பழமொழியை யிப்பாட்டில் விளக்கியபடியாம்.

மந்திரம் டிக-ம அறிவாகவும், பதம் அடிக-ம் அட்சரம் டுடிக-ம் - அஸ்தபாதமும் வயிறும் அவையவமு மாகவும், புலனம் உடைய-ம் பஞ்சபூதங்களாகவும், தத்துவம் நடிக-ம் இந் திரியங்களாகவும், கலைகள் டு-ம் அந்தக்கரணங்களாகவும், பிரபஞ்சமெல்லாம் திருமேனியாகவும் சுத்தாவுக்கு இருக்குமென வறிய.

பதியின் தசகாரியமாவன:—

1. உருவம்:—ஆனந்தம்.
2. சொரூபம்:—இச்சா ஞானக் கிரியா.
3. சுபாவம்:—அசைவற்று நிற்கை.
4. விசேஷம்:—ஆதியந்த மின்மை.
5. வியாத்தி:—எங்கும் அகண்டபரி பூரணமா நிறைந்திருக்கை.
6. வியாபகம்:—கல்வினும், கமரின்னும், சுதிர முனைமினும், வான்முனையினும் தோன்றியிருக்கை.
7. குணம்:—காருண்யம்.
8. வண்ணம்:—யாதொருவ னிப்படி யிருக்குமென்று பாக்கித்தானே அப்படியே யிருக்கை.
9. தெரிசனம்:—சுகாதி தத்துவப் பிரம்மமா யிருக்கை.
10. சுத்தி:—தற்போதம் அற்று தான் பதையாதே யிருப்பதாம்.

இனி பரையின் தசகாரியம் யாவை யெனில்:—

1. உருவம்:—சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை விரண்டையும் நிறைத்தி பசுத்த தளவு முண்டாயிருக்கை.
2. சொரூபம்:—எக்காசமும் பிரகாசமா யிருப்பது.
3. சுபாவம்:—பரத்துக்கு இச்சா ஞானக் கிரியையாய் பெருக்கத்தைத் தருவது.

4. விசேஷம்:—சீவன் எந்த கருமத்தைச் சிந்தித்தாலும், சிந்தித்ததுவே தானாக யிருப்பதாம்.

5. வியாபகம்:—பரமேவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் வந்து கிறைந்திருப்பதாம்.

6. வியாபகம்:—நால்வகைச் சத்தியும் தானாகவே தொழில் களை வேற்றுமைப்படவே மிகவுஞ் செய்து திரிவதாம்.

7. குணம்:—அஞ்ஞானங் கூடாதிருப்பதுவாம்.

8. நிறம்:—தன்னிட்டப்படி யாதலாம்

9. தெரிசனம்:—எந்த நாளும் ஆததமாவை யழுத்தி தன் வியாப்தி மேலிட்டிருப்பதுவாம்.

10. சுத்தி:—பரையை நீங்கி ஆன்மா சிவத்தோடு கூடுவதாம்

இச்சா ஞானத்தினுடைய தசகாரியம் ஏதேன்னில்:—

1. உருவம்:—சர்வான்மாக்களையுந் தன்னுடைய அசைவாக நடத்துதல்.

2. சொரூபம்:—சிவன் கொண்ட வடிவமெல்லாம் அழுந்தி நிற்பது.

3. சுபாவம்:—ஆன்மாக்கள் அளவிலேயிருபையோடிருத்தல்.

4. விசேஷம்:—உருவுக் குருவாயும், அருவுக் கருவாயும் அருவுருவுக் கருவுருவாயும் ஆதல்.

5. வியாபகம்:—திரோதை யாவாதலாம்.

6. வியாபகம்:—குரு வடிவம் கொள்வதாம்.

7. குணம்:—சிவனை யறிகிற யிச்சையை யான்மாக்களுக்கு உண்டாக்குவதாம்.

8. நிறம்:—பிரசாத நிறமாம்.

9. தெரிசனம்:—எண்வகை நிலைமையு முடையதென வறிவது.

10. சுத்தி:—பரையினிடத்தில் ஒடுங்குவதாம்.

ஞானசத்திக்கு தசகாரிய மேதேன்னில்:—

1. உருவம்:—மூலகை யானிமாக்கள் செய்வதை யெல்லாம் அறிவது.

2. சொருபம்:—சர்வான்மாக்களும் அறிவுக் கறிவாய் அகலாமல் நிற்பதுவாம்.

3. சுபாவமாவது:—விஞ்ஞானகலர்க்கெல்லாம் அற்ப அறிவாகியும் பிரளயாகலர்க்கெல்லாம் சமவறிவாகியும், சகலர்க்கெல்லாம் பிரபல அறிவாகியும், இருப்பதாம்.

4. விசேஷம்:—எக்காலமும் சர்வான்மாக்களிலும் தானேகமாய் நின்று அஞ்ஞானமும், மாயையும் அனுகாமல் தடுத்து இருப்பதுவாம்.

5. வியாத்தி:—இச்சா சத்தியனவாதலாம்.

6. வியாபகம்:—சிவனுடைய வடிவுகளுக்குக் காண்படியே குணமும் காரணமுமாகக் கூடியிருப்பதுவாம்.

7. குணம்:—எக்காலத்தும் பிரியாம லிருந்த தன்னை ஆன்மாக்களுக்குத் தோற்றம லிருப்பதுவாம்.

8. நிறம்:—பரமசிவம் எந்தவடிவ மெடுத்தாலும் அந்த வடிவமாகி நின்றலாம்.

9. தேரிசனம்:—தற்செயலற நிற்பதுவாம்.

10. சுத்தி:—பரையுடனே காப்பதுவாம்.

இனி கிரியாசத்தியின் தசகாரியமாவன:—

1. உருவம்:—சுகத்தை நடத்தப்படா நின்ற கர்த்தனுக்கு வடிவுங் கரணமுமா யிருப்பதுவாம்.

2. சொருபம்:—சர்வான்மாக்களுக்கும் தொழிலை யெழுப்புவதுவாம்.

3. சுபாவம்:—பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்துவதாம்.

4. விசேஷம்:—கர்த்தனுக்காகிய தவம் பண்ணுகிற நேரைக் காட்டுவதாம்.

5. வியாத்தி:—ஆன்மாக்கள் மேனியுள்ள மட்டுமாம்.

6. வியாபகம்:—பரமேஸ்வரன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத் துக்கு ஆனவுருவா யிருப்பதுவாம்.

7. குணம்:—ஆன்மாக்கள் குணதரயங்களை நடத்துவதாம்.

8. நிறம்:—உருவங்கள் தோலும் நிறம் பேதமாய் இருப்பதுவாம்.

9. தெரிசனம் — இம் முறைமைகளை யெல்லா முடையது
வரம்.

10. சுத்தி — பறைபுடனே கலப்பதுவரம்.

எண்பத் திரண்டினி லெண்பதிற் சத்தசத் தென்றுமொன்று
எண்பத் திரண்டினி லெண்பதில் லாவொளி யிருளுமொன்று
எண்பத் திரண்டினி லெண்பத்தொன் றிற்சத சத்தியையும்
எண்பத் திரண்டினி லெண்பதி லொளியிருட் கிசையுங்கணை.

(ப-து.) எண்பத்து இரண்டினி லெண்பது இல் சத்தசது
தது என்றும் ஒன் (அ-உ-ல அ-இ) இல்லாதது உ) சத்தசத்
தென் றிரண்டாகிய பதிலும் பாரமுன் எத்தாலத்தும் ஒன்று
கூடாது. [அதெதுபோலவென்றால்] எண்பத்து இரண்டில் எண்
பது இல்லா ஒளி இருள் ம ஒன்று - இரண்டாயின வொளி
யும் இருளும் ஒன்றாகமாட்டாது. (ஆனால்) எண்பத்து இரண்டி
னில் எண்பத்து ஒன்று இல் சதசத்த இயையும்- அ-உ-ல அ-இ
போகக, ஒன்றுப்தாதந்தாதி நத்தம் பதவொன்றே பதிபாச
பிரண்டினும் கூடிய நத்தும் (அதென்போலவெனில்) எண்பத்து
இரண்டினில் எண்பது இல் ஒளி இருள்தான் இயையும் - ஒளி
யிரு னிபண்டிலே கண்கள் கூடிதான் றனுபவிக தும (ப-து.)

“கீடுமொளியும் கழைநி நுநம் ஒளி ததுக் கூடலித் என்ற
சித்தாநத சாத்திரத்தாற் கண்கள். (82)

எண்பத்து முன்றினி லெண்பதி லாதையற் றென்னபயன்
எண்பத்து முன்றினி லெண்பதில் லாமல மேயிருந்தால்
எண்பத்து முன்றினி லெண்பதில் லாமல மேததற்கே
எண்பத்து முன்றினி லெண்பதிற் பத்தி யிருத்துநெஞ்சே.

(ப-து) நெஞ்சே-மனமே! எண்பத்து முன்றினில் எண்ப
தில் ஆசை அற்று பயன் என்ன (அ-உ-ல அ-இ) இல்லாதது உ)
மூவாசையற் றுல்தானென்ன? எண்பத்து முன்றினில் எண்பது
இல்லா மலம் உ இருத்தால் முமால்மு நிருபப, எண்பத்து முன்
றினில் எண்பதிலா மலம் பகுததற்கு அபமுமமலமும நீங்கு
தற்கு, எண்பத்து முன்றினில் எண்பது இல் பகுதி நுநது-புப்
பகுதியு முன்பு பிநு (ப-து)

முவாசையாவன:—மண், பெண், பொன், இவை புறமலப் பற்று.

மும்மலமாவன.—ஆணவம், மாயை, காமியம் இவை யக மலப்பற்று.

சதா அறியாமையை யுண்டாக்குவது: ஆணவம்.

சதா பிறப்பிப்பி லழுத்துவது: காமியம்.

சதா பொய்யை மெய்பென்பது: மாயை.

முப்பத்தியாவன:—குருபத்தி, லிங்கபத்தி, சங்கம பத்தி இம்முப்பத்தியும் ஒருவன் மாட்டிருந்தால் மும்மலமும் நீங்கிப் போய்விடுமென்றபடி.

மும்மலமற்றுப் பரமசாம்விராஜ்ய பதத்தைப் பெறுவதற் குப் பரம்பொருள் ஒருவன் மீதே பத்தி நாட்டினாற் போதா தோ? அரேதனமாகிய குரு லிங்க சங்கம பத்தியும் வேண்டுமோ வென்னில்:—

அகண்ட பரிபூரணமாய் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டா தாகையினாலே அந்த பரத்தினுடைய மனம் வாக்கு சகாயந்தானே குருலிங்க சங்கமமாய் நின்று பத்திகண்டு முத்திகொடுக்கும்.

அந்த குருலிங்க சங்கமம் மூன்றிலே குருசங்கமம் மானிட ாதியானாலும் அவர்களுைய தெய்வமென்று சொல்லும். அதெப் படி யென்னில் பலபலவாகிய பாஷைகளிலே பஞ்சாட்சரம் கூடியிருந்தாலும், அது பொருளென்று கொண்ட பேர்க்குப் பொரு ளானது போலவாம்.

“ஃ, இனி, சிவலிங்கம் சிலைதானே யானாலும் அந்த சிலைதானே தெய்வமாம். அதென்போல வென்னில்: காட்டமாகிற கிரகைக் கடையக்கடைய அக்கினி பிறக்கும் முறைமையைப்போல மந் திராதினமாயிருப்பது தெய்வமாகையினாலே சிவமந்திரத்தைச் சிலையிலே ஆவாகனம் பண்ணுகையினாலேதானே சிவலிங்கமா மென்றறிய.

முற்கூறிய பரமசிவன் அகண்டபரிபூரணமாயிருந்தாலும், குரு லிங்க சங்கமத்தினிடத்திலே அதி லியாபகமா யிருப்பன், அதெப்படி யென்னில்.—சூரியக்கிரண மெங்கும் வியாபகமா யிருந்தாலும்

சூரிய காந்தத்திலே கிரஹம் அதிகம்போலவும், பாஷுக்குக் கொம்புமுதற் குளம்சிறுநீர்ப் பால் எங்கும் சிறைந்திருந்தாலும் மடியிலே பொழிவதுபோலவுமாம்.

இப்பால் குருலிங்க சங்கம மூன்றும் ஒன்றே பொருளாம். அதேன்போலவேன்னில்:—பாஷுக்கு உடம்பும் முலையும் முகமும் ஏகமானற்போலவே, குருவும் விங்கமும சங்கமும் ஏகமாம். குருவே உடம்பும், விங்கமே முலையும், சங்கமமே முகமுமாம் என்றறிய.

பிரமாணம்:—

சூரிய காந்தமும குற்பஞ்சு போலவே
சூரிய காந்தமும குற்பஞ்சை உடம்பு
சூரியன் சன்னதி கடுமன்வாறு போலவே
சூரியன் சோற்றமுன் நெற்றி பாலாகவே

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

இனி குருலிங்க சங்கமம் மூன்றும் ஒன்றென்பதற்குப் பிரமாணம்:—

திருவிருத்தம்.

கோதனத்தின் முனைவிங்கம குருவா மேனி
கூறிய சங்கமமும் குலவுங் கிரம்
போசமுலை யொழிந்தடுமென் றதற்கன் பாகா
புல்லளிக்கி லருந்தியிடற் றுடலங் கொள்ளா
நீதியினு லருந்திமுதத் தளித்த லெங்கும்
நிறைவாகு முத்திசிவ விங்கத் தேனும்
ஏதிலில் சங்கமத்தை வழிப்படுவேனாக் கென்றும
எண்ணரிய சிவானுபவ மொத்தொணுதோ.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

அன்றியும் முற்கூறிய பாதி பசு பாரத்தை யறிவித்த சிவ ஞானத்தை யறிந்து தெரிசித்த ஞானவான்களே சடசமயாசாரிய ரென்று பேராம்.

அவதாரபோதஞ் சிவியாமல் சிவபோதத்திலே யழுந்தி பா மானந்தமே வடிவாய், நிற்பது சிவப்பேறு. இந்த உண்மை சித்

டைச கைவராதாகில் இதழ்கோர உபாப ரிட்டை புண்டாம. அல்தபபடி யென்னில் யாவராலும் பாவிக்கப்படாநின்ற காதச தன் தானே தனைக கண்டு பாரகது வழிபாட்டோன்றி நமமு டைய பொருட்டாய்க கொண்டுநகநிநுந குநுநிகத சங்கம மென்று மெய்யன்புடனே வழிபாட்டு வணங்கினு அண்மை நடை புண்டாம். (83)

எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் லாப்பத மென்னசொல்லு
எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் லாப்பத மென்னசொல்லே
எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் மாபை யெதையோடுக்கும்
எண்பத்து நாலினி லெண்பதில் லாதுரை ஞானமென்னே

(பாது) எண்பதது பாலினி லெண்பது இல்லா பதம் என்ன
ரொலலு (புலச ல புல இல்லாசது ச) பாலினிதான மாகக
பா மென்ன? எண்பதது பாபினி லெண்பது இல்லா பதம்
என்ன ரொலலது-தாலிதப பதவித மென்ன? எண்பதது நாலி
னில் எண்பது இல மாயை உதை உதிக்கும். நாலித மாயை
யெவற்றை யொடுக்கும் எண்பதது நா லினில் எண்பது இல்லாது
உரை ஞானம் எனவே நாலிதகதாய் ஞானம் எனவி? (பாது)

மாபுக்கும் நாலாவன — நாதமாபகம், புத்திரமாபகம், சச
மாபகம், சனமாபகம்

தாதமாக்கமாவது — பாமநி ய பாபு அநமையாகிய தொ
ழில் செய்வது பொபடி கசென்ற — உலிங்கப பொருள எழுந
நுநிபி நுகிவது திருபசோவீசை திருவிளக்கிதல், சிநுமெ
ழகு சாதததல், திருபாணி நநு கசெய்தல், திருமால் ததொடு
ததல், திருநகவனம் உண்டாகுதல், சிவனைதுதிததல், சிவ
பணியினை செய்தல், சிவனடியானாக சாண்டல், இவைபுற
இவைபொருளவ சிறவுமாம் இதுவே சரியா பாதம்.

புத்திரமாக்கமாவது — வடி கட்டின நல்ல திருநஞ்சனமும்,
சந்தனதிகம், நல்ல புஷ்பங்கள், திபங்கள், பணிமாறல், உபாபம்
எண்ணுமல் ஓசநிநுநது அருளவழியாக வின்று முறையறிய பஞ்சு
சுத்திபும பண்ணி, அக்கினி காரியமுஞ் செய்வது புத்திரமா
மாபம், இது கிரியா பாதமாம்.

சகமார்க்கமாவது:—யோலிக்கு மேலே நாலுவிதற் பிரமாணம் இருமன் ற கோணமாகி நாலிருமுடைய பற்பமாயிருக்கும்.

நாலெழுத் திருக்குட்பாடி யிருக்கப்பட்டா னின்ற வக்கிரிமண் டலத்தைப் பிதற்குமேல் இருபத கமலத்தில் ஏகமாய் அறுகோணமா யெட்டிதமுடையதா யிருக்கும். இது வாயைப்பூபோன் று சீழ் கோக்கி பெறப்பவிங்குபோன் று அஷ்ட ரத்திகள் சூழ மனோன்மணி யெழுந்தருளியி ருக்கும் யெட்டி சூழினும் எட்டி தழிநுக்கும். இப்படி யிருக்கப்பட்டா னின்ற ஆதித்தமண்டலமும் இதற்கு மேலாகி சிவசிலே கூடி அன்றிருப்பதால் அது வாயிரங் கோடி சந்திராதிதரர்கள் உதயத்தொழிந்தார்போல, அது லுபுத்த மக்னி மண்டலத்திலே சொரியப் பாராத்தி யெழுந்தருளி நிழ்குத் தக்கதாக இப்படி நிற்கிற சந்திர மண்டலமும் இப்படியாகிய மண்டலங்கள் மூன்றையும் அழித்து, இவ்வன்றியும் இராமத தாமத சாத்வீக மெனனும் மனறு குணத்தையும் அடக்கி பஞ்ச யித்திரியங்களை விசுவ வியாபாரங்களுகிலே போகவொட்டாமல் அடக்கி, உவாரம் நிகலாரம் இரண்டையும் ஒழிக்கி முற்றிய ஆதாரத்தை யறிந்து, அந்த ஆதாரங்களிலே யிருக்கிற அகிதேவ தைகளையு மறித்து, அந்த அகிதேவதைகளையு மர்ச்சனைபண்ணி, அதின்பிறகு சந்திரமண்டலம் போய், அந்த சந்திரமண்டலத்திலே யுண்டான அமிர்ச்சுத்தர பலவாம சந்திரமுதம நிற்பக் கொண்டிருந்து அங்கே யிருக்கிற பாலவோருளையே காக்கிற சித்தகூகக் கண்டிருப்பதாம்.

இப்படி யந்தப் பாம்பொருள்க் கண்டிருக்கக் கண்டிருக்க, இவனுடைய கலம் இரண்டுந் தமன்படம். இப்படி யிருப்பது யோகமாம்.

இது எட்டுவிதப் படம். அவையாவன.—இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணபாமம், சித்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி. இவற்றின் விரிவை பகதாதிநிற் கண்டுகொள்க.

சன்மார்க்கமாவது —நாலு வேதமும (1) ரபத்தெட்டு திவ்யாகமங்களும், பதினெண் புராணங்களும் அறுபாணங்கு கலைக்கியசாங்களும், பலபலவாகிய புடை நால்களையு மறித்து பதிபசு பாசத்தின் நிலைமையு மிது ஒருவரு ஞானஞெயமாகிய காண்

பாணங் காட்கிபுமாய் தற்போதமுற்று சங்கற்ப விகற்பமுந்
நீங்கி நிற்பதுவேயாம். இதுவே ஞானபாதம்.

அவ்வப் பக்குவிகட்குந் பதவிகளாவன:—சரிதை செய்யுந்
தாதமார்க்கருக்குச் சாலோகமாம சாலோகமாவது சிவலோகத்
திலே யிருப்பதுவாய். கிரிபை செய்யும் புத்திர மார்க்கருக்குச்
சாமீபமாம். சாமீபமாவது சிவ சங்கிதானத்திலே யிருப்பதுவாய்.
யோகஞ் செய்யுந் சகமார்க்கருக்குச் சாநுபமாம். சாநுபமாவது
குளவி புழுவை யெடுத்துப் பதேசிக ஐந் தன்னுடைய வுருவஞ்
செய்துக்கொள்ளு முறைமைப்போலவே சிவனுந் தம்மு
டைய திருமேனியைப்போலவே சதுர்ப்புறமும் காண்கண்டமுந்
திரிநேத்திரமுமா யிருக்க வைப்பதுவாய்.

ஞானிகளாகிய அன்மார்க்கருக்குச் சாபுர்வியுண்டாம்.
சாயுர்சிவமாவது பதிபுடனே வேறின்றி யொன்றாகக் கூடியிருப்
பதுவாமென வறிய. தனு, காண, புனை, போகமென்று நானு
வகையாயிருக்கிற அசுத்த மாயைகளுமா-என்றும், பை-என்றும்
இரண்டெழுத்தும் பேரில் விளங்கும. எப்படிக்கொளி:—

மா—ஆன்மாக்களை கனமம் புகிப்பிர்க்கிற காலத்திலே நிலை
நிறுத்தும்.

யை—ஒடுங்குகிற காலத்தில் தன்னுடைய வொடுங்கிக்கொள்
ளும்.

எப்படி யொடுங்குமென்றில்—ஆன்மா அனைவத்தொடுங்
கும். இப்பால் தத்துவ மூலமாக, கெடாதத்திலே பிடுதுனியொடுங்
கும். இரகத்திலே அபபு ஒடுங்கும். ரூபத்திலே தேயு வொடுங்
கும். பரிசுத்திலே வாய்வொடுங்கும். சத்தத்திலே ஆகாயம் ஒடுங்
கும். இச்சத்தாதிக னேதும் பூநாதி யாங்காரத்திலே யொடுங்கும்.
இந்த ஆங்கார மூன்றும் புத்தியிலே யொடுங்கும். புத்தியும் சித்
தமும் முக்குணமும் அயயவத்திலே யொடுங்கும். இப்படியாக
போககாண்ட மொடுங்கும்.

இனி மூலப்பிரகிருதியும் ருத்திர தேவரும் வித்தையிலே
யொடுங்கும். வித்தை கலையிலே யொடுங்கும் கலை வியதிகாலத்
துடனே மாயையிலொடுங்கும். இப்படியாக போக்கிய காண்ட
மொடுங்கும்.

கல சாத்திரங்களும், சத்தகோடி மகா மந்திரங்களும், ஐம் பத்தோ மகாசகங்களும், குங்குமை முகலான நாலு வாக்ருகளும், மத்தவித்தை, ரதாக்கியம், சகரம் இவைகளும் விநதுவிலே யொடுங்கும். அவ்விநது நாதத்திலே யொடுங்கும், அந்நாதம் பராசத்தி யருவினிலே மகா மாயையிலே யொடுங்கும். அம்மகாமாயை கிரியா ரத்திலே யொடுங்கும் அக்கிரியாரத்தி, ஞானசத்தி யிலே யொடுங்கும். அஞ்ஞானசத்தி இச்சாசத்தியிலே யொடுங் கும், அந்த இச்சாசத்தி ஆதி ரத்தியிலே யொடுங்கும். அந்த ஆதி சத்தி பராசத்தியிலே யொடுங்கும். அவ்வாறானதே பரமானந்த மென்றவிய.

ஞானம் ரதாநிதாமம். அவையாவன.—கேட்டல், சிந்தித் தல், தெளிதல், நிட்டை கூடல்.

கேட்டலாவது — ஞானாராயன் அருளிச்செய்த பதி, பசு, பாச மென்னுந் திரிவித பதாபத்தத்தின் உண்மையை யறிவது.

சிந்தித்தலாவது — அபாபக் கேட்டதை தனக்கேற்பவொப் புகொள்ளுதல்.

தேளிதலாவது — தானே கேட்டு சிந்தித்ததை யறிந்து ஊர்ச் சிதர்ப்படுத்தலாம்.

நிட்டை கூடலாவது — அவ்வாறு தெளிந்ததை தானே சிவ கைத் தன்னை யறிவித்த திருவருளையும் தானறியாம லிருப்பது வாம்.

கேட்டலால் சாலோகமும், சிந்தித்தலால் சாமீபமும், தெளி தலால், சாருபமும், நிட்டை கூடலால் சார்புகியமும் உண்டாம்.

(84)

எண்பத்தி யஞ்சினி லெண்பதி லீந்திரிய மோரோகரை
எண்பத்தி யஞ்சினி லெண்பத்தி நான்குற் றனுவேறிடா
எண்பத்தி யஞ்சினி லெண்பதி லேரி கரையுடைந்தால்
எண்பத்தி யஞ்சினி லெழுபத்தோன் பதின்றரு ளிறைகடற்கே.

(எ-அ) எண்பத்து அஞ்சினில் எண்பது இல் இந்திரியம்-
(அயிரு-ல் அயி இல்லாத்து நு) பஞ்சேந்திரியங்களும், ஓர் ஏரி கரை-ஒரு ஏரிக்கரையாம். எண்பத்து அஞ்சினில் எண்பத்து காங்கு அற்று அணு ஏறிடா-(அயிரு-ல் அயிச நீங்க-க) ஒன்றாகிய

ஆன்மா அவவேரிக்கையை யேழமாட்டாது. என்பத்து அஞ்சினில் என்பது இல் ஏரி கரை உடைந்தால்-பஞ்சேந்திரியமென்னும் ஏரிக்கரை உடைந்துவிட்டால், என்பத்து அஞ்சினில் எழுபத்தொன்பது இன்று அருள-(அயிடு-ல் எய்கு போக ௬) திருவருளென்னும் ஆற்று நீருடனே கூடி, இறை கடற்கே-சிவசமுத திரத்திற்குள்ளே போய்ப் புகுநமென வறியும் (எ-று.)

ஏரி கரையாவது தண்ணீரை யெங்கும் போகவெரட்டாமல் சிறைபட்டக் கட்டுபடுதிறையதுபோல, ஆன்மாவை யிருக்கியங்கட்டு படுத்திக்கொண்டிருக்கும்.

பக்குவான்மாக்கள் சிவானுபமூண்டாய் பரமேஸ்வரனுடைய பாகாவிற்குத்தலை நியானமுற்றி நகர பரமானந்த நிலையிலே நிற்க, அந்த ஆனந்தச் சண்ணீரென்னும் மழை பொழிந்து, அதுவே மிகப் பேருள்ளமாய் பஞ்சேந்திரியமென்னுங்கரையுடைந் தான்மாவென்னும் நீருள்ளதெல்லாங் கரைபுரண்டு அந்நீர் திருவருளென்னும் ஆற்று நீருடனே கூடிச் சிவக்கடலாம். (85)

எண்பத்தி யாறினி லெண்பத்தஞ் சின்மலச் சிறைச்சாலையும்
எண்பத்தி யாறிலெண் பத்திரண் டின்மாயை யெனும்விலங்கும்
எண்பத்தி யாறினி லெண்பத்து நான்கில் வினையின்பிடரும்
எண்பத்தி யாறிலெண் பத்தைந்து போதுநா ளென்றைக் குண்டோ.

(எ-து) என்பத்து ஆறினில் என்பத்து அஞ்ச இல் மலம சிறைச்சாலையும-(அயிடு-ல் அயிடு இல்லாதது ௧) ஒன்றாகிய ஆனவ மலமென்னும் காராக்கிரகராலையும், (விட்டு,) என்பத்து ஆறில் என்பத்து இரண்டு இல் மாயை பெனும் விலங்கும-(அயிடு-ல் அயிடு இல்லாதது ௪) தனது கரண புவன போகமாகிய நாலாவித மாயைகள் என்னும் (கால்) விலங்கும், கழற்றிக் கொண்டு, என்பத்து ஆறினில் என்பத்து நான்கு இல் வினையின் பிடரும்-(அயிடு-ல் அயிடு போக நீக்கு ௨) கததுக்கமென்றிருவகையாய்ப் புசிக்கப்படாதின்ற பிறவீரோய் மருந்தையும் துறந்துவிட்டு, என்பத்து ஆறினில் என்பத்து ஐந்து போகும் நாள் என்றைக்கு உண்டோ? (அயிடு-ல் அயிடு போக ௧) அருளென்னும் ஒரு பெருவெளி வழிப்பட்டு வீட்டுக்குப் போகிறவனென்றைக்கு உண்டாமோ? (எ-று) (86)

எண்பத்தி யேழிணி லெண்ணில் லாபமுன் னியம்புத்ததுவம்
எண்பத்தி யேழிணி லெண்ணாறு முன்றி லீய டிகையிகழ
எண்பத்தி பேரிலெண் பத்தஞ்சி லாவினை மாணவிலும்
எண்பத்தி பேரிலெண் பத்தாழி வுன்னப்போ மிருண்மலமே.

(௭-௩) எண்பத்தி யேழிணி லெண்பது ஐவ்வாய் (அய-௭-ல்
அய பேரக ௭) எண்பது பட்டாசு மறவனே! ஏன் இப்படி தந்து
வா - முன்னே (௩) னாகையான்) கொன்ன தக வாய், எண்பத்து
எழி லில் எண் ஆறாய் ஏன் மல இல்ல (அய-௭-ல் (அய-௭-ல்
௭-ல் ௭-ம் ௭-ம் ௭-ல்) நெக பேரக நீத்து மலம்) முன்பாறு
தத்துவங்காய், இதை இகழ இவற்றை நீயல் லெண் நிகழ்ந்து
நினை ப் பறவு னே, எண்பத்து எழி ல் எண்பத்து அய-௭-ல் (இரை
வினை-(அய-௭-ல் ௭-ல் பேரக ௭) (அய-௭-ல் ௭-ல்) (௭-ல் ௭-ல் ௭-ல்
௭-ல்) மலையாய், கிடை-வி-கிடை, எண்பத்து எழி ல் எண்ப
த்து ஆறில் ௭-ல் ௭-ல் மலம் பேரக-(அய-௭-ல் ௭-ல் ௭-ல்
௭-ல்) ஒன்றுபட்ட நக்சுற ௭-ல் ௭-ல் (௭-ல் ௭-ல் ௭-ல் ௭-ல்) ஆணை மலம்
கிட்டுப் பேரகவிலும். (௭-௩.) (87)

எண்பத்தி யேட்டிணி லெண்பதி ல் லாப்பெரு னுன்னெவன்
எண்பத்தி யேட்டிலெண் பட்டா ன்றி லோதின றியல்பாயையதான்
எண்பத்தி யேட்டுட னெட்டு முணங்குரு னோயுணங்கி
எண்பத்தி யேட்டிணி லெண்பத்து முட்டி ல் லோகையின்னே.

(௭-௩.) எண்பத்து எட்டி லில் எண்பது (௭-ல் ௭-ல்) பேரக
௭-ல் எண்-(அய-௭-ல் ௭-ல் பேரக ௭) (௭-ல் ௭-ல்) எட்டாறு
பரம்பொருள் நான் எண் (௭-ல் ௭-ல்) (௭-ல் ௭-ல்) (௭-ல் ௭-ல்)
உன்னுடைய, எண்பத்து எட்டி லில் எண்பத்து ஒன்று இல்-
(அய-௭-ல் ௭-ல் பேரக ௭) எழுவாய் இதைத்தாய், (௭-ல் ௭-ல்)
சொல்ல, (௭-ல் ௭-ல்) (௭-ல் ௭-ல்) (௭-ல் ௭-ல்) (௭-ல் ௭-ல்)
கிவரு மாயை பேரக ௭-ல், இனி எண்பத்து எட்டு ன் ௭-ல்
உணர்ந்து அநன் ஒடு இணங்கல்-(அய-௭-ல் ௭-ல் ௭-ல் ௭-ல்)
ஒன்றுபட்ட தத்துவங்காய் உணங்கு ௭-ல் ௭-ல் ௭-ல் ௭-ல்
நுளுடனே கூடினல், எண்பத்து எட்டி லில் எண்பத்து மூன்று
இல் திரோதை - (அய-௭-ல் ௭-ல் ௭-ல் பேரக ௭) பரக மலத்துள்
ஒன்றுபட்ட திரோதை, இ-லெ-இல் ௭-ல் ௭-ல் பேரகவிலும் (௭-௩.)
(88)

ஆணவம், காரியம், மாபை, மகாமாயை, திரோதையென்
னும் இப்பந்த மலகையே பாசமென்று கூறுவது.

இந்த பாசத்தை விட்டுப் பதியையடைவதுவே முத்தியாம்.

இதற்குப் பிரமாணம் — சித்தியார்

பாசத்தைப் பாசக்கர் விட்டுப் பதியினை யடைய முத்தி

மாசற்ற வாகமங்க ளறையிடு மறிவை நீயே

மாசற்ற மாந்தகனாகி பப்பையு மறுவ னென்பில்

கூசியின் னைவார கொய்வார நனக்காமிக் குழைப்பு நாலே.

பன்னுமிதிற கண்டுபொருக.

எண்பத்து யோன்பதி லெண்பத்தி டெட்டற் றிறையேதுடைய
எண்பத்தி யோன்பதி லெண்பதிற் காண்டன்மெய் கருதல்பொய்யே
எண்பத்தி யோன்பதி லெண்பதி னுளியுன் றுயிறந்தால்
எண்பத்தி டெட்டி லெண்பதிற் றுயுண் டெனவுன்னுமே.

(எ-து) எண்பது ஒலையில் எண்பத்து எட்டு அந்த
இறை எது? (உய) ல அறிவு அறநதுக) ஒன்றே டவுன் எ
பது எது? பொய் அபந்தியம், [இல்லையென்ற நாததிக மதந்த
விய உலோகாயுக மதமாம்] எண்பத்து ஒன்பதில் எண்பது இ
(அடிகல் அடி இல்லா நதுக) ஒன்பது வகையாகிய, காண்ட
மெய் தண்ணாகண்ட தே மெய்யான சாக்ஷி, கருதல் பொய்-சி
ந்தத்தலை பொய்யாம், எவரல், எண்பது எண்பதில் எண்ப
இல் நாளில்-உ ஒன்பதாம் நாளிலே, உனதாய் இறந்தால்-நனை
பெற்றதாய் நிறுதுபோபவிட்டால். எண்பத்து ஒன்பதில் எ
பது இல் எண்பது நான்குநேமற் பிழைத்து வாரத்து வந்தா
தாய் உண்டு என உன்னும- (உன் மனமே) புனக்குத தாயு
டெள கினைவிக் சம எ-று)

ஒன்றுமறியாத மூடர்கள் சொல்லுப தெப்படி யென்னில்
ஒரு கர்த்தாவுண்டென்றும், அந்த காரகா முத்தி கொடு
ன்னென்றும் சிற்சில தவத்தோர் கூறப்படும் தன்மநெறி செய்தவ

உ (பிறகு) ஒன்பதாம் நாள் தாயிறதால் பிள்ளை பிழை
கும எனப் கருத்தாலே, புண்ணிடசுவாசன மாக முன்னு
யென்ற கருத்தாலே அறியேம.

கள் செய்து செய்து மாய்கிறதல்லாமல், இவர்கள் நேர்ந்த தீரணியமும் வலக்கண்டதில்லை. வருந்தின சேகத்துக்கு இன்பங் கண்டதுமில்லை. வீணே யுழைத்திருந்து, செத்துப்போவதே கண்டதல்லாமல் அதினாலே யின்பங் கண்டாரில்லை.

இனி மாந்தர்களுக்குண்டான தொழில்! அர்ச்சனை தானம் முதலான செய்தல். அவர்களாற் பெறு நன்மையே யுடற்கும் உயிர்க்கும் காணப்பட்ட சுகமாகிய யின்பத்தைத் தருமாதலால், அவ்வில்லறமே நல்ஹமாம். அவ்வில்லறமொழியப் புறஹமாகிய ஹறவறமே நெறியாமென்றும், அவைபோன்று கோடியாகப் பொசிப்பிக்குமென்றும், இரவும் பசுவும் உறக்கமற்றுடலை வருந்துவார்கள்.

உடலம் மாய்கிற பின்பு பிரார்த்தித்துவென்று சொல்லுகை யிந்த வலகத்துக்கு முன்னே கண்டுவிந்தே நென்றோருவருந் சொல்லக் கண்டதுங் கேட்டதுநில்லை. ஆதலால் எந்த சமயமும் பொய்ச்சமயமாம். இது புதுமையல்லவோ?

நீ நான் கண்ணுற் கண்டதே மெய்யாம். அதினாலே யின்ப மென்று கண்ட வனக்குச் சிறிதில்பற் தருவதாகிய ஸ்ரீயினுடைய முலை விழந்து, உடலதிரங்கி, சனம்போலத் தலைமயிரும் நரைத்து உடல் கூனி, நடை தளர்ந்து விடாத யிருமல் பற்றிவருங் காலத்திலே நீ விரும்புந்தன்மை கண்டாபில்லையே. இது கண்டிருந்தும் அதனை அறியாமல் மாதரை தெய்வமென்று நீ கண்டது பொய்யாச்சுதே. இனி கிணைந்தது பொய்யென்கிற தெதைக் கண்டு சொல்லுகிறதாச்சுது.

பிரத்தியட்சம், அனுமானம், ஆகமம் என்று மூன்று. இதற் பிரத்தியட்சமே யல்லாமல் அனுமானமும் ஆகமமும் பொய்யென்கிற தல்லாமல் மெய்யென்று நீ கண்டதில்லையாகில் நீ பிறந்த வொன்பது காணவில்லை, உன்னைப்பெற்ற தாயானவன் இறந்துபோனால், நீ வளர்த்து பெரியவனானபின்பு என் தாயைக் கண்ணுற் கண்டதில்லையே. எனக்கேது தாயில்லையென் றிருக்க வல்லோ வேண்டும். அப்படி நீ பிராதது மெத்தவும் புதுமையல்லவோ? அனைவருக்குந் தாயுண்டானதுபோல, எனக்குந்தாயுண்டாச்சுதென்று நினைப்பதென்? உன் தாயை யறிந்தவர்கள் உன்

தாயினுடைய சொருப சபாவத்தைச் சொன்னால் மெய்யென்று ஒப்புக்கொள்வானேன்.

இதுவன்றியும் மேகமானது மந்தாரமா யிடித்து, மின்னாக் குமறியு மழை பொழியாமல் ஆறு வந்தால், அந்த மந்தாரமும் இடியும் மின்னலும் தூர மழை பொழிந்து, ஆறு வந்ததென்று கண்டது அனுமானமாமே. அந்த அனுமானம் மெய்யாமே. ஆகையினால் அனுமானமும் மெய்யாம், இனி யுன் தாயையறிந்த வர்கள் உன் தாயினுடைய சொருப சபாவஞ் சொன்ன வார்த்தையை மெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டது போலவும், ஆறு வரக் கண்டவன் இன்னவிடத்தில் மழை பொழிந்ததென்ற வார்த்தையை மெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டதுபோலவும் வேதாகமங்கள் சொன்ன சொல்லையும் மெய்யென்று கொள்க. ஆகையினாலே பிரத்தியட்சமும் அனுமானமும், ஆகமமும் மெய்தான் என்ற படியாம்.

(89)

தொண்ணாறும் பத்து மிகுப்ப தரித்த தோலுடம்பு
தொண்ணாறும் பத்துகம் நிற்பது போற்றற வாசையென்றே
தொண்ணாறும் பத்தா றுடையான் பகைவன் றேழும்படிக்குத்
தொண்ணாறி லெண்பத்தஞ் சில்லாவித் தோடந் தோலைப்பதென்
[றே-

(எ-து) தொண்ணாறும் பத்தும் (கூயி-ம் டி-ம் ற) தூறு வயது, தோல் உடம்பு இருப்பது அரிது-தோலாலாய சரீரம் சிளித்திருப்பது அருமை, என்றறிந்திருந்தும், தொண்ணாறும் பத்து உகம்-தூறு கோடி யுகார்த காலம், நிற்பதுபோல-இருப்பதுபோல, (ஆம்மலாபந் தேடுகிற வழியறியாமல்) தூற ஆசை ஏன்-பொல்லாத ஆசை யேதாக்கு? தொண்ணாறும் பத்து ஆறு உடையான் பகைவன்-தூறு நகங்களுடையவனை இராவணனுக்குப் பகைவனை ஸ்ரீராம மூர்த்தியாகிய விண்டு, தொழும்பு அடிக்கு-தொழும்படியான திருவடிக்கு, தொண்ணாறில் எண் பத்து அஞ்ச இல்லா இ தோடம்-(கூயி-ல் அடிநு இல்லாதது டு) அஞ்சாதே யிருக்கிற விரதத் தோடத்தை, தொலைப்பது என்றோ-தொலைக்கிறது எந்த காலத்திற்கோ (எ-து.)

புத்தத்தை உ-த்தம் என்பாற்போல் புத்தத்தை உகம் என்றார்.

(90)

தொண்ணூற்றி யொன்றிற்குண் ணூற்றிகல் வீசிதப் பாசிவிடும்
தொண்ணூற்றி யொன்றிற்குண் ணூற்றி லிழைபிரிக் தாற்றுகிற்போம்
தொண்ணூற்றி யொன்றிற்குண் ணூற்றின் மரம்பிரிக் கிற்றாலவில்
தொண்ணூற்றி யொன்றிலிற் றெண்ணூற்றிற் பாசந்நோன் றுதருட்
[கே.

(எ-று) தொண்ணூற்று ஒன்றில் தொண்ணூறு இல் கல் வீச
(கயிக-ல் கயி இல்லாதது சு) ஒரு கல்லை, வீச-விட்டெறிய, விடும்
பாசி-பாசானது விட்டிடும், (அதுபோலவும்) தொண்ணூற்று
ஒன்றில் தொண்ணூறு இல் இழை-ஒரு இழைபை, பிரித்தால்-
ஒவ்வொன்றாக வாங்கிப்போட்டால், அந்நீர் போம்-புடவை (அல்
லது துணி) போம், அதுகிபாலவும், தொண்ணூற்று ஒன்றில்
தொண்ணூறு இல் மரம்-ஒரு கொம்பை, பிரிக்கில்-பிடுங்கிப்
போட்டால், இல் தூல இல்-வீடானது இல்லையாகும், (அதுபோ
லவும்) தொண்ணூற்று ஒன்றிலில் தொண்ணூறு இல் பாசம்-
ஒன்றுபட்ட பாசம், நோன்றி-நோன்றும் போம். அருள்குற-
திருவருளே பிரகாசிக்கும். (எ-று.)

ஞானம் பிரகாசிக்கும் முறைமை எப்படியென்னில்:—

அக்கினியை யுண்டாக்கவேண்டின நேரத்தில் நெருப்பை
பலகால் விசிறியும், தூருத்திகளாலும், குழலாலும் ஊதியும் உண்
டாக்கும் முறைமையைப்போலவே, சுற்ற நூல்களை ஆசை
புடனே படித்தவன் பயனை யறிந்ததந்த ஞானத்திலே யுறைத்து
றைத்து நிற்ப ஞானம் பிரகாசிக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—சித்தியார் விருத்தும்.

பாசிபடு குட்டத்திற் கல்லினைவிட் டெறியப்
படும்பொழுது நீங்கியது விடும்பொழுது பாக்கும்
ஆகபடு மாமாயை யருங்கன்ம மனைத்தும்
அனையே யுளரும்போ நகலும்பின் னையும்
நேசமொடு திருவடிக்கிழ நீங்காதே தூங்கும்
நினைவுடையோர் சிந்திடுவர் நிலையிதவே யாகும்
ஆரைபுட னிங்குமங்கு மாசியலம் வருவோர்
அரும்பாச மறுக்கும்வகை யருநின்வழி யுரைப்பாம்.

என்னு மிதற் கண்டுகொள்க.

(91)

தொண்ணூற்றிரண்டிற்குண் ணூற்றென்றி லாதரு டோற்றதனுள்
தொண்ணூற்றிரண்டிற்குண் ணூற்றென்றி லாச்சிவ சுகசோருபந்
தொண்ணூற்றிரண்டிற்குண் ணூற்றென்றிலாதருட் சுபாவமல்லால்
தொண்ணூற்றிரண்டிற்குண் ணூற்றென்றி லாச்சிவஞ் சோல்வ
| தென்னே.

(எ-து.) தொண்ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று
இலாது-(சுயமேல் சுயமே இல்லாதது க) ஒன்றாகிய, அருள் தோ
ற்று-திருவருள் தெரிசனமானவுடனே, அதன் உள் - அத்திருவ
ருளில், தொண்ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று இலா
சிவ சுக சோருபம்-சிவமென்னும் ஒரு பொருள் சுகமே வொரு
சோருபமாகப் பிரகாசிக்கும், (திருவருளென்றுஞ் சிவமென்
றும் இரண்டு பொரு ளுண்டோ சொல்லுமென்னில்) தொண்
ணூற்று இரண்டில் தொண்ணூற்று ஒன்று இலாது அருள் சுபா
வம் அல்லால்-திருவரு ளொன்றின்மி, தொண்ணூற்று இரண்டில்
தொண்ணூற்று ஒன்று இலா சிவம் - சிவமென்ற வொரு பொ
ருள், சொல்வது என்றோ-ஏதுக்குச் சொல்வது. (எ-து.)

அருள் யொழிந்து சிவம் தனித்தொருபொருளா யிராது.
ஆகவே சிவத்தை யொழிந்து அருள் தனித்தொரு பொருளா
யிராது. எப்படியெனில்:—பிரகாசமானது ஆதித்தனை யொழிந்
துத் தனித்து நில்லாது, ஆதித்தனும் பிரகாசத்தை யொழித்துத்
தனித்து நில்லான்.

இன்னனம் திருவருளும் சிவமும் ஒன்றுபட்டிருக்க, அரு
ளே யமையாதோ? அரன் எனென்னில்: அரனிடத்தில் விளங்கா
நின்ற அருளானது, அரனுக் கொரு சத்தியாம். ஆகையினாலே
அருளினால் ஆன்மாவிற்கு பலவின்லை. ஆன்மா சிவனோடு கூடி
யின்பத்தை யனுபவிக்கையினாலே (யிவனை) ஆன்மா நாயகி யென்று
கூறப்படும்.

ஆகவே ஆன்மநாயகியும், அருளாகிய சத்தியுள் கூடினால்
இன்ப முண்டாகாது. எதுபோல் எனில்: இரண்டு ஸ்திரீகள்
கூடியவாறும்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—திருவருட்பயன்.

இருவர் மடங்கையர்க் கென்னபய னின்புண்டாம்

ஒருவ னொருத்தி யுறில்.

என்பதாற் கண்டுகொள்க.

இப்பால் வண்டானது மதுவை யுண்டு பூவை யலைக்காமல் அதிலே யுறைகின்றோமென்ற தன்மையு முணராமல் மயங்கிக் கிடக்கின்ற தன்மையைப் போலவும், விஷமுதிர்ந்து மேலிட்டால் அந்த விஷத்தின் வாசத்தால் அதுவிவன்றுத் தான் எனலும் தெரியாமல் மூர்ச்சித்துக் கிடக்குந் தன்மையைப்போலவும் ஆன்மா பதியுடன் நிற்கும். அப்படி நிற்கவே கிவம் அகன்றுபோக வொட்டாமல் தன்னுள்ளே யடக்கிக்கொண்டு தன் வியார்த்த மேலிட்டு வொழிவற நிற்கும். அந் நிலைநானே சாயுச்சியம்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—தத்துவப்பிரகாச விருத்தம்.

மதுவுண்ட வண்டுபோலும் வல்விட முதிர்தல் போலும்
திதியுற விகாசங்கெட்டுத் தெளிந்தடங் குவையே யாகி
லதுயிரிற் தகல் வொட்டா தருள்வசா யுச்சி யந்தான்
கதிபெற வந்தவர்க்கே கணக்கையார் மதிப்பர் தாமே.

என்று மிதிற் கண்டுகொள்க.

இந்திலேயே யனுபவிப்பானும் அனுபோசமும் ஒன்றுபோல
நின்று, ஒன்றுவதே சிவானுபவமாம். (92)

தொண்ணூற்று மூன்றிற்குண் ணூற்றிற் பதார்த்தமும் தூய்முத்தியில்
தொண்ணூற்று மூன்றினிற் ருண்ணூறு தானில் லதுசாற்றுகேன்
தொண்ணூற்று மூன்றிற்குண் ணூற்றிற் குணந்தாய ஞானிக்குண்டாம்
தொண்ணூற்று மூன்றினிற் ருண்ணூறி லீன்பந் துணையுரிக்கே.

(எ-து.) தூய் முத்தியில் - சாயுச்சியத்தில் - தொண்ணூற்று
மூன்றில் தொண்ணூறு இல் பதார்த்தமும்-(கூட - ல் கூட இல்
லாதது கூட) பதி, பசு, பாசம் ஆகிய) முப்பொருளும், தொண்
ணூற்று மூன்றினில் தொண்ணூறு தான் இல் அது சாற்று
கேன்-அம்முப்பொருளையும் பற்றிச் சொல்வேன், தொண்ணூற்
று மூன்றினில் தொண்ணூறு இல் குணம்-முக்குணங்களும் தூய்

ஞானிக்கு உண்டாம் - மெய்ஞ் ஞானிகளுக் குண்டாம், தொண்ணூற்று மூன்றில் தொண்ணூறு இல் இன்பம்-மறவித பத்தியும், உயிர்க்கு துணை - உயிர்க்குத் துணையாம். (எ-து.)

முப்பொருள்கள் முத்தியிலும் அழியா. எங்ஙனமென்னில்:—பரமசுகந்தை ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுக்கையினாலே கர்த்தா வுண்டாம், அச் சுகநந்தத்தை யனுபவிப்பதுண்டாகையினாலே ஆன்மா வுண்டாம். அவ்வின்பம் என்றும் துலைவில்லாமல் அளவிறந்த தாகையினாலே பாசமுண்டாம்.

ஞானிகட்கு முக்குண முண்டாம்.

எங்ஙனமெனில்:—ஒன்றை விரும்பித் தொடராமையினாலே பாலரோ டொப்பாம். நிமை நன்மையென்னும் விகாரமற நிற் கையினாலே உன்மத்தரோ டொப்பாம். தற்செயலற்று, எல்லாம் பொய்ச்செயலாய் நிற்கையினாலே பேயரோடொப்பாம்.

இதற்குப் பிரமானம்.

பாலருடன் பித்தம் பசாசுருணம் ஞானிக்
கேல வுவமை பியம்புவனே—மேலொன்றைத்
தேடா திருத்தலாற் றீமைநன்மை யற்றலா
வாடாது தானொழித லால்.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

மூலித பத்தியாவது:—சிவன்மீதும், சிவனடியார்கள்மீதும், பிறவுயிர்கள்மீதும் அன்பா யிருத்தலாம். (93)

தொண்ணூற்று நாலினிற் ருண்ணூறில் லாப்படி துய்க்துமவர்
தொண்ணூற்று நாலினிற் ருண்ணூறி லேநேறி துறப்பர் துறவார்
தொண்ணூற்று நாலிற்றேண் ணூறின் மறைநூற் றுறந்துவிட்டார்
தொண்ணூற்று நாலிற்றேண் ணூறில் நேறியைத் துறத்தனன்றே.

(எ-து.) தொண்ணூற்று நாலினில் தொண்ணூறு இல்லாபடி துய்க்கும் அவர்-(கயிச-ல் கூடி இல்லாதது ச) நாலாம் பதவியை யனுபவிக்குமவர், தொண்ணூற்று நாலினில் தொண்ணூறு இல் நேறி ஐறப்பர் - அந்தக் காரணங்கள் காலையுந் துறந்துவிடுவார். தொண்ணூற்று நாலில் தொண்ணூறில் மறை நூல் துறந்து

விட்டார். நாலு வேதங்களையும் விட்டுவிடுவார். (இவ்வாறு துறந்து ஆகமத்திற் கூறியபடியே தனுகரணபுவன போகங்களாய) தொண்ணூற்று நாலில் தொண்ணூறு இல் நெறியை துறத்தல் நன்றே-நால்வித நெறிகளையுந் துறப்பதே நன்று. (எ-அ.) (94)

தொண்ணூற்றி யஞ்சினிற் ருண்ணூற்றிற் றந்தோது பரநெறிக்குத் தொண்ணூற்றி யஞ்சிற் ருண்ணூற்றின் மலத்துக்குத் தோயமதா தொண்ணூற்றி யஞ்சிற் ருண்ணூற்றிற் கர்த்தார்க்குத் தோந்தியதாம் தொண்ணூற்றி யஞ்சிற் ருண்ணூற்றிற் கரத்தாற் ருழுங்குருவே.

(எ-அ.) பரநெறிக்கு, தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூற்று இல் தந்த-கூட்டு-ல் கூடு இல்லாதது நு) அஞ்சனார் தந்து, தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் மலத்துக்கு-பஞ்ச மலங்களையுஞ் சூளமாகவும், தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் கர்த்தார்க்குத் தோந்தியது ஆம்-பஞ்சகர்த்தாக்களும் ஒரு கெர்ப்பமாகவும், தொண்ணூற்று அஞ்சில் தொண்ணூறு இல் கரத்தால்-அஞ்சலியத்தத்தினாலே, தொழும் குருவே-தொழப் படானின்ற ஞானசாரியர். (எ-அ.) (95)

தொண்ணூற்றி யாறு விரற்கடை நீளத்துண் டித்தமெய்யில் தொண்ணூற்றி யாறு தத்துவ முண்டுதோன் ருதிருந்தேன் தொண்ணூற்றி யாறு தத்துவந் தன்னையுந் தோன்றச்சொல்லித் தொண்ணூற்றி யாறுமல் லாதேனைக் காட்டினன் தூய்குருவே.

(எ-அ.) தொண்ணூற்று ஆறு விரல் கடை நீளம் துண்டித்த மெய்யில் - (அவனவன் பெருவிரலாலே) தொண்ணூற்றாறு விரற்கடை நிகளமாகத் துண்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சரீரத்திலே, தொண்ணூற்று ஆறு ஆன தத்துவம் உண்டு - தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களு முண்டு, தோன்றாது இருந்தேன்-(இது இது என்று அறியாம லிருந்தேன், தொண்ணூற்று ஆறு ஆன தத்துவம் தன்னையும்-தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையும், தோன்ற சொல்லி-தெரியும்படிச் சொன்னால், தொண்ணூற்று ஆறாய் அல்லாது எனைக் காட்டினன் தூய் குருவே-தொண்ணூற்றாறு தத்துவமும் நீயல்லவென்று என்னை யானறிபக் காட்டினன் பரமசாரியன். (எ-அ.)

தத்துவங்களுடைய விரிவுக்குப் பிரமாணம்:—திருமந்திரம்.

நாலு கோடியு நாற்பத்தெண் ணையிர
மேலுமொ டஞ்ஞா னகி வெளிப்படும்
பாலவை தொண்ணூற் றேடுதெந்நீர் படுமவை
கோவிய வைந்து மாகுங் குறிக்கிலே.

என்னு மிதிற் கண்டுகொள்க.

கூறப்படாநின்ற தத்துவங்கள் நாலுகோடியே நாற்பத்தெண் ணையிரத்து ஐஞ்ஞா னு என்பர். இவற்றுள் சுருங்கச் சொல்லின் றாகுக.

விபரம்.

சித்தாந்திக்கு:—ஆன்ம தத்துவம் உயிச-ம் வித்தியா தத்துவம் எ-ம், சிவதத்துவம் நு-ம் ஆக நடிகா.

வேதாந்திக்கு:—ஆன்ம தத்துவம் உயிச-ம், புருடகாலம், பரம், வியோமம், பரம் ஆக உயிச.

வைணவர்க்கு:—ஆன்ம தத்துவம் உயிச.

மாயவாதிக்கு:—ஆன்மதத்துவம் உயிச-ம் பிராணவாயு க-ம் ஆக உயிச.

இதற்குப் பிரமாணம்:—திருமந்திரம்.

ஆகின்ற தொண்ணூற்றே டாலும் பொதுவென்பர்

ஆகின்ற வாயு றஞ்சிவ தத்துவம்

ஆகின்ற நாலேழு வேதாந்தி வைணவர்க்கு

ஆகின்ற நாலாறு மாயவாதிக் கையைந்தே.

(96)

தொண்ணூற்றி யேழினி லெண்பத்து மூன்றைத் துடைத்தமுத்தி
தொண்ணூற்றி யேழினிற் றேண்ணூற் றிரண்டைத்தரத்தன்முத்தி
தொண்ணூற்றி யேழிற் றோண்ணூற்றி யொன்றிற் றேழுவா முத்தி
தொண்ணூற்றி யேழிற் றேண்ணூற்றிற் பிறப்பைத் துலைப்பவர்க்கே.

(எ-து.) தொண்ணூற்று ஏழினில் எண்பத்து மூன்றை துடைத்த முத்தி-(கூஎ-ல் அயிட துடைத்தது யிச) பதினான்கு உபாதியும் நீங்கினதே வேதாந்திக்கு மோட்சம், தொண்ணூற்று ஏழினில் தொண்ணூற்று இரண்டை தரத்தல் முத்தி - (கூஎ-ல் கூஉ-ஐ ஓட்ட நு) ஐங்கந்தங்களைப் மறுத்ததே மாயவாதிக்கு மோட்சம், தொண்ணூற்று ஏழினில் தொண்ணூற்று இல் பிறப்

பைத் துலைப்பவர்க்கு ஏ-(கயிஎ-ல் கயி இல்லாதது எ) எழு
பிறப்பையுந் துலைத்திவொர்க்கு, தொண்ணூற்று எழினில் தொண்
ணூற்று ஒன்று இல் தொழுவாம் முத்தி-(கயிஎ-ல் கயிக இல்லா
தது சு) ஆறந்தங்கனையுங் கடந்ததே மோட்சம், (எ-று)

காரிய வுபாதி எ. காரண வுபாதி எ.

தேகம் சு, இந்திரியம் சு, அந்தக்கரணம் ச, பிரணவாயு சு,
ஆக எ-ம் காரிய வுபாதியாம்.

சர்வ சிருட்டி, சர்வ திதி, சர்வ சம்மாரம், சர்வேஸ்வரம்,
சர்வ காரணம், சர்வேந்தர்யாமி ஆக எ-ம் காரணவுபாதியாம்.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம், தத்து
வாந்தம், காலாந்தம், பந்தனம், மயேஸ்வரம், பிரசாதி, பிரண
லிங்கி, சரணன், ஐக்கியன் என்பாருண்டாம்.

இவர் ஆனிலை:—பத்தன்-தேவேந்திரனும், மயேஸ்வரன்-
பிரம்மாவாம், பிரசாதி-விண்டிவாம், பிரணலிங்கி - ருத்திரனும்,
சரணன்-மகேஸ்வரனும், ஐக்கியன்-சாதசிவனும்.

இவர்கள் லிங்கமாவன:—ஆசாந லிங்கம், குருலிங்கம், சிவ
லிங்கம், சங்கம லிங்கம், பிரசாத லிங்கம், மகாலிங்கம்.

இந்த லிங்கங்கள் எங்கன மிருக்குமெனில்:—முறையே நாகி,
நாக்ரு, விழி, சீரம், காது, இருதயம்.

இந்திரிய மாத்திகைகளாலே வருகிற யிதமகிதம் அனைத்தும்
மகாலிங்கமே யனுபவிப்பதாகச் செய்து சதானந்த லிங்கத்தின்
பிரசாதமே கொண்டால் ஆன்மாவுக்குச் சென்ன மரணமில்லை.

இனி முன்சொன்ன ஆறு லிங்கமும் மூன்று லிங்கமாம்.

மூன்றுலிங்கமாவது ஏதேனில்:—இட்டம், பிரணம், பாவம்.

இம்மூன்று லிங்கத்துக்கும் அற்பிதா அவதானம் எப்படியென்
னில்:—முறையே உருபு, ருசி, திருப்தி. இவை யற்பிதச் செயல்.

இத் திரிவித பதார்த்தத்தையும் வணங்குவதே தொழி
லாகையினாலே வீரசைவருக்கு மோட்சம்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—வீராகமம்.

இந்திரிய மாத்திகை யினைத் தாலே

யிவ்விதம் கிதமனைத்து மிறைவன் ருனே

பந்தமற வருந்திலுயிர்க் குதிப்பீ றின்றும்

பரனருந்த முன்னருந்தி யினைக்கா மென்னில்

முத்தொருவன் பரிக் கொருவ னொருதல் வேண்டும்

முதல்வனருந் தானுபிநந் தருந்து மென்றே

சிந்தைகெளரி தருள்வழிபாற் செலுத்த யாவஞ்

சிவார்ப்பிதமாம் பிரசாதத் சீவர்க் காமே.

(97)

தொண்ணாற்றி யெட்டினிற் றெண்ணாறில் லாததோ தூயருளோ
தொண்ணாற்றி யெட்டிற்றெண் ணாற்றே ழிலாக்கதி சுகமீவது
தொண்ணாற்றி யெட்டிற்றெண் ணாற்றே ழிலாவுயிர் தோழியருள்
தொண்ணாற்றெட் டிற்றெண்ணா றில்லா ததுடன் துவக்கமே.

(எ-து.) தொண்ணாற்று எட்டி வில் தொண்ணாறு இல்லா
தது (எ-ல் ௮-ல் ௮-ல் இல்லாதது) (யார்க்கும் - எவைக்கும்)
எட்டாத பாய்பொருளோ? [அல்லது] தூய் அருள் - தூய
காண திருவருளோ? என்னோ வென்று, தொண்ணாற்று எட்டி
வில் தொண்ணாற்று பற் றிலா பகம் லவது - (௮-ல் ௮-ல் ௮-ல்
இல்லாதது) ஒன்றாக (நான் பெரிக்காமல்) மோட்டாததுக்
கொடுப்பது, (என்று மனசை நீ செட்டிள்) தொண்ணாற்று
எட்டி வில் தொண்ணாற்று பற் றிலா பகம் - ஒன்றாக ஆய்
பகம் தர் சிவஞ், அருள் தோழி திருவருளே பாங்கியாம்,
தொண்ணாற்று எட்டி வில் தொண்ணாறு இல்லாததுடன் - எட்
டாத பாய்பொருளுடன், துவக்கும் ௮ - (௮-ல் வரையெ
பாங்கி) கூட்டினன. (எ-து.) (98)

தொண்ணாற்றி யொன்பது மொன்றுங் கலித்துறை சொன்னபிழை
தொண்ணாற்றியொன்பதொன்றென்னும்பொறுக்கத் தூயோர்கடனாக்
தொண்ணாற்றி யொன்பதிருண்ணாறில்லையான் சொன்னதுதான்
தொண்ணாற்றி யொன்பதிற் றெண்ணாறில்லையான் சொன்னதுதான்

“தொண்ணாற்றி யொன்பது மொன்றுங் கலித்துறை”
யென்று கூறிய பாய்பொருள் நூறு கட்டளைக் கலித்துறைகள்
முத்தியே பாயவிட்டதாக வேற்படுகிறது. அவ்வாறு நூலாகிரி
யார் பாடியிருப்பதோ சொண்ணாற்றென்பதாவது கலித்துறை
வேவொன்றாகக் கூறி, நூறுவது பின்னர்க் கூறி நூற்றியொன்றா
வதாக விவரவையடக்கத்தைக் கூறியிருக்கவேண்டும். அங்கு
மை கூறப்பட்டபதில்லை. கூறுவதற்கும் நூறாயில்லை. ஒருகால்
நூறுவது பாடியிருப்பதே, அப்பால் நூற்றென்றென்றெனது.
தொண்ணாற்றென்பதெனப் பிடியோட்ப்பித்தார்.

(எ-து.) தொண்ணூற்று ஒன்பது ஒன்றும் கலித்துறை -
(கயக-ம் க-ம் ௪) நூறு கலித்துறைகளிலே, சொன்ன பிழை-
சொல்லிய தப்புகள், தொண்ணூற்று ஒன்பது ஒன்று - நூறை
இரட்டினும்-நூறிலேயே பெருக்க, (அதாவது ௪ x ௪ யிசு) பதி
நூற்றமாலும், பொறுக்க - பொறுப்பது நல்லோர்களுக்குக்
கடமையாம், தொண்ணூற்று ஒன்பதில் தொண்ணூறு இல்-
(கயக-ல் கயி இல்லாதது ௧) கவ்வாயிலுடைய சரீரங்கொண்ட
யான், சொன்னது தான் அல்ல-நான் சொன்னதல்ல, (மற்றியா
செனில்) தொண்ணூற்று ஒன்பதில் தொண்ணூற்று அஞ்சு இல்-
(கயக-ல் கயிடு இல்லாதது ௪) நாளாய், கருதி சொல் - வேதங்
கூறியபடியாம். (எ-து.) (99)

—(சம்பூரணம்)—

இவற்றின் நூலாசிரியர் முதன்முதல் முடிவீராதப் பாடிய
கட்டளைக் கலித்துறைகளெல்லாம் தொண்ணூற்றொன்பதென்றே
முற்றுக் துணியப்படுகிறது.

இனி, முதலில் ஒன்று கணக்கில் ஒன்று எடுத்து, ஒன்ப
தோடு நிறுத்தாமல் பத்தும் பாடியதாகல், பத்து கணக்குப்படி
தொண்ணூறும் பாடி, அதற்கினமான (ஒன்று) கணக்குடன்
தொண்ணூற்றொன்பதும் பாடினார். (இதற்குள் விஷயம் யாவும்
அடங்கியிட்டது) இனி நூறை யாறாயிப்பேரேல் நூறு கணக்காக
ஒவ்வொரு நூறும் பாடி, தொன்னாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்
பதில் நிறுத்தவேண்டும். இவ்வாதே ஆயிர முதலிய எண்களுக்கு
குறாம்.

இக்கருத்து கொண்டே நூலாசிரியர் தொண்ணூற்றொன்ப
தோடு விட்டவராகக் காணப்படுகிறது. இப்பால் ஆசிரியர் கருத்
தென்னே வறிகிலேன்.

இனி, நூறு கலித்துறை பாடியதாகத் தாமே சொல்வதே
செனின்: சொற்பொருளை யவ்வாறு கொள்ள, எனக் குடன்பா
டல்லை. மற்றவ்வாரேருவெனின், தொண்ணூற்றொன்பது பாக்க
ளும், கட்டளைக் கலித்துறையைச் சாரும். ஆகலான் இவற்றுள்
சொல்லிய பிழைகளை யெவ்வென்றேயாம். இன்னும் தொண்
ணூற்றொன்பது இலக்கங்களோடு பொருந்திய கட்டளைக் கலித்
துறைகளில் சொன்ன பிழையென்றுங் கொள்ளலாம்.

செய்யுண் முதற் குறிப்பு

ஒ ஸ் (ந் தி).

இலக்கம்.	பக்கம்.
ஒன்று	1
இரண்டு	2
மூன்று	2
நான்கு	3
ஐந்து	4
ஆறு	5
எழு	6
எட்டு	7
ஒன்பது	8
பத்து	8
பதினொன்று	9
பனிரண்டு	10
பதின்மூன்று	10
பதினான்கு	11
பதினைந்து	11
பதினாறு	12
பதினேழு	12
பதினெட்டு	12
பத்தொன்பது	13
இருபது	14
இருபத்தொன்று	14
இருபத்திரண்டு	15
இருபத்து மூன்று	15
இருபத்து நான்கு	17
இருபத்தைந்து	17
இருபத்தாறு	18
இருபத்தேழு	18
இருபத்தெட்டு	19
இருபத்தொன்பது	19
முப்பது	20
முப்பத்தொன்று	21

முப்பத்திரண்டு	21
முப்பத்துமூன்று	22
முப்பத்துநான்கு	23
முப்பத்தைந்து	25
முப்பத்தாறு	26
முப்பத்தேழு	27
முப்பத்தெட்டு	32
முப்பத்தொன்பது	33
நாற்பது	32
நாற்பத்தொன்று	33
நாற்பத்திரண்டு	33
நாற்பத்துமூன்று	34
நாற்பத்துநான்கு	34
நாற்பத்தைந்து	35
நாற்பத்தாறு	36
நாற்பத்தேழு	36
நாற்பத்தெட்டு	36
நாற்பத்தொன்பது	37
ஐம்பது	37
ஐம்பத்தொன்று	37
ஐம்பத்திரண்டு	38
ஐம்பத்துமூன்று	39
ஐம்பத்துநான்கு	40
ஐம்பத்தைந்து	41
ஐம்பத்தாறு	41
ஐம்பத்தேழு	42
ஐம்பத்தெட்டு	42
ஐம்பத்தொன்பது	43
அறுபது	44
அறுபத்தொன்று	46
அறுபத்திரண்டு	49
அறுபத்துமூன்று	48
அறுபத்துநான்கு	50
அறுபத்தைந்து	52
அறுபத்தாறு	53
அறுபத்தேழு	54
அறுபத்தெட்டு	57
அறுபத்தொன்பது	59

எழுபது
 எழுபத்தெதொன்று
 எழுபத்திரண்டு
 எழுபத்துமூன்று
 எழுபத்துநான்கு
 எழுபத்தைந்து
 எழுபத்தாறு
 எழுபத்தேழு
 எழுபத்தெட்டு
 எழுபத்தெதொன்பது

எண்பது
 எண்பத்தெதொன்று
 எண்பத்திரண்டு
 எண்பத்துமூன்று
 எண்பத்துநான்கு
 எண்பத்தைந்து
 எண்பத்தாறு
 எண்பத்தேழு
 எண்பத்தெட்டு
 எண்பத்தெதொன்பது

தொண்ணூறு
 தொண்ணூற்றொன்று
 தொண்ணூற்றிரண்டு
 தொண்ணூற்றுமூன்று
 தொண்ணூற்றுநான்கு
 தொண்ணூற்றைந்து
 தொண்ணூற்றாறு
 தொண்ணூற்றேழு
 தொண்ணூற்றெட்டு
 தொண்ணூறுதொன்பது

